

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

KW 189 G-9

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE.

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V I

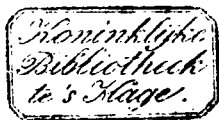
CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I I I.

1950

[illegible]

Journal of Management Education 30(6)p. 789-804
© The Author(s) 2006

17000000

Journal of Management Studies, 20(6), 791-806.

Journal of Management Studies, 20(6), 791-806.

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Μίκυλλος, Ἀλεκτρυών καὶ Σίμων.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ σε, ὦ κήκισε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς
αὐτὸς ἐπιτρέψει, Φθονερὸν ἔτω καὶ
ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλατύντα, καὶ ἡδίστῳ
ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐ-
δαιμονῶντα, διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοή-
σας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γένῃ τὴν πολὺ
σὲ μιαιρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴ-
γε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι
οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν
ὥσπερ

Somnium, seu Gallus.

Micyllus, Gallus et Simon.

ΜΙΚ. Ἀτ te, scelestissime galle, Iupiter ipse
obterat, invidum adeo et clamorosum
animal, qui me diuitem, et iucundissimo in so-
mnio versantem, et admirabili quadam felicitate
beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore
excitaueris, ut ne nocte quidem paupertatem,
multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum
tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio
est coniiicere, et frigore quod nondum me, ut
Luc. Op. T. VI. A solet

ὥσπερ εἶωθεν ἀποκινᾷεντι (γνώμων γὰρ ἔτος
 ἀψευδές· αὐτὸς μοι, προσελαυνέσης ἡμέρας) εἰδέ-
 πω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὖπνος ἔτος, ὥσ-
 περ τὸ χρυσὸν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ'
 ἐσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων
 γε· ἀμυνῆμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα
 γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι
 πρᾶγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.
 ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαριεῖ-
 σθαί σοι φθάνων τῆς νυκτός, ὅποσον δυνάμην,
 ὡς ἔχοις ὀρεθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν
 ἔργων. ἦν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρη-
 πίδα ἐργάσαιτο, προσοῶ ἔση τῆτο ἐς τὰ ἄλφι-
 τα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἡδίων,
 ἐγώ

solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi
 aduentantis diei indicium) media nondum nox
 sit. At hic peruigil, tanquam aureum illud vel-
 lus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed
 certe non sic auferet. Vlciscar enim te cum pri-
 mum illuxerit, et baculo tibi dispergam cere-
 brum: nunc enim negotium mihi facesseres ex-
 filiando in tenebris. GALL. Micylle, here,
 gratum tibi me putabam facturum, si noctis
 quantum possem *caute* anteuertere, ut posses,
 ante lucem aggressus laborem, illa multa tua
 opera absolueres: si enim ante solis exortum cre-
 pidam vnam perficias, lucro tibi iste labor ad
 victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est,
 equidem

ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ἓναρ πλατῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τῷτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιᾶν, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὅμηρος ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ἑάνθος, μακρὰ χάρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψωδῶν,

equidem tacebo tibi, et piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, diues per quietem, excitatus deinde esurias.

2. MIC. O Iupiter prodigialis, o depulso malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos vocator? MIC. Qui enim non sit prodigium? Sed auerruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, litetatum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum iussu hinnitu, stetit medio in bello loquens, versus totos confuens,

δῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων,
 ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα
 προεθέσπιζε, καὶ ἔδέν τι παράδοξον ἐδίδκει ποι-
 εῖν, ἔδὲ ὁ ἀγκῶν ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν
 αἰλεξίνακον, ἀποτρόπαιον ἠγῶμενος τὸ ἄκυσμα,
 καὶ τοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργεὺς τρέ-
 πις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ
 αὐτόφωνος I) ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες
 ἔρπασας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίςπτα
 καὶ ἐφθα, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ
 δὲ, Ἑρμῆ πάρεδρος ὦν, λαλίστα καὶ λογιω-
 τάτα

fuens, non vt ego nunc extra modulos: verum
 ille vaticinabatur etiam et diuinabat futura, nec
 tamen inopinatum quid videbatur facere; nec
 qui audiebat, inuocabat ita depulforem malo-
 rum, abominandumue putabat, quod audiret.
 Verum quid fecisses, si tibi illa Argus nauis ca-
 rina tacuta esset, vt quondam illa Dodonae fagus
 sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses re-
 pentia, et boum carnes mugientes, semiaffas et
 elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio af-
 fiduus comes, loquacissimo et eloquentissimo
 Deo.

I. αὐτόφωνος] Quid hoc fit, et quando O-
 racula dici coeperint αὐτόφωνα, ex No-
 stro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud
 alium iuuenies. *du Soul.*

SOMNIVM, SEV GALLVS

τάτα θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδαίτοσ
 ὑμῖν καὶ σύντροφος, ἔχαιεπῶς ἔμελλον ἐκμα-
 θήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἰ δὲ ἐχε-
 μυθήσεν ὑπόσχοιό μοι, ἔκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι
 τὴν ἀληθεσέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁ-
 μοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔτω λαλεῖν.

MIK. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐσιν, Ἀ-
 λεκτρυὼν ἔτω πρὸς ἐμέ διαλεγόμενος; εἰπέ δ'
 ἔν πρὸς τῷ Ἑρμῇ, ὃ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο
 σοι τῆς Φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ
 πρὸς ἑδέναι ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι, τίς γάρ
 ἂν πιτεύσειέ μοι, εἴ τινι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυό-
 νος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἀκουε
 τσίουν.

Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis
 vester atque convivtor, non multum laboraturus
 eram in addiscendo vestro sermone. Si vero lan-
 ctum mihi silentium promiseris, non pigrabor
 veriore tibi causam meae cum sermone vestro
 communionis dicere, et vnde sic loqui mihi
 contigerit.

3. MIC. Verum nonne somnium et hoc est,
 gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mer-
 curium, optime, quae etiam alia tibi sit loque-
 lae causa. Vt vero taceam, et ad neminem
 quidquam dicam, quid est quod metuas? Quis
 enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam
 qui de gallo ista dicente audierim? GALL.

τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὔ οἶδ' ὅτε
λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἔτοσί γάρ ὁ νῦν σοι ἀλε-
κτρῶν Φαινόμενος, ἔ πρό πολλῶ ἀνθρῶπος ἦν.
ΜΙΚ. "Ηκασά τι καὶ πάλας τοιᾶτον ἀμέλει πε-
ρὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρῶν τις νεανίσκος Φίλος γέ-
νοιτο τῷ "Αρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγ-
κωμῶζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ἐπότε
γῆν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ
"Αρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρῶνα, καὶ
ἐπειδήπερ μάλις αὐτὸν Ἥλιον ὑφωρᾷτο, μὴ
κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς
ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μή-
νυσοντα ὅποτε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἴτα ποτὲ κα-
τακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρῶνα, καὶ προδᾶ-
ναι

Audi ergo. Remotum ab omnium opinione ef-
fe, quod tibi dico, bene noui Micylle. Hic
enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita
multo ante homo erat. MIC. Audiui quiddam
tale olim sane de vobis, Gallum quendam iuue-
nem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo et
comissatum iuisse, et amoribus illius subseruuisse.
Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulteriū
caussa, adduxisse etiam Gallum: cumque Solem
praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vul-
cano enuntiaret; extra ad ianuas reliquisse sem-
per iuuenem, indicaturum sibi, quando Sol ap-
pareret. Tum obdormiuisse aliquando Gallum,
suum-

ναί τὴν Φρεράν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόν-
 τα ἐπισῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόν-
 τιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλε-
 κτροῦνα μνηῦσαι αὐν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ ἔτω τὸν.
 Ἠφαισον παρ' Ἠλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐ-
 τὸς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δε-
 σμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχανήνητο ἐπ' αὐτὰς· ἀφε-
 θέντα δὲ, [ὡς ἀφείθῃ] 2) τὸν Ἄρην ἀγανα-
 κτῆσαι κατὰ τῆς Ἀλεκτρούνοσ, καὶ μεταβαλεῖν
 αὐτὸν εἰς τὰ τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀν-
 τὶ τῆς κρᾶνκς τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 διὰ τῆτο ὑμᾶς ἀπολογεμένκς τῷ Ἄρει, ὅτ' ἔ-
 δέν

suumque praesidium imprudentem prodidisse: So-
 lem vero non animaduersum adstitisse Veneri et
 quiescenti sine cura Marti, qui crederet indica-
 turum, si quis adueniret, Gallum. Atque ita
 Vulcanum a Sole edoctum ipsos comprehendisse,
 iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset.
 Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis
 cum arnis in auem cognominem mutasse, ut pro
 galea cristam haberet in capite. Eam ob caus-
 sam vos, ut excusetis vos Marti, cum nihil iam

A 4

prodest,

2. ὡς ἀφείθῃ] Tam manifesta haec est expli-
 catio praemissi participii ἀφεθέντα, ut vix
 mihi temperarim, quin contra Edd. omnes
 eiecissen. Sed ne temerarius videar, vncis
 ut suspectum seclusi. Reitz.

δὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, πρὸ πολλῶ βοᾶν, ἐπισήμαινομένης τῇ ἀνατολῇ αὐτῆς.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἑμὸν ἑτεροῖον τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἔναγχος εἰς ἀλεκτρούνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τῷτο μάλις αἰδέεσθαι. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν, Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδισον ἑμοὶ γὰρ ὄψον ἐκτραπέζον ἀποφαίνων 3); ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώ-

prodest, cum sentiat is orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

4. GALL. Aiunt quidem et ista Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime scire. GALL. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi F. Samium? MIC. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, *qua lege* suavissimum mihi quidem pulmentum, et facillimum concoctu, a mensis remouit: qui praeterea persuasit

3. γὰρ — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἀπονον *Flor.* Ed. ante ἀποφαίνων. *du Soul.* Duas habeo de hoc loco coniecturas: vnam, ut ἀπονον transponamus, et adiiciamus copulam,

ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛΕΚ.
 Ἴσθι δῆτα καὶ κείνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου,
 Εὐφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ
 τερχταρχὸν τὸν ἀνθρώπον, ὡ ἀλεκτρῶν. ΑΛΕΚ.
 Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥς
 παῦα, ὡ ἀγαθὲ, λοιδορέμενός μοι, καὶ ταῦτα,
 ἐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. Τῆτ'
 αὐ

suasit hominibus, vt per quinque annos inter se
 non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud
 quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphor-
 bum. MIC. Impostorem aiunt et praestigiato-
 rem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse
 ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone
 vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus
 moribus fuerim. MIC. Hoc iam multum illo

A 5

por-

pulam, hoc modo, ἥδιον ἐμοὶ γὰρ ὄψον
 καὶ ἄπωνον, eo sensu, quem in interpreta-
 tione posui. Altera est, an forte legendum
 sit ἄπωνον, qua ratione locum seruare pos-
 set suum, et iungi cum ἐκτεράπεζον. Nem-
 pe ἄπωνον significare puto contrarium no-
 minis εὐωνος: quemadmodum hoc denotat
 facile emtu, parabile, vile; ita ἄπωνον fue-
 rit, quod non prostat venale, nec proinde
 facile emi potest. *Gesner.* Si καὶ additum
 vsquam inuenissem, transpositionem *Gesneri*
 etiam in textum recepissem. Iam verò satis
 habui lectionem *Fl.* reuocare, sensum opti-
 mum exhibentis. *Reitz.*

αὐτὸ μακροῦ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν Φιλόσοφος. εἶπε δὲ ὁμῶς, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μέν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίῃς Ταναγραῖος 4) ἀναπέφηνας; ἔπιθανὰ γὰρ ταῦτα, ἔδδ' πάνυ πισεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρημένα δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ἔλα ἔτη, οἶμα, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. ἔγὰρ ἔχων ὅ, τι σοι παραβάλοιμι, κυάμης χθές, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτὴς·

portentofius, gallus philosophus! Verum dic tamen Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine ausis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum praesertim duos iam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quenam? MIC. Vnum, quod loquax es, et clamorosus; at ille tacere quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus illius aduersum. Cum enim non haberem quod tibi obicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, et tu nihil

4. Ταναγραῖος] Nimirum Tanagram Galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt. Plin. 10, 21. 24. Gesner.

αὐτὸς· ὥς ἐ ἔψευσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρῃ ἐντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμῃς Φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεΦαλήν τῶ πατρὸς ἐδηδύκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ εἶσθαι, ὦ Μίνυλλε, ἥτις αἰτία τῶτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάσῃ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν ἐκ ἡσθιον τῶν κυάμων, ἐφίλοσόφην γάρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ὀρνιθινὴ γὰρ καὶ ἐκ ἀπέρρητος ἡμῖν ἡ τρεφὴ. ἀλλ' εἰ σοι φίλον, ἄκχε πῶς ἐκ Πυθαγόρῃ τῆτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἄτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαινα ἐκάσῃς. ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδισον ἂν τὸ ἄκχεμα γένοιτο,

nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te et alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, et aequè factum inipie, cum fabas deuorasti, quam si caput parentis edidisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Mycille, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae conueniant. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim; iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, et in quibus ante vitis vixerim, et quid ex vnaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me peruenerit. ΜΙΚ. Dixeris: nam mihi quidem supra quam dici potest iucundum

γένοιτο, ὥς εἴ τις αἴρεσιν προθείη, πότερον
 μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκχεῖν τὰ τοιαῦτα διβζιόντοσσι
 ἢ τὸν πνευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὐθις ὀρᾶν,
 τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, καὶ οἶδα, ὁπότερον αὖ
 ἐλοίμην, ἔτως ἀδελΦά ἡγᾶμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδί-
 σοις Φανείσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε,
 καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἐτι
 γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ
 Φανείς σοι ἦν, καὶ τινὰ ἰνδάλματα μάταια δια-
 φυλάττεας, κενὴν, καὶ ὥς ὁ ποιητικὸς λόγος,
 ἀμενηνὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;
 ΜΙΚ. Ἀλλ' ἔδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ ἀλε-
 κτρυὼν, εὖ ἴσθι, τῆς ὀψεως ἐκείνης. ἔτως μοι
 πολὺ

dum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optio-
 nem proponat, utrum malim te audire talia enar-
 rantem, an illud beatum vndique somnium,
 quod paullo ante *mibi obtrigit*, rursus somniare,
 nesciam utrum praeoptem: adeo geminos arbi-
 tror tuos *sermones* visis iucundissimis, et in ae-
 quali vos honore habeo, te, et pretiosissimum
 illud somnium. GALL. Adhuc nimirum re-
 tractas illud somnium, quodcunque demum fuit,
 quod tibi oblatum est, et vana quaedam simula-
 cra illius seruas, inanem, et poetico verbo fuga-
 cem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliui-
 scar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi
 melle

πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῷ, εἰς ὕπνον αὐτῷ κατασπώμενα· εἶον ἔν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται σρεφόμενα, τοιῷτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώμενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεσπὴν τινα Φῆς τὸν ἔρωτα τῷ εὐπνίῃ, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὲς Φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι οἷός τις ἐστίν, ἔτω σοι τριπόδητος ὢν. ΜΙΚ. Ἐτοίμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνησθαι τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῷ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ.

melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conuersae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras; amorem insomnii; si volucre cum sit, et terminum sui volatus somnum habeat, iam transfilit lineam, et apertis oculis commoratur, mellitum adeo, et manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suaue enim est recordari, et aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expo-

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνει-
 ρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ
 μέλι; τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἶτε
 διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν 5), εἶτε διὰ τῶν
 κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ.
 Οὐδὲ δι' ἐτέρας τέτων, ὦ Ποθαγόρα. ΑΛΕΚ.
 Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ.
 Ἐὰν χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, εἰδέν
 εἶδοτα ὄντων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ
 τῶν τοιέτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνος ἑώρα,
 εἰδὲ πᾶν σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ
 διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιος ἀφίκετο, χρυ-
 σᾶς

expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare
 desieris, et deterferis mel a palpebris. Iam vero
 prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas
 portas, an per corneas aduolauerit tibi somnium.
 MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL.
 Verum Homerus solas istas duas refert. MIC.
 Valere iube nugatorem illum poetam, somnio-
 rum imperitum. Paupercula forte insomnia per
 illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide,
 caecus homo, videbat. At mihi per aureas quas-
 dam portas venit dulcissimum, aureum et ipsum,
 et

5. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti
 per portam eburneam, vera per corneam,
 vid. etiam ap. Virgil. Aeneid. VI, 894. *Sunt
 geminae somni portae etc. Reitz.*

σῆς καὶ αὐτός, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημέ-
νος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ.
Παῦε, ὦ Μίδα βέλτισε, χρυσολογῶν. ἀτε-
χνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνῃ σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον,
καὶ μέταλλα 6) ὅλα χρυσίᾳ κεκοιμήσθαι μοι
δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολύ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον,
πολύ· πῶς οἶαι καλόν, οἶαν τὴν αὐγὴν ἀπα-
στράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός Φησι περὶ αὐτῆ
ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ἐπό-
τε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἴτα τὸ χρυσίον θαυ-
μάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τῇ καλλίστῃ
τῶν

et auro vestitum vndique, multum quoque auri
secum adferens. GALL. Define, bone Mida,
aurum loqui. Sine dubio enim ex illius voto
istud tibi somnium, et tota auri metalla somniasse
mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi,
multum: quam putas pulchrum! quo splendore
fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude
dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum
vbi aquam dixit optimam, deinde aurum admi-
ratur, bene ille quidem, in principio statim pul-
cherri-

6. μέταλλα] Metalla Latinis et Graecis scri-
ptoribus sunt loca, vnde metalla effodiuntur.
Graevius.

τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκείνο
ζητῆς,

"Αριστεν μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ·

"Ατὲ διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνερος ἔξοχα πλάττει;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τῆτο. ὥσπερ γὰρ τὰ μὲν
ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἔτιωσ' ἐπαινεῖ τὸ
χρυσίον. ὥς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἀκῆσον,
ὥ σοφώτατε ἀλεκτρυνών. ὅτι μὲν ἐκ οἰκόσιτος
ἦν χρῆς, οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλάσιος
ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λασάμενον 7) ἤκειν ἐκέλευε
τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

cherrimi canticorum omnium. GALL. Num
illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardidā flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclyta munera Pluti est.

ΜΙΚ. Per Iouem, hoc ipsum. Velut enim so-
mnium meum vidisset Pindarus, sic laudat au-
rum. Vt vero iam scias, quale fuerit, audi, gal-
le doctissime. Heri me domi non coenasse, no-
sti. Eucrates enim diues in foro me cum vidis-
set, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

8. GALL.

7. λασάμενον] Vers hic obseruatur verbi
medii potestas, i. e. *quum lauerim me*. Reitz.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τῆτο, πεινάσας παρ' ὄλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκας ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνους κυάμης κομίζων, ἔ πάνυ δαψιλές τὸ δεῖπνον ἀλεκτρούνι ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀΦνωῖς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθηντον εὐθύς, τοὺς κυάμης σοι παραβαλὼν. εἰτά μοι κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπίσας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ αὐδὲν αὐθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινος τοῦ δεῖπνου ἐκεί-

8. GALL. Probe equidem noui, qui toto die esurierim, donec mihi fero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certauerit Olympia. MIC. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, vt Homerus ait, *Nocte sub ambrosia diuinum*, vere, *somnium adeste*. . . GALL. Illa prius, quae apud Encratem acta sunt, Micylle, narra, et coenam qualis fuerit, et conuiuii rationem vniuersam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coepes, et tamquam somnium Luc. Op. T. VI. B quod-

ἐκείνῃ προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγέμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ᾧπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἶδον, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὥς μὴ καταισχύναμι αὐτὸν ἐν πενυχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαραμαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, Φησι, θυγατρὸς τήμερον ἐσιῶ γε νέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλὰς. ἐπεὶ δὲ τινα Φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ

quoddam illius coenae effingas, et memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem et tu vis, fane dico. Nunquam ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud diuitem coenassetem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassetem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detricto palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, et vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu

τὸ αὐτὸ ἐκείνῃ ἦκε λαστάμενος, ἣν μὲ ὄγε κλη-
 θεὶς αὐτὸς εἶπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφί-
 βολός ἐστι. τῷτο ἀνέσας ἐγὼ, προσκυνήσας,
 ἀπῆεν εὐχόμενος ἅπασιν θεοῖς ἡπιάλῳ τινι, ἢ
 πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακί-
 ζομένῳ ἐκείνῳ, ἔ' ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος,
 καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτρῶ,
 αἰῶνα μήκισον ἐτιθέμην, συνεχῆς ἐπισκοπῶν 8),
 ὅπως ἂν τὸ ζοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λασ-
 τάσθαι δέοι. καὶ περὶ δὲ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο,
 πρὸς

tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus
 est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius
 est. His ego auditis, illoque adorato, discessi
 vota faciens omnibus Diis, ut febricolosum hor-
 rorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto
 immitterent, cui subsessor ego, et coenae vica-
 tius atque successor vocatus eram. Atque tem-
 pus illud usque ad balneum, saeculum computa-
 bam longissimum, respiciens saepe, quot pedum
 umbra solaris esset, et quando me lotum esse
 oporteret. Et cum tandem venisset tempus, ce-
 B 2 leri.

8. ἐπισκοπῶν] *respiciens, quot pedum esset so-*
laris umbra. Veteres enim tempus metie-
 bantur pedibus ad proprii corporis umbram.
Pollux lib. VI. c. 8. τῇ σκιά δ' ἐτεκμαι-
ροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δείπνον ὁδῶς
ἣν καὶ ζοιχεῖον ἐκάλεον. Graecius.

πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι,
κοσμίως μάλ᾽ ἐσχηματισμένος, ἀντιςρέψας τὸ
τριβώνιον, ὥς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ
ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλας τε
πολλὰς, καὶ δὴ καίκενον, Φοράδην ὑπὸ τεττά-
ρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν
νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλᾳ δὲ πονήρως ἔχων.
ὑπέσενε γὰρ, καὶ ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπετο
μύχιόν τι, δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ
διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέ-
γτο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μαι-
ράκια Φλυαρέντων. ὁ γὰρ πῶγων μάλ᾽ τρα-
γικὸς

leriter me in pedes conicio, abeo, in decentem
maxime habitum compositus, conuerso palliolo,
vt purior pars extra obuersa esset.

10. Ac deprehendo ad ianuam cum alios mul-
tos, tum illum quoque, a quatuor hominibus
in lectica gestatum, cui ego substitutus conuiuia
esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur;
et manifestum erat illum male habere; subinde
enim ingemiscebat, et tussiebat ex imis necessi-
bus, ita vt prope ipsum accedere metueres, pal-
lidus totus, atque tumidus, sexagenarius circi-
ter: dicebatur vero philosophus esse de eo ge-
nere, qui garrere solent apud adolescentulos.
Barba quidem si plane caprina erat, supra mo-
dum

γινώσκων ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κερειῶν· καὶ αἰτιωμένῳ
 δὲ Ἀρχιβίῳ τῷ ἱατρῷ, διότι ἔτις ἔχων ἀφί-
 κτο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἔχει προδιδίνα-
 καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι
 ἐμποδῶν ἰσθῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερ-
 εωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. ἔμενεν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ'
 ἐπαυέσεται σε, ἦν οἶκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον
 ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συν-
 αναχρησάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ φλέγμα-
 τος. ἐκείνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ
 προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῷ σκώμματος· ἐφί-
 ρεται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λαλόμενος,
 καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τῷτο γὰρ ὁ φιλόσο-
 φος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὐ μὲν ἐποίη-
 σαι αὐτὸς ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς· ἔμειον δ' ἂν τι σοι
 ἐγένετο,

dum tonsorem inuitans. Atque accusante illum
 Archibio medico, quod ita sese habens veniret,
 officium, inquit, non decet deserere, virum prae-
 serim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant:
 contemptum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin,
 dicebam ego, laudabit te, si domi apud te porius
 mori velis, quam in conuiuium ipsam cum pituita
 animam extrussiens. Ille quidem magnitudine
 quadam animi se audisse dictum dissimulabat.
 Adest vero paullo post lotus Eucrates ac' videns
 Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus,
 Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos
 cum venisti: sed nihil damni facturum eras, nam
 B 3 absen-

ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο αὐτῷ. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆκε χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπηρειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἀπιέναι παρσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πᾶν σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριδι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρός ἐσιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχης. εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρὸν αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκεν ἐξεληλακέναι τῷ συμποσίῃ τὸ παιδίον τῷ Εὐκράτας. καί περ δὲ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέστησαν τὸν Θεσμόπολιν, ἐκ ἀπραγμάνως, νῆ

Δίω,

absenti etiam omnia deinceps missurus eram: et cum his verbis intrat manus illi praebeens feruis insuper innixo.

II. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, et coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconizide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non frustrarians lupus, erubescens quod conuiuio expulsi viderer filium Eucratis. Cum accumbendiam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto, inue-

Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπ-
 αυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς δια-
 μένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν
 δύνατο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένῃ πλησίον κα-
 τακλίσθαι αὐτῷ, ἐμὲ κατακλίνεσι φέροντες,
 ὡς ἰμοτράπεζοι 9) εἶημεν. τέντεῦθεν ἐδειπνῶ-
 μεν, ὧ Πυθαγόρα, πολυόφον τι καὶ ποικίλου
 δειπνον, ἐπὶ χρυσῷ πολλῷ, καὶ ἀργύρῳ· καὶ ἐκ-
 πώματα ἦν χρυσᾷ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ
 μουσουργοί, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδύ-

57

iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulcien-
 tes undique, vt eo situ maneret, ac durare ali-
 quamdiu posset. Deinde quod nemo prope il-
 lum accumbere sustineret, me eo detrudunt, vt
 eadem mensa vteremur. Hinc igitur coenauim-
 us, Pythagora, multi cibi coenam et variam,
 aurique multi atque argenti. Et pocula erant
 aurea, et ministri formosi, et symphoniaci, et
 ridicularii: atque in vniuersum, suauissime tem-

B 4

pus

9. ἰμοτράπεζοι.] Non hoc solum videtur velle
 Micylus, eodem se in lecto accubuisse, sed
 mensae societatem indicat, non modo illam
 communem, verum etiam peculiarem. Nem-
 pe mensa etiam minor suppellex, tabula,
 lanx, in qua vni vel duobus sua cibi portio
 apponitur. Notum est illud Aen. VII, 15.
Heus etiam mensas consumimus. Gesner.

ση τίς ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ εἶ με ἐλύπεα
 ἔ μετρίως, ὁ Θεσμύπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
 τίνα πρὸς με διεξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἰ δύο
 ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελεῖσι, καὶ
 ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἔκ ἐστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέ-
 ρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἔ-
 δέν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει, καὶ ὑπε-
 τέμνετο τὴν εὐφροσύνην, ἔκ ἐὼν ἀκάνην τῶν
 πιθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τῆτο μὲν σοι, ὦ
 ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδισαν,
 ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλισα ἐπεὶ συνεκκληρώθης τῷ
 λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ΜΙΚ. Ἄκχε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὦμην γάρ
 τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἀπαιδα ὄντα, ἔκ οἷδ' ὅπως
 ἀπο-

pus traducebatur: nisi quod vnum male me ha-
 bebat, nempe non mediocriter molestus mihi
 Thesimopolis, qui quandam mihi Virtutem nar-
 raret, doceretque, negationibus duabus vnam
 effici affirmationem; et, si dies sit, noctem non
 esse; et, cornua dicebat me habere; ac talia mul-
 ta; philosophiam mihi non petenti impertiens,
 continuato sermone blaterabat, interpellabatque
 hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsanti-
 bus canentibusque attendere. Habes, galle,
 coenam. GALL. Non iucundissimam, Micylle, ma-
 xime cum fors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Iam audi etiam Somnium. Vide-
 batur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomo-
 do,

ἀποθήσκειν, εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ δια-
θήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων
ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν
δὲ παρελθόντα εἰς τὴν ἑστίαν, τὸ μὲν χρυσίον
καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σιδήφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα,
τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ
διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. εἴ-
τα ἐξήλκυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃς, ἐξυπτιάζων,
περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρώσι καὶ ἐπὶ φθονος·
καὶ πρόσθεον πολλοὶ, καὶ περιίππευον, καὶ εἴ-
πατο πλεῖς. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκεῖναι
ἔχων, καὶ δακτυλὶς βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα ἐξ-
ημένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐς ἱασίν τινα
λαμν

do, moribundus aduocare me, et testamento
condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paullo post mori. Me autem adita hereditate
aurum quidem et argentum scaphis quibusdam
magnis haurire, perpetuo et copiose adfluens:
reliqua autem, vestem, mensas, pocula, mini-
stros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eue-
hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus,
qui me viderent, et inuidendus. Ac praecurre-
bant multi, ac circa me equitabant, plures au-
tem sequebantur. Ego autem vestem habens il-
lius et anulos, quam graues! sexdecim, aptos
digitis, iubebam conuiuium quoddam splendi-

λαμπράν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν Φίλων. εἰ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο 10), καὶ ὁ πρῶτος συνεκροτέϊτο· ἐν τῷ ὄντα με, καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκίψω τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακῦντος εἰσκόμιζομένης, ἀναβοήσας ἀκαίρως, στυγερὰς μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλῆτον ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκευάσας. ἄρα σοι ἀλόγως

dum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam instaurabatur potatio. In hoc iam eram, et amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; iam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis conuiuium, mensas euertisti, diuitias illas dissipasti, et ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid

10. τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam et sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, et ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo conuiuae ad laetiores inuitatiunculas et pocula vberiora transeunt. Itaque probavi lectionem Ald. 2. et Hageni. ἐκκομιζομένης. Gesner.

γῶς ἀγανακτῆσαι κατὰ σὲ δακῶ, ὡς τριέσπε-
ρον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλα-
τος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τῆτο ἐξ ἅπαντος
δαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι πολὺ κακτῆ-
σθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυ-
θαγόρα, τῆτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὅποτε Εὐ-
φωρβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένους
τῶν βαρύνων, ἐξήεις πολεμῆσθαι τοῖς Ἀχαιοῖς,
καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἐνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον
ἢ χρυσοφορεῖν ἄμενον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἤξεις
χρυσῷ διαδεδεμένους τὰς πλοκάμους ἔχων δια-
κινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὀμηρος διὰ τοῦ-
το Χαρίτεσσιν ὁμοίως εἰπεῖν σὺ τὰς κόμας,
ὅτι

quid sine ratione indignari tibi videor, qui tri-
bus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret
illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL. Adeone amans es auri atque divi-
tiarum, Micylle, et tantum hoc ex omnibus ad-
miraris, et beatum esse putas multum possidere
aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc
facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses,
aurum atque argentum de cincinnis suspensum
gerens in pugnam contra Achivos exibas, in
bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum
præstabat. Tu vero tum etiam volebas reuin-
ctos auro cincinnos habens subire pericula. Et
videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse
comas

ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφηνκόντο· μακροῦ
 γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτερας ἐφάνον-
 το συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συνα-
 πολάμπεσαι μετ' αὐτῶ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὧ
 χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθης υἱὸς ὢν, ἐτί-
 μας τὸ χρυσίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ,
 καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἡρά-
 σθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεύρακος, ἐκ ἔχων
 οἷς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβέλοιο, εἰδὲ
 ὅπως ἂν διαφθεῖρεται τῇ Ἀκρίσι τὴν Φρουράν,
 ἀκῆεις ἤδη περὶ ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ εὐεῖς
 διὰ τῆς τέχης, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥς τε
 ἂν σοι τὸ ἐπὶ τ' τῷ ἐτι λέγοιμι; ὅσας μὲν
 χρῆται παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ,
 καλὰς

comas tuas Homerus, quod argento constringe-
 bantur et auro. Longe nimirum praestantiores
 videbantur et amabiliore, implexae auro et cum
 illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-
 cre est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti.
 Verum ille Deum pater atque hominum, Satur-
 ni ille et Rheae filius, qui quondam Argolicae
 illius puellae amore captus est, cum non habe-
 ret in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii
 custodiam quomodo corrumpere, iam audisti
 alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas,
 cum amasia congressus sit. Quid ergo post il-
 lud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates
 praestet? Quam illos, quibus adit, pulchros
 ipsos

καλὰς τε αὐτὰς, καὶ σοφὰς, καὶ ἰσχυρὰς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ κοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γὰρ μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, ὃς πρὸ πολλῶν δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔτνος ἤψαν τοῖς Κρονίοις, δύο τῶν τῶν ἀλλοτρίων ἐμβαλὼν. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκὲν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπωμόσατο θεοὺς τυσοῦντας, ἀλλὰ τί ἂν ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε, ὦ

iplos et sapientes et fortes reddat, honore ipsis conciliato et gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos breui reddat ac celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum mecum coenauit, cum coquerem ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine fructis. GALL. Noui, fimum illum, breuem, qui fictilem quam solam habebamus patellam furatus, et sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde peierauit Deos? Sed cur non indicabas, et clamabas tum, galle,

ὦ ἀλεκτρυῶν, ληϊζομένους ἡμᾶς ἐρεῶν; ΑΛΕΚ.
 Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τι
 δ' ἐν ὃ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτῷ ἐρεῖν.
 ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλείσιος ἐς ὑπερβολήν,
 Δριμύλος τένομα. ἄτος ζῶν μὲν ἐδὲ ὀβολὸν ἔ-
 δωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς ἐδὲ αὐτὸς ἤπτα-
 το τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον,
 ἅπαντα ἐκέῖνα κατὰ τὰς νόμους, Σίμων ιι.)

οὐ τὰ
 galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cu-
 curriebam, quod solum tum poteram. Quid
 ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus ali-
 quid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus,
 Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec
 obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui
 nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero
 nuper mortuus est, illa omnia ex lege *heres* Simo
 ille

ιι. ἅπαντα ἐκέῖνα — Σίμων] Hlud, ὃ τὰ
 ῥάκια τὰ πινυρά, ita Lucianicum est, ut
 qui illi ereptum eat, non nosse virum vi-
 deatur. Sed neque non commode (in su-
 toris praesertim semidocti sermone familiari,
 et ad sapientiam ostendendam abrupto)
 iungi videntur ista ἅπαντα ἐκέῖνα ἐξελαύ-
 νει. Quae absconderat Drimylus, quae at-
 tingere ausus non fuerat, ea Simon *exigit*,
 protrahit e tenebris et prodire in lucem at-
 que conspectum iubet, dum illis qua domi
 qua in publico utitur etc. Si τῷ ἐξελαύ-
 νει placeat solentem illam in equo vel cartu
 proce-

ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλεί-
χων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλεργῇ καὶ ὑσγινοβα-
Φῇ 12) ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ
χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέ-
ζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυκνήμενος, οὐδὲ
προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἑναγχος γὰρ ἐγὼ μὲν
ἰδὼν προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ
ἀγανακτήσας, Εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ
νατασμικρύνειν μου τοῦμομα· οὐ γὰρ Σίμων,
ἀλλὰ

ille cum pannis fordidis, ille qui patellam ligur-
niebat, laetus domo exigit, purpuras indutus et
hygina, seruos, et bigas, et aurea pocula, et
mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab
omnibus, nos neque respiciens amplius. Nu-
per enim ego procedentem videns, *Salve*, dice-
bam, *Simo*. At ille indignatus, *dicere*, inquit,
mendico, meum nomen ne deminuat: neque enim Si-
mon

procedendi significationem seruare: tunc
ἄσμενος illud iungendum cum περιλεί-
χων, et intelligendum ad ἀπαντα ἐκείνα,
et quae sequuntur, verbum ἔχει. *Gesner.*

12. ὑσγινοβαΦῇ] *Aelian. V. H. III. c. 9. Φλό-
γινα ἐνδεδυνότες καὶ ὑσγινοβαΦῇ. Vbi Pe-
ritz. ex Salmas. Exerc. Plin. p. 272. docet,
colorem ὑσγινοβαΦῇ medium fuisse inter
coccum et purpuram, propiorem tamen
purpurae. Reitz.*

ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι· τὸ δὲ μῶγισον,
ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῷ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρυ-
πτεται καὶ πρὸς πάντας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς
μὲν προσίεται, καὶ ἰλεώς ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλᾶσιν
ἐνελθεῖν αὐτὰς, ἀμελόμεναι. ὅρῳ ὅσων ἀγα-
θῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τὰς
ἐμὸρφας, καὶ ἐρασμίας ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ
ποιητικὸς ἐκείνος κενός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
ποιητῶν λεγόντων·

ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας 13). καὶ,
Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.
ἀλλὰ τί μεταξύ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρῶν;

ALEX.
non vocor, sed Simonides. Maximum vero illud
est; quod eum amant etiam mulieres: at ille
apud has quoque delicatum se facit, easque de-
spicit: et alias quidem admittit propitius; alias
vero minantur, futurum ut mortem sibi consci-
scant, si porro negligantur. Vides, quantorum
bonorum aurum causa sit; siquidem deformes
etiam refingit, et, ut poeticus ille cestus, reddit
amabiles. Audis vero et poetas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; et,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL.

13. κτέρας] Κτέρας hic locum habere non
videtur. Guier. Recipiatur ergo pro eo
βροτοῖς ex Eurip. vertaturque, *Aurum res*
inmundissima mortalibus. Reitz.

ΑΛΕΚ. "Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 εὐ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν
 πλυσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον
 ὑμῶν τὸν βίον βιάσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης
 καὶ πλυσίος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος
 βίᾳ πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς
 εἴσθ' ἔκαστα. ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γέν' ἤδη
 καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἃ συνβισθαιτῶ
 βίᾳ ἔκαστω. ΑΛΕΚ. "Ληξε, τρῶτόν γε προ-
 σδώς, μηδένα μὲ σὲ εὐδαιμονέστερον βιῶντα
 ἑώρακέναι. ΜΙΚ. Ἐμᾶ, ὦ Ἀλεκτρυῶν; ἄτω
 εὐ γένοιτο. προάγεις γὰρ με λοιδορεῖσθαί σοι
 ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρχάμενος, ὅπως
 ἔε

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu et-
 iam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, de-
 ceptus es circa diuites. At illi, bene noris, mul-
 to miserioiem quam vos vitam agunt. Hoc tibi
 dico, qui et pauper et diues saepe fuerim, et vi-
 tae vniuscuiusque fecerim experimentum: paullo
 post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic
 per Iouem: tempus enim iam est, vt dicas, quo-
 modo mutatus fueris, et quorum de vnaquaque
 vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Ve-
 ram hoc ante noris, neminem mihi visum, te
 qui viueret beatiore. MIC. Me, galle? Ita tu
 beatus sis! irritas enim me, vt tibi maledicam.
 Veram dic ab Euphorbo inde factis initio, quo-
 modo

— εἰς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τῆς ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος 14) τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδωκε εἰς ἀνθρώπου σῶμα, ἣν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελέσῃ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε ἅτε ὅσιον ἅτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ἅτε σοὶ ἀκρίβειαν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβὸς ἐγενόμην . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ.

modo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diuersis adeo vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea deuolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: et alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . .

ΜΙΚ. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Vtrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane.

ΜΙΚ.

14. ἐξ Ἀπόλλωνος] Seruat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, vt crederent, se esse Apollinem. Vid. Iamblichus f. 177. et Porphy. f. 28. Gesner.

ΜΙΚ. Τίς ἔν ἤν, εἴ τι ἔχει; εἰπεῖν; ἐθέλω γάρ
 τῷτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς
 τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυπτόντων. ΜΙΚ. Εἴτα
 ὤκων ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἤκειν
 ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνῃ ἐπισιτισάμενος (15); ἀλ-
 λὰ καὶ τί μετὰ τῷτο ἔσομαι, εἰπὲς εἰκὸς γάρ
 εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι
 ἤδη ἀνασὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος, ἐφ' ἧς σὺ ἐσηκας.
 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῷτο ἐδεμῖα μηχανῇ.

Πλὴν

MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere?
 volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica
 de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC.
 Tum pigratus sum miser, paucarum micarum
 sumto inde viatico in hanc vitam venire? Ve-
 rum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile
 enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit,
 surgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modo
 insistis, clauo me suspendam. GALL. Nullo
 istud modo resciscas.

C 2

17. Ve-

15. ὤκων — ἤκειν — ἐπισιτ.] Nihil deest
 ad sensum, modo aliter construantur verba,
 quam adhuc factum, aut leuissima transpo-
 sitione iuuentur, ad quam *Gesneri* versio
 pronum iter monstrat. Conf. supr. *Alex.* c.
 6. ἐπισιτίσαντό τε τὰ ἀρμύρια, infra
Icar. c. II. *Bis Accus.* c. 28. ἐπεὶ δὲ ἰκα-
 νῶς ἐπισιτίσαστο. Vnde videbis, non esse
 alo, comedo, ut vulgo, sed in viaticum capio
 & de frumento mihi prospicio. *Reisen.*

Πλὴν ἀλλὰ εἰπέπαρ Εὐφορβὸς ἐγενόμην (ἐπ-
 άνειμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ, καὶ
 ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πα-
 ραγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον οἶκος ἐσῶς
 ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργασηταί μοι τὸν οἶ-
 κον. ΜΙΚ. Ἀσιτος ὦν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;
 ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. εἰδὲ γὰρ ἔδει τέτων, ἣ μὲν
 νῶ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκᾶν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρό-
 τερόν μοι εἶπέ τοιαῦτα ἦν οἷα. Φησιν Ὁμηρος
 γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστα-
 το, ὦ Μίκυλλε, ὅς γε γιγνομένων ἐκείνων, κάμη-
 λος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσῶτόν σοι Φημί
 ὑπερφυῆς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαν-
 τα

17. Verum enim vero cum Euphorbus essem;
 ad illa enim redeo, pugnaui ad Ilium, interfe-
 ctusque a Menelao, interiecto aliquo tempore
 veni in Pythagoram: interim vero sine domo
 mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domici-
 lium. MIC. Cibine, o noster, expers et po-
 tus? GALL. Nimirum. neque enim indige-
 bat his, nisi solum corpus. MIC. Numquid er-
 go res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt,
 quales gestas esse Homerus ait? GALL. Unde
 iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent, Ca-
 melus esset in Baetris? Ego vero tantum tibi
 dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec
 fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque
 Hele-

τα ἔτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν ἔτω
καλὴν, ὡς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα
καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζεν κύκτω
θυγατέρα εἶναι· τὰλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν,
ἡλικιωτὶν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς
πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχε, κατὰ τὸν
Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶ-
λε Τροίαν κατὰ τὰς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε
μάλισα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθος ταῦτα,
νομιδῇ μενράκιον ὦν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡ-
ρακλέα. ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιῦτος ἦν
ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;
ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μί-
κυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι αὐτὰς ἀκριβῶς τὰ
παρά

Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi
enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut
cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum;
et Hecubae fere aequalem; quam Theseus pri-
mum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Her-
cule vixit. Hercules autem prius Troiam cepe-
rat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter
aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, di-
cens, visum a se, puero admodum, Herculem.
MIC. Quid vero, Achilleusne talis fuit, praestan-
tissimus undique? an haec quoque temere confi-
cta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit,
Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae
apud

παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέ-
μιος ὢν; τὸν μέντοι ἐταῖρον αὐτῷ τὸν Πάτρο-
κλον ἔχασπιδος ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δό-
ρατι. ΜΙΚ. Εἴτά σε ὁ Μενέλαος μακροῦ εὐχε-
ρέετον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἰκανῶς· τὰ Πυθαγό-
ρα δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστῆς
ἄνθρωπος ἦν, χρηὴ γάρ, οἶμαι, τάληθῃ λέγειν.
ἄλλως δὲ ἐκ ἀπαίδευτος ἐδ' ἀμελέτητος τῶν
καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴ-
γυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς περφήταις ἐπὶ
σαφείᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον
τὰς βίβλους τὰς Ὠρε καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖτις εἰς
Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ'
ἐκείνα

apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo
enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patro-
clum amicum non magno negotio hasta traie-
ctum interemi. MIC. Deinde te multo etiam
minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic
de Pythagora.

13. GALL. In vniuersum, Micylle, Sophista
fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin
nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optima-
rum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum,
ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque
admissus in adyta, Hori libros et Ifidis edidici:
tum rursus nauī in Italiam delatus, eo adduxi
Grae-

ἐκεῖνα Ἑλληνας 16), ὥς θεὸν ἦγον με. ΜΙΚ.
 Ἦκιστα ταῦτα, καὶ ὥς δόξας ἀναβεβιωκένα
 ἐποθανῶν, καὶ ὥς χρυσὲν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαι
 ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπὶ
 θε νόμον ποιήσασθαι μῆτε κρεῶν, μῆτε κυά-
 μων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάγκη τὰ τοιαῦτα,
 ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυόν; ΑΛΕΚ.
 Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν
 ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἔδεν ὀκνεῖν ἐχρῆν
 λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ Φίλον· δεσπύ-
 την γὰρ ἐκ αὐτῶν εἵπομεν ἔτι. ΑΛΕΚ. ἔδεν ὑγιᾶς,
 ἔδ᾽ αἰ

Graecos illius regionis, vti me pro Deo habe-
 rent. MIC. Audiui ista, teque putatum esse re-
 vixisse post mortem, et ostendisse iis aliquando
 femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in
 mentem tibi venit, vt legem ferres de carnibus
 fabisque non edendis? GALL. Noli perqui-
 rere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle?
 GALL. Quia pudet me verum tibi de illis di-
 cere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad
 virum contubernalem et amicum; dominum
 enim non amplius dixerim. GALL. Sanum ni-
 hil

C 4

16. κατ' ἐκεῖνα Ἑλληνας] L. Bos de Ellipfi
 p. 93. super hoc loco ait: κατ' ἐκεῖνα di-
 ci pro κατ' ἐκεῖνα μέρος τῆς γῆς. Adeo-
 que reddendum, Graecos, qui isthic erant.
 Reitz.

ἔδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτά τοις πολλοῖς νομίζοιμι, ἤκιστα ἐπισπάρσασμαι τὰς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι 17), τοσάτω καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἔσσεσθαι. διὰ τῆτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες εκπλήττωνται, καὶ ἅπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὅπως; καταγελαῶς με καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει 18) τοσάτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφῶνων σοὶ ἐπομέ-

hil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta et eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas et Metapontinos et Tarentinos, et reliquos, qui muri te sequebantur, adorabant-

17. ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μάλλον intelligendum relinquitur. Reitz.

18. ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει. Reitz.

ἐπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἰχθυῖα, ἃ σὺ
πατῶν ἀπολιμπάνοις.

Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετὰ
ἡμφιάσω μετ' αὐτόν; Α. Λ. Ε. Κ. Ἀσπασίαν
τὴν ἐκ Μιλήτης ἐταῖραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῷ λόγῳ,
καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγό-
ρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὡτόκεις,
ὃ ἀλεκτρυόνων γενναϊότατε, καὶ συνῆσθα Πε-
ρικλεῖ, Ἀσπασία ἦσθα; καὶ ἐνύεις ἀπ' αὐτοῦ,
καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκον κατῆγες, καὶ εὐγυ-
νακίζεες ἐς τὸ ἐταιρικόν; Α. Λ. Ε. Κ. Πάντα ταῦτα
ἐποίησα, ἔμεινος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸς
ἐμὲ, καὶ ὁ Ἐλάτιος παῖς ὁ Καίκευς, ὥς ἐπύσσα
ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας
ἔσῃ.

rabantque, quae tu inambulans relinqueres,
vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea in-
duisti? GALL. Aspasiam, meretricem Mile-
siam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter
alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando,
vbi oua etiam tu pareres, gallorum generosissi-
me. Confueuisti itaque cum Pericle, quum ef-
fes Aspasia? et vterum ex eo gestaisti, et lanās
carpisti, et deduxisti fila, et meretricium gynae-
ceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equi-
dem, non solus, sed etiam Tiresias ante me,
et Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in
me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris. ΜΙΚ.

ἔση. ΜΙΚ. Τί ἔν, πότμος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπυιον; ΑΛΕΚ. Ὅρα, οἷον τῷτο ἡρώτησας, εἰς τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκῆσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιῷτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἅπαρ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μικυλλε, ἐκ αἰς μακρὰν ὠδίνεσαν· ἔση γὰρ κατε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας αἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ ἔν Φασί, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὴν, πολλάκις Ἀσπασίαν γε- νέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς

Quid ergo? vtra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse reſponſionem? MIC. Sed etſi tu non dicas, ſatis Euripides illud diremit, cum dixit, malle ſe ter cum clypeo ſtare in acie, quam ſemel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo poſt ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, et ſaepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Mileſios eſſe aut Samios. Igitur aiunt, te etiam cum Pythagoras eſſes et forma ſplendida, ſaepe Aſpſiam fuiſſe tyranno.

20. Ec-

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖ-
 θις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κρατὴς.
 ΜΙΚ. Ὁ Διοσκόρευς, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταί-
 ρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα
 πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατραπὴς, εἴτα ἵπ-
 πος, καὶ κολοιὸς, καὶ βάρβαρος, καὶ ἄλλα μυ-
 ρία· μακρὸν δ' ὅν γενοίτο κατὰ τὴν φύσιν
 ἔκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρῶν πολλάκις
 ἥσθη γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δε-
 λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν συνέμει κατὰ γελῶν
 ἰσχυέραν σὲ ποτυρωμένα καὶ οἰκώζοντος ἐπὶ τῇ
 πείνῃ, καὶ τὰς πλῆθεις θυμιάζοντος, ὑπ' ἀ-
 γνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ
 ἤδεις

20. *Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier denuo prodisti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Iouis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, et paullo post Satrapa, deinde equus, et graculus, et rana, et sexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita) et apud multos alios serviens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem et deplorantem tuam paupertatem, et admirantem divites, ignorantia malorum quae ipsis adsunt. Si enim scires cives illo-*

ἤδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐξέ-
 λασας ἂν ἐπὶ αὐτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευ-
 δαιμονεῖν αἰεὶ τὸν πλάσιον. ΜΙΚ. Οὐκἔν, ὦ
 Πυθαγόρα, ἢ ὅ,τι μάλιστα χαίρεις καλῶμενος,
 ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλ-
 λον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν εὐδὲν, ἦν τε
 ΕὐΦορβον, ἦν τε Πυθαγόραν, ἦν τε Ἀσπασίαν
 καλῆς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰ-
 μι· πλὴν τὸ νῦν ἐρώμενον τᾶτο, ἀλεκτρυόνα
 ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτιμάζοις
 εὐτελὲς εἶναι. δοκᾷν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τας-
 κήτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκἔν, ὦ ἀλεκτρυόν, ἐπεὶ δὴ ἀπάν-
 των σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα
 οἶσθα,

illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui
 prius putaveris ex omni parte beatum semper
 esse diuitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo
 maxime nomine gaudes, ne confundam sermo-
 nem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil qui-
 dem interfuerit, siue Euphorbum, siue Pythago-
 ram, siue Aspasiam vocaueris, siue Cratetem:
 omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod
 nunc videor, gallum nominaueris, melius fece-
 ris, ne contumeliosus sis in auem, quae vilis vi-
 detur, cum tamen tot in se animas habeat.

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope
 vitae genera expertus sis, et omnia noueris, dic
 mihi

εἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν
 πλεσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ.
 ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς, εὐδαιμονέστερον
 ἀποφαίνων με τῶν πλεσίων. ΑΛΕΚ. Ἴδὲ δὴ
 ἔτις ἐπίσχεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ἔτε πο-
 λέμῃ πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμιοι
 ἐκελεύουσιν, ἔδὲ Φρεντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
 μωσιν 19) ἐμβαλόντες 20), ἢ τὸν παράδεισον
 συμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλ-
 λά τῆς σάλπιγγος ἀκῶν μόνον, εἴπερ ἄρα, πε-
 ριβλέπεις τὸ κατὰ σῆμαυτὸν, οἱ τραπόμενεν χερὶ
 σωθῆ-

mihī iam diserte et separatim tum diuitum ra-
 tiones, quomodo viuant, tum pauperum; ut
 cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem
 me diuitibus pronuncias. GALL. Nimirum
 hoc modo rem considera, Miculle. Tibi belli
 non multa cura est, si dicantur hostes inuadere:
 neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum
 populentur, aut hortos conculcent, aut excin-
 dant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo
 illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis
 causa

19. τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores
 et segetes, quas hostis succidit. Reitz.

20. ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτῶς. Est au-
 tem hoc verbo huic ita proprium, ut fere
 perpetuo sit absolute ponatur, quando pro
 inuadere, s. iniicere se aliquo, ponitur. Reitz.

σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' ἐν-
 λαβῆνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ
 ὄρῳντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα
 ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν. 21)
 δέη, μόνον καλῶνται· ἦν τε ἐπεξίεναι, προκιν-
 δυνεύουσι. στρατηγῶντες ἢ ἱππαρχῶντες· σὺ δὲ
 οἰσύνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλής καὶ κῆφος. εἰς
 σωτηρίαν, ἔτοιμος ἐσιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐπι-
 δὲν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

Ἐν

caussa conuertas, et periculum effugias: at illi
 et sibi timent, et anguntur cum vident de moe-
 nibus, agi ferrique, in agris quaecunque habue-
 rant. Et si tributum pendendum sit, vocantur
 foli; et si erumpendum, primi subeunt, vel toto
 ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula.
 Tu vero scutum habens vimineum, expeditus
 ac levis ad euadendum, paratus ad obeundas
 epulas, cum post victoriam triumphale imperator
 sacrificium celebrat.

22. In

21. εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple *χρή-
 ματα εἰς τὸν πόλεμον*, vt *Plutarch.* in casu
 non abssimili. Non inusitatum tamen est
 pro *tributum soluere*, solum dicere, *εἰσφέ-
 ρειν*, sine vlla adiectione. Atque hinc est
 quod *εἰσφορά* sit idem ac *τέλεσμα*, *tribu-
 tum*. *Leedes*.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὦν, ἀνα-
 βὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλεονέκτων, οἱ
 δὲ Φρίττῃσι, καὶ ὑποπτήσῃσι, καὶ διανομαῖς
 ἰλάσκοντά σε. λεπτὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀ-
 γῶνας καὶ θάματα καὶ τᾶλλα διαρκῆ ἅπαντα
 αἰετοὶ πονῶσι, σὺ δὲ ἐξετασῇς καὶ δοκιμασῇς
 πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, ἔδὲ λόγῳ μεταδιδῶς 22)
 ὥστε, καὶ σοὶ δοκῇ, κατεχαλᾶξῃς αὐτῶν
 ἀφδόνες τὰς λίθους, ἢ τὰς ἀσίας αὐτῶν ἐδή-
 μευσας· ἔτε δὲ συκοφάντην δέδωκας αὐτὸς, ἔτε
 ληστὴν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσεόν, ὑπερβαῖ
 τὸ θρηγκίον, ἢ διαφύξας τὸν τοίχον, οὔτε
 πρᾶγμα-

22. In pace rursus tu quidem, de plebe vnus
 in concionem escendens tyrannidem exerces in
 diuites; at illi horrent, et metuunt, et placant
 te diuisionibus. Balnea enim vt habeas, et cer-
 tamina, et spectacula, et reliqua quantum satis
 est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
 censor acerbus, tamquam dominus, ne sermo-
 nem quidem interdum illis impertis. Et cum
 tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut
 bona illorum publicas. Neque vero calumnia-
 torem ipse metuis, neque latronem, ne aurum
 tibi vel lorica domus superata, vel pariete per-
 fosso,

22. ἔδὲ λόγῳ μεταδιδῶς] Ad ostracismum
 puto, et tacita illa testarum, vt Romae ta-
 bellarum, suffragia respicit. Gesner.

πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράταις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συντελέσας, ἑπτὰ ὀβολὰς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δέλην ὀψίαν, λεσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεισάυτην, ἔδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίᾳ περὶ προσφιλοσφῶν.

Ὡς δὲ διὰ ταῦτα υἱαίνεις τε, καὶ ἐξέρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῦος. οἱ πόνοι γὰρ σε παραδήχοντες ἐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνεσι πρὸς τὰ δοκῆντα τοῖς ἄλλοις ἀμαχαεῖναι. ὥς δὲν σοι τῶν χαλεπῶν
τέτων

fosso, surripiat: neque molestias habes putandi rationes, aut debita repetendi, aut cum scelestis dispensatoribus conflictandi, nec inter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obolorum mercedem habens, circa seram vesperam surgens, et lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe et cum optima illa paupertate philosophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, et robusto es corpore, et frigoris patiens. Labores enim accurrunt te, et aduerfariū non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis infidia-

τέτων νοσημάτων ἐπιβλεύει. ἀλλ' ἦν ποτε
 κἄφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπὴ-
 ρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμε-
 νος τῇ ἀσιτίᾳ; ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς
 σι' ψυχρῶν τε ὄρων ἐμφορήμενον, καὶ μακρὰ
 οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις 23).
 οἱ δὲ ὑπ' ἀκρεσίας ἄθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ
 ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευ-
 μονίας, καὶ ὑδῆρες; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελεῶν
 ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονα. τοιγαρὶν οἱ μὲν αὐ-
 τῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτὰς,
 καὶ πλησιάζαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ εἰδότες ὅτι κη-
 ρῶ

fidiat. Sed si quando levis te febricula inua-
 dat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius mi-
 nisterio usus, statim iterum depulso per inedia
 morbo exsiliis. Nempe a vestigio ille fugit, te
 metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bi-
 bere, et plorare iubere medicos illos circuitus.
 Verum isti per intemperantiam suam miseri quid
 malorum non habent, podagras, tabes, et pul-
 monis inflammationes, et hydropes? haec enim
 sunt uolarum illarum coenarum iuoles. Itaque
 alii illorum Icarum instar cum multum se sustule-
 re, et appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi
 compa-

23. περιόδοις] Conf. T. I. Nigr. §. 22. ἰα-
 τροῦ περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. Reitz.
 Luc. Op. T. VI. D

ῥῷ ἤρμοςο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν
 σάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πέλαγος
 ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πά-
 νυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρένησαν, ἀλλὰ πρὸς
 γαῖα, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν κη-
 ρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.
 ΜΙΚ. Ἐπισκεῖς τινὰς καὶ συνετὰς λέγεις. ΑΛΕΚ.
 Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίνυλλε, τὰς ναυα-
 γίας πάνυ αἰσχροῦς ἴδους ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος πε-
 ριτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρ-
 σαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διόνυσιος
 καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορένθῳ γράμ-
 ματα διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία
 συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

ΜΙΚ.

compactum esse illud alarum remigium, ma-
 gnum non nunquam strepitum, praecipites in
 mare delapsi excitant. Qui vero Dædali instar
 non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina
 terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera,
 illi fere secure transuolant. MIC. Aequos nem-
 pe et prudentes viros dicis. GALL. Verum cae-
 terorum naufragia turpia sane videas, cum euul-
 sis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
 rogam adscensu; aut extincta tyrannide Diemy-
 sius Corinthi doceat literas, ac post tantum im-
 perium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, αὐτὸ δὲ ὅπως
 τε βασιλεὺς ἦσθα (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι)
 ποικίλως ἐπειράδης ἐκείνῃ τῇ βίῃ; ἦ καὶ παν-
 τοδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὃ, τι πᾶς ἐστὶ
 τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. Μὴ
 δὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μίκυλλε, ἔγωγε τρισαθλίου
 ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
 πωπευδύμων εἶναι δακῶν, ἔνδον δὲ μυριάς ἀ-
 νίας συνών. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παραδοξά
 γάρ, καὶ ἂ πάντῃ πιστὰ Φῆς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον
 μὲν ἐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου
 τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ καλλεί τῶν
 πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πο-
 ταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέευσμένης, καὶ θα-
 λᾶττι

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses,
 nam regnasse etiam te dicis, qualem illam exper-
 tus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fui-
 sti, cum caput quod est bonorum omnium, ha-
 beres? GALL. Noli me admonere, Micylle,
 adeo tunc infelix tum eram, qui, cum externis
 omnibus, quod modo dicebas, beatus undique
 viderer, innumerabilibus intus confisterer miseriis.
 MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis et vix
 credibilia. GALL. Imperabam equidem regio-
 ni non parvae, Micylle, fertilissimæ, et ob mul-
 titudinem hominum, ubiqueque pulchritudi-
 nem, admirandæ ut quæ maxime, quæ flumi-
 nibus perlueretur navium patientibus, et portuoso

λάττη εὐέρεται χρωμένης, καὶ στρατιὰ ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν ἐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάντοτε, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς 24) τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξαγκωμένη· ὥστε, ὅποτε πρεσβυτοὶ οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύναν, καὶ θεὸν ταναοῦραν ὦντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμεσθαι· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεύγος, τὴν ἐφεσρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τὰς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅπόσα με ἦνία καὶ

εἰς ἑ-
vteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatus, satellitium non paruum, triremes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, et aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, et Deum se quendam videre arbitrari, et alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam testis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angèrent ac torque-
rent

24. τῆς ἀρχῆς] τραγωδία τῆς ἀρχῆς est regii fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, et suam ostentant potentiam. Graevius.

ἴσμεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγγίνω-
σκον, ἑμαυτὸν δὲ ἤλθεν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μα-
γάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷας ἢ Φειδίας, ἢ
Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ
ἑκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ
πύγμαλος, χρυσῷ (25) τε καὶ ἐλέφαντος ξυμει-
γασμένος, καρυπνόν, ἢ ἀσραπὴν, ἢ τρίαιναι
ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ ἐνδο-
θεν, ὅψει μοχλὰς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἤλας
δακτυλῶν πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφῆ-
ρας, καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τι-
να

rent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam
ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui simi-
lis essem magnis illis Colossis, quales Phidias,
aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum
enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut
Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elabora-
tus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem
tenens dextra. Si vero interna inspicias, vinctes
quosdam videas et paxillos, et clavos per inte-
riora adactos, et stipites quosdam et cuneos, et
picem luto mixtam, et multam intus habitantem

D 3

in

25. χρυσῷ] MS. Graecii ἐν χρυσῷ. Quod
vulgata habet ἐλαπττικῶς, id MS. plane
exhibet. Solent nempe Graeci saepissime
materiam, unde quid factum sit, ponere in
secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐν
vel ἀπό. Iensius.

να πολλήν ἀμορφίαν ὑποκαρῆσαν· ἐὼς ἤλθον
 μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐ-
 τοῖς ἐνίοτε. τριᾶτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

MIK. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τὰς
 γόμφας, καὶ μοχλὰς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς,
 εἰδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν.
 ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενος, καὶ τοσού-
 των ἀρχόντα, καὶ προσκυνέμενον δαιμονίως,
 εἴοικεν ἄτως Κολοσσιᾷ παραδείγματι. θεσπέ-
 σιον γάρ τι καὶ τῆτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἐνδον ἤδη
 τῇ Κολοσσῇ λέγε. AΛΕΚ. Τί πρῶτον εἰπὼ
 σοι, ὦ Μίκυλλε; τὰς Φόβας, καὶ τὰ δῆγματα,
 καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων,
 καὶ

in eo genere deformitatem. Mitto dicere mu-
 rium multitudinem, aut mustclarum, qui civi-
 tatem sibi in illis nonnunquam constituere. Ta-
 le quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutam, et paxil-
 los, et vestes, qui sint imperii, nec multam il-
 lam, quae sit, deformitatem. Nam illud inuehi
 in publico, conspici, tot hominibus imperare,
 et numinis instar adorari sic satis simile est Co-
 lossaeo exemplo: excellentissimum enim quid-
 dam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque
 huius Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi
 dicam, Micylle, metus, et morsus, et suspicio-
 nes, et odium a familiaribus, et insidias; ac
 pro-

καὶ ἐπιβλαῖς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον,
ἐπιπέλαιον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μεσὰ ἐνεί-
ρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκας, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ
κονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς,
καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προσάγματα,
καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὅφ' ὧν οὐδὲ
ὄναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ
ἐνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ
μυρία ἔχειν πρᾶγματα.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἵππος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ἐρμαίνοντα
καὶ ταῦτα βεγκόντων Ἀχαιῶν πάντων. Λυ-
πὴ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς Κωφὸς ὧν· τὸν Πέρ-
σην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ
Δίῳ,

propter ista somni parum, idque ipsum non pro-
fundum et placidum, et plena terroris insomnia;
et spes semper malas: an occupationem nimiam,
et agendi respondendique necessitatem, et iudi-
cia, et expeditiones, et imperia, et conuentio-
nes, et rationes? a quibus omnibus nec per
quietem frui suauitate vlla contingit, sed necesse
est pro omnibus dispicere vnum, et innumerabi-
les habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

*Somnus habet dulcis, volentem pectore multa,
idque stertentibus Achiuis omnibus. Dolo-
re autem afficit Lydum mutus filius; Persam Clear-
chus in Cyri gratiam peregrinum militem le-*

Δίων, πρὸς ἧς τις τῶν Συρακυσίων κοινῶς
 γάμειος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινῶμενος, καὶ
 Περδίκκην Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖου Σέ-
 λευκος· ἀλλὰ καὶ κτεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς
 ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρῃσα,
 καὶ ἀποσησέσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δύο ἣ
 τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαφι-
 θυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τὰς
 Φιλτάτας μάλισα, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν
 ἦξεν ἐλπίζειν 26). ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ παιδὸς
 ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ
 ἐρωμένῳ, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ἐμοιότροπος θάνατος
 κατέλαβεν.

MIK.

gens: alium Dion cum Syracusanorum quibus-
 dam caput conferens; alium laudatus Parmenio,
 et Perdiccam Ptolemaeus, et Ptolemaeum Seleu-
 cus. Verum illa quoque dolorem adferunt, si
 amantius coactus praebeat, et alio gaudeat pellex,
 et si defecturi dicantur quidam, et duo vel qua-
 tuor satellitum inter se iulurent. Quod vero
 maximum, suspectos habere oportet carissimos
 maxime, et ab illis semper aliquid venturum
 mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mor-
 tuus est, hic et ipse a suo amantio; alterum vero
 similis forte mors oppressit.

26. MIC.

26. ἐλπίζειν] De mali expectatione ἐλπίδα
 vid. supra Tyrann. c. 3. ἐλπίζω Long. Past.
 I. p. 7. de quavis expectatione: ἄδεν εἶδεν,
 ὧν ἤλπισεν. Reitz.

ΜΙΚ. Ἀπαγε. δὲναι ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλ-
κτρυών. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλές ἐστιν σκυτο-
τομεῖν ἐπιμεκυφῶτα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς Φιά-
λης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνἀνακραθεῖσαν Φι-
λοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολι-
σθῶ τὸ σμιλίσιν, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς
ἐπ' εὐθύ, εὐλίγον τι αἰμάξαι τῷ δακτύλῳ ἐντε-
μόντα· οἱ δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχέονται,
καὶ ταῦτα μυρίοις κακῶϊς συνόντες. αἱτ' ἐπειδὴ
πέσωσιν, ἑμοιοὶ μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγι-
κοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐστὶ, τέως
μὲν Κέρκρας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τη-
λέφους, διχδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαν-
τόκω-

26. MIC. Apage, tristia sunt quae dicis,
galle. Mihi ergo multo securius est inclinato
corpore scindere coria, quam aurea in phiala bi-
bere temperatum cicuta et aconito amicitiae po-
culum. Periculum autem mihi quidem, si fallat
scalprum, et a recta incisione aberret, cruentare
vulnuscule perquam partem digiti: at illi, ut nar-
ras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis
versantur in malis: Deinde cum cecidere, simil-
limi videntur tragicis actoribus, quorum multos
videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
cum sunt, aut Silyphi, aut Telephi, diademata
habere et gladios eburneis capulis, et iubam flu-

τέκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην 27), καὶ χλαμύ-
δα χρυσόπασσον. ἦν δέ, οἷα πολλὰ γίνεται,
προσηρσάσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κατα-
πέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς,
τῷ προσώπῳ μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδή-
ματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ
ὑποκριτῷ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμναμέ-
νων, ὡς τῆς τε εὐθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
ῥάκια δύσθηα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπό-
δεσιν ἀμορφωτάτην, καὶ ἔχι κατὰ λόγον τῷ
ποδός.

ctuantem, et chlamydem auro distinctam. Si
vero, qualia multa accidunt, fallente inani ve-
stigio illorum aliquis in media scena concidat,
risum nempe praebet spectatori, fracta cum
ipso diademate persona, cruentatoque vero acto-
ris capite, et cruribus magnam partem denudatis,
ut appareat, interiora vestitus esse panniculos
miseros, et cothurnorum subligationem defor-
missimam, nec ad pedis rationem respondentem.

Vides

27. ἐπίσεισον κόμην] Κόμη ἐπίσεισος est coma
promissa, quae flagellat ceruices, quae motu
corporis aut aurae facile mouetur. Pollux
IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ
δὲ ἐπίσεισω σφατιώτῃ ὄντι, — ἐπίσεινον-
ται αἱ τρίχες. Militi vero, qui a coma de-
cebat ἐπίσεισος, — mouentur seu vibran-
tur capilli. Graevius.

παδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάξεν ἐδίδαξε ἤδη
ὦ βέλτισε ἀδεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιῷ-
τόν τι ὠφθῇ ἔσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς,
ἢ βατραχὸς ἀπάτε γενναία, πῶς ἔφθρες ἐκείνην
τὴν διατριβήν;

ΑΛΕΚ. Μαρὸν τῷτον ἀναικεῖς τὸν λόγον,
καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τότε κεφα-
λαίον 28), εἰς ὅς τις ἐκ ἀπαραμύνησσεως τῶν
βίων ἔδοξε μοι τῷ ἀνθρώπῳ, μόναις ταῖς φυ-
σικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένος·
τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συμφοραντὴν βατραχόν,
ἢ σο-

Vides quomodo iam me quoque similitudine uti
docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem
talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut ca-
nis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo
tulisti commorationem?

27. GALL. Longum hunc sermonem mo-
res, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc
caput est, nulla harum vitarum non magis,
quam est hominum, tranquilla mihi visa est,
quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus
et necessitatibus metiretur. Publicanum vero
equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophi-
stam

28. τότε κεφαλαίον] Nigr. c. 1. ἐν κεφα-
λαίῳ συμπαισι est. Quom. Hist. c. 28. αὐ-
τὰ δὲ κεφάλαια, ipsa capita et summaria.
Cbar. c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομέ-
νων. Reitz.

ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ ὀφιοποιὸν κώνωπα, ἢ κύνιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμῖς ἐπιτηδεύετε, ἐκ αὐτῶν ἰδοὺς ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυόν. ἐγὼ δὲ ὄγε πέπονθα, ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λαβεῖν. ἐδέσσω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλεῖστος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τὸ νύπνιον ἐτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνέγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσέτοις. ΑΛΕΚ. Εγὼ σε ἴσσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεὶ περ ἐτι νύξ ἐστιν, ἔξαναξάς ἔπε μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκκλινόν τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων
πλε-

stam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus sim, dicere apud te non erubeseo. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi otio insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, et maxime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, et in aliorum diuitum domos,

πλασίων οίκίας, ὡς ἴδοις διὰ τὰ παρ' αὐτῶν
 ἐστὶ. ΜΙΚ. Πῶς τῷτο, κεκλισμένων τῶν θυ-
 ρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;
 ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ἔπερ' ἱερὸν
 ἔμι, ὅξαιετον ἔδωκε μοι τῷτο, ἥν τις τὸ ἔ-
 ρῳον πτερόν τὸ μήκισον, ὃ δὲ ἀπαλότητ' ἐπα-
 καμπές ἐστὶ. ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστὶ σοι τοιαῦται.
 ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅταν αὖ ἐγὼ ἀπο-
 σπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον αὖ βελομαι,
 ἐνοίγειν τε ὁ τοιῷτος πᾶσαν θύραν δύναται,
 καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, ἔχ' ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ.
 Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεντρῶν, καὶ σὺ γόης εἶν.
 ἔμοι δ' ἔν ἦν τῷτο ἅπαξ παράσχης, ἄφει τὰ
 Σίμωνος πάντα ἐν βραχέϊ δεῦρο μετνηνεγμένα.
 μετοίς

domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.
 MIC. Quomodo hoc claudis ianuis? nisi forte
 parietes perfodere me cogas? GALL. Minime!
 Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc
 mihi dedit, si quis longissimam in cauda pen-
 nam, quae propter mollietiam inflectitur. . .
 MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur
 si cui habendam praebeam, quamdiu volue-
 ro, ille aperire ianuam vnamquamque potest,
 et videre, non visus ipse, omnia. MIC. Ne-
 sciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse.
 Si ergo hanc mihi semel commodaueris, videbis
 hac translata brevi tempore Simonis omnia, eo
 enim

μετόισω γὰρ αὐτὰ παρελθὼν. ἡ δὲ αὐθις πε-
 ρεπρωξέσθαι ἀποπίνων 29) τὰ καττυμάτα
 ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τῆτο. παρήγγει-
 λε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἢ τοιᾶτόν τι ἐργασήται ὁ
 ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβησάντια μακαταΦωρεῖσθαι
 αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπύθανον λέγεις; κλέπτειν
 τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν τῷ
 τοιᾶτο. ἀπίωμεν δ' ἄμωσ' ἀφ' ἑξομαί γὰρ τῷ
 χερσὶ, ἢν δυνώμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπέτιθον, ὦ
 Μικυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τῆτο; ἄμ-

enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus
 arrodet, dum producit, soleas. GALL. Ne-
 fas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercu-
 rius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut
 eam meo, quo is deprehendatur, efficiam.
 MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem
 Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed ta-
 men abeamus, abstinere enim auro, si potero.
 GALL. Euellere prius, Micylle, pennam. Quid
 hoc?

29. ἀποπίνων] Hoc vetus futorum crimen est,
 ore illos et dentibus extendere coria. *Mar-*
tialis de futore, quem Simonis huius Lucian-
 nei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74.
Dentibus antiquas solitus producere pelles.
Et mordere luxu patre vetusque solum. E-
 quidem non dubito, dedisse Lucianum
 ἀποτεινών, quod inter dictantem et scriben-
 tem facillime in ἀποπεινών mutari potuit.
 Certe sic interpretatus sum. *Gesner.*

Φω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλές ἐστιν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἥττον ἀμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς ἑρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπὸ μιν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλασίων; ΜΙΚ. Οὐμινεν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δι- συλλάβῃ τετρασύλλαβος ἤδη, πλατύνσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί ἔν ποιῶ τὸ μετὰ τῆτο; ΑΛΕΚ. Ἐπὶ τὰς πτε- ρὸν ἐπὶ τὸ κλειθρον. ΜΙΚ. Ἰδὲ δὴ, ὦ Ἡρά- κλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ κλειδί ἢ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγὲ εἰς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀ- γρηπνῆντα, καὶ λογίζομενον; ΜΙΚ. Ὅρῳ, ἢ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλ- λίδα,

hoc? euellisti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, et tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abi- mus, an ad alium quendam diuitum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrissyllabus iam, diues factus, esse postulat, Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admoue pennam ad ier- ram. MIC. En tibi. O Hercules! aperta est velut clauis ianua. GALL. Praecede porro, vi- den' illum vigilantem et subducentem rationes? MIC. Video, per Iouem, ad obscuriusculam quidem

λίδα, καὶ ὥχρὸς δ' ἔσιν ἔκ οἷδ' ἐπόθεν, ὧ
 ἄλεκτρυών, καὶ κατέσκηληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς
 ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, ἔ γάρ νοσεῖν ἄλλως
 ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἀλεξσον ἂ Φησιν, εἴτη γὰρ
 ὄθεν ἔτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκὲν τάλαντα μὲν
 ἐβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ κατορώρευνται, καὶ ἄδεις ὅλως εἶδε· τα
 ὅς ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκό-
 μος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως
 γὰρ περὶ τὸν ἵππωνα ἔσιν, ἔ πάνυ ἐπιμελὴς
 ἄλλως, ἐδὲ Φιλόπονός ὢν. εἰκὸς δὲ διηρηπᾶ-
 σθαι πολλῷ πλείω τέτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τί-
 βριος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς;
 ἐλέγε-

quidem et sitientem lucernam. Est autem palli-
 dus, nescio vnde, galle: et totus exaruit, tabe-
 factus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare
 dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies
 enim, vnde sic habeat. SIM. Ergo talenta qui-
 dem septuaginta illa, secure omnino sub lecto
 sunt defossa, et nemo omnino vidit. Sed sexde-
 cim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occul-
 tare sub praesepio. Semper enim nunc circa sta-
 bulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias
 omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans.
 Verisimile autem est, multo his plura esse dire-
 pta. Vnde enim alias tantum sibi salsamentum
 obsonasset non Tibius? dicebatur vero etiam
 inan-

ἄλεγτο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε
 δραχμῶν· ὅλως τὰ μὲν ἔτοι σκαθῶσι τῷ κα-
 κοδαίμονος. ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφα-
 λῇ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ
 μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦ-
 τα. πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβελεύσιν μοι,
 καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νῆ Δία,
 σοὶ γὰρ ὁμοίος ἐγώ, καὶ τὰ τρυβλία ὑπὲρ μά-
 λης ἀπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μί-
 κυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ.
 Ἄριστον γὰρ ἀγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἀπα-
 σαν περίεμι διαναζὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς
 ἔτος; ὅρῳ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ
 κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω
 αὐτίς

inaurem emisse contubernali suae drachmis quin-
 que. Omnino mea infelices isti per luxum dis-
 perdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi
 sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pa-
 riete, ea subducat. Multi invident mihi et insi-
 diantur, et maxime Micyllus vicinus. MIC.
 Ita me Iupiter: tui nempe similis ego, et pa-
 tellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Mi-
 cylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Opti-
 mum igitur fuerit, ut somno me abstineam:
 omnem surgens circumeo domum. Quis hic?
 Equidem te video perfossor parietum, per Io-
 vem. . . Quandoquidem columna es, bene ha-
 bet.

αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μὴ τι με πρῶν διέ-
λαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐψέφηκέ τις ἐπ' ἐμέ, δηλα-
δὴ παλιορῆμαι, καὶ ἐπιβλεύομαι πρὸς ἀπάν-
των. πᾶ μοι τὸ ξηφίδιον, ἂν λάβω τινά; θά-
πτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μέν σοι, ᾧ Μίκυλλε, τὰ
Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως
ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπόν ἐσιν. ΜΙΚ. Ὁ
κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς ᾧτω
πλετῆν γένοιτο· κατὰ κόρῃς γὰρ πατάξας αὐ-
τὸν, ἀπελθῆν βέλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ
με, λητεύομαι ὁ δυσυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε,
καὶ διαγρύπνει, καὶ ὁμοιος γίγνῃ τὸ χρῶμα τῷ
χρυσῷ,

bet. Numerabo iterum effossum aurum, num-
quid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, et
clanculum oppugnor ab omnibus. Vbi mihi
pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rur-
sus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio.
Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum
pauillum adhuc noctis superest. MIC. Infelix!
qualem viuit vitam! inimicis ita diuitibus esse
contingat! Percussa ergo illius mala, volo disce-
dere. SIM. Quis me percussit? a latronibus
miser pereor! MIC. Plora et vigila, et similis
quantum ad colorem auro tuo euade, illi inta-
bescens.

χρυσῷ, προσετηκώς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ,
Γνιφωνα τὸν δανειστὴν ἰδόμεν, ἔμακρὰν δὲ καὶ
ἄτος οἰκεῖ. ἀνέσκηται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ὅρα. ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτων
ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας, καὶ
τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα 30), ἐν δεήσει
μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σιλφην,
ἢ ἐμ-

bescens. Nos vero, si videtur Gniphonem vi-
deamus danistam: non procul autem hic etiam
habitat. Aperta nobis ianua.

31. GALL. Vides vigilantem et hunc prae-
curis, computantem vsuras ad digitos, aridum
tabe, quem paullo post oportebit relictis hilce

E 2

omni-

30. καὶ τὰς δακτύλους κατεσκληκότα] Tole-
rabile forte diuiti incommodum, si digiti
foli occallescant, tractanda multum pecunia:
Sed blatta, culex, musca fit, et iam est, hic
Gniphon, ταῖς κοιτάβει, ἐκτέτηκεν ὅλος,
vt statim dicetur. Quid igitur sibi volunt
hic digiti? ad computationem pertinent vsu-
rarum. Puto nempe legendum, quod in-
terpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας
κατὰ τὰς δακτύλους. Si cui auidax nimium
videatur mutatio; ponat per ἐν διὰ δυοῖν
iuncta ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας καὶ τὰς
δακτύλους. nam reuera et vsuras et digitos
numerat, qui vsuras computat digitis vel
ad digitos. *Gesner.*

ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμειαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ
 παροδαίμονα, καὶ ἀνόητον. ἄνθρωπον, εἰ δὲ τῶν
 πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος αἰμεινον βιᾶντα·
 ὡς δὲ καὶ ἔτος ἐντέτληεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογι-
 σμῶν ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ·
 καὶ ἰδὲ γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥς
 εἰσίσωμεν. ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμ-
 προσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὄνειρο-
 πολεῖς τὸν πλῆτον; ὁρᾷς γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐ-
 τὸν μὲν ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ πρεσβύτην ἄνθρωπον;
 ΜΙΚ. Ὁρῶ, νῆ Δία, καταπυγασύνην τινὰ,
 καὶ πασχητιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν ἐκ ἀνθρωπί-
 νην.

omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam
 fieri? MIC. Video miserum et dementem ho-
 minem, ne nunc quidem blatta aut culice me-
 lius viventem, quam vero hic quoque totus pu-
 tandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et
 ecce aperta et haec est ianua. Ingrediamur ergo.
 MIC. Isthaec omnia paullo ante mea erant.
 GALL. Adhuc enim diuitias tu somnias?
 Vides igitur Eucraten ipsum a suo seruo . . .
 hominem senem? MIC. Video, ita me Iupiter,
 paedicationem, et morbum pathicum, et libidi-
 nem

την γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τῷ μαγείρου
μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί ἐν ἐθέλοις ἂν καὶ τῶν κληρο-
νομήν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐ-
κράτες; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυνόν· λιμῶ
πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιῶτόν τι πείσωμαι.
χρεῖτω τὸ χρυσίδον, καὶ τὰ δείπνα, δύο ὀβο-
λοι ἔμοι γε πλεῖστός ἐστι μάλλον, ἢ τοιχωρυχεῖ-
σθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν,
ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίω-
μεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαυθις
εἶπαι, ὦ Μίκυλλε.

nem non humanam: uxorem vero altero in an-
gulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quo-
que heres fieri, Micylle, et omnia habere Eu-
cratis? MIC. Nequaquam, galle, Fame in-
teream potius, quam tale quid patiar. Valeat
aurum et coenae, duo oboli diuitiae mihi sint
potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a ser-
vis. GALL. Sed nunc, dies enim iam circa
ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus.
Reliqua alias, Micylle, videbis.

Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.

Μένιππος καὶ Ἐταῖρος.

MEN. Οὐκ ἔν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς σα-
διοὶ μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶ-
τος ἡμῖν σαθμός. τέντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον
ἄνω παρασαγγαί πεντακάσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ
τέττε ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν ἔρανεν, καὶ τὴν ἀκρό-
πολιν τὴν τῷ Διὸς, ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο
εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾷς ἡμέρας. ETAIP. Τί ταῦ-
τα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ
ἰσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι
σε παρακολυθῶν, ἡλίκας καὶ σελήνας, ἐτι δὲ τὰ
φορτικὰ ταῦτα σαθμούς τινας, καὶ παρα-
σαγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσης,
ὦ

Icaromenippus, siue Hypernephelus.

Menippus et Sodalis.

MEN. Igitur ter mille haec erant a Terra inde
stadia ad Lunam, usque, quae prima
nostra mansio. Hinc ad Solem sursum parasan-
gae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum
caelum, et arcem Iouis arduam . . . et haec
fuerint expedito aquilae vnus diei. SOD. Quid
haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas,
et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim,
dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper
vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam
et, paralangas, peregrina ratione memorare.
MEN.

ὦ ἐταῖρε, εἰ μετέρωρα καὶ διατέρω δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λαγίζομαι τῆς ἐναγχοῦς ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ γὰρ δέ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρεται τὴν ὁδόν; ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιήμην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὰν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἐλαχθεὶς κατακλιμηνθεὶς παρασάγγας ὄλεις. ΜΕΝ. Ὀνειρον γάρ, ὦ τάν, δοκῶ σοι λέγειν, ὥς ἀρετῶς ἀφ' ἔργου παρὰ τῷ Διὶ; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἐφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετῆς πάρεστιν ἐξ ἕρωνος; ΜΕΝ. Καὶ μὲν ἐγὼ σοι παρ' αὐτῷ ἐκείνῃ τῷ πάντῃ Διὶ ἥκω τῇμερον, θαυμάσια καὶ ἀκέσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸ
τῷτο

MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque æria videar tibi dicere. Somnium enim apud me nuperæ peregrinationis repetō. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phœniceæ stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Iupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Heracle somnium narras, si imprudens paralangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Ioue tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Ioue demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Ioue aduenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine

τῷτο ὑπερὺν Φραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυ-
χεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγς, ὦ θεσπέσιε,
καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεινητὸς αὐτὸς, καὶ
ἐπίγειος ὢν, ἀπισεῖν δυνάμην ὑπερνεφέλω ἀν-
δρὶ, καὶ, ἵνα κατ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν ἑρανω-
νων ἐνί; ἀλλ' ἐκένού μοι Φρέσσον, εἰ δοκεῖ, τίνα
τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐκάρισα κλίμα-
κα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ
τὴν ὄψιν ἐ πάντ' εἰκόμας ἐκείνῃ τῇ Φρυγί, ὥς τε
καὶ ἡμᾶς εἰκάξεν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά πε ἀνάρ-
κασον γεγονέναι πρὸς τῷ αἵτῳ. ΜΕΝ. Σὺ μὲν
πάλαμ σκώπτων ὀήλοσ' εἶ, καὶ θαυμάσων ἔδαν,
εἴ σοι τὸ παράδοξον τῷ λόγῳ μύθῳ δοκεῖ πρᾶσι-
Φερές· ἀτὰρ ἔδαν ἐδέξασέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν,
ἔτε

vehementer delector, quod ultra fidem beatus
sum. SOD. Et quomodo ego, diuine atque
Olympie Menippe, natus ipse et terrestris qui
sum, fidem negare possim viro supra nubes elato,
et, vt secundum Homerum dicam, caelicolarum
vni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
furfum sublatus sis, et vnde copia tibi tantarum
scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,
non valde similis illi Phrygi es, vt etiam conii-
cere possimus, te quoque ad pincernae forte of-
ficium in sublimē reaptum ab aquila. ΜΕΝ.
Apparet olim te ridere; nec mirum, si remota
a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi
videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum ne-
que

ἔτε τῆς κλίμακος, ἔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ
 ἀετῆ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. **ΕΤΑΙΡ.**
 Τῷτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔΦη-
 σθα, εἴγε πρὸς ταῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰε-
 ραῖς τις ἢ κολοῖός ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. **MEN.**
 Ὁρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἐκ ἀπὸ σκοπέῃ εἴκασας.
 τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκέννο σόφισμα τῶν πτερῶν
 καὶ αὐτὸς ἐμπηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ τολμηρότατε πάντων,
 ἐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ πε τῆς θαλάσσης κατα-
 πεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ
 Ἰκάριον ἀποδείξης ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;
MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτα-
 κηρῶ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα
 πρὸς

que scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae,
 qui meas mihi alas habuerim. **SOD.** Iam supra
 ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem
 praeter caetera, nobis non sentientibus, accipi-
 ter vel graculus ex homine factus es. **MEN.**
 Recte sodalis, nec *procul* a scopo coniecisti.
 Daedaleum enim illud alarum commentum ipse
 quoque machinatus sum.

3. **SOD.** Tum tu, audacissime omnium, non
 metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris
 regionem delapsus, Menippeum quoddam pela-
 gus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine
 faceres? **MEN.** Nequaquam. Nam Icarus, cu-
 ius pennae cera aptae erant, cum primum illa

πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνος ἐτάκη, πτερορρύσας, εἰ-
κότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύ-
πτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ
οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὡδέ πως· αἰτὸν
εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν κερτε-
ρῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερὰ, μάλ-
λον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι
σχολή, δέμμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὥς
ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς
τὸ τέλος ἤδη κέχηναι τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς
Φιλίε με περιίδης 1), ἄνω πε τῆς διηγήσεως
ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

ΜΕΝ.

ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis
non potuit non decidere; at nostrae sine cera
fuerunt alae. SOD. Quid ais? iam enim ne-
scio quomodo sensim me ad veritatem narratio-
nis perducis. ΜΕΝ. Sic fere. Aquilam cepi
bene magnam, et vulturem de robustis illis, ho-
rum alis abscissis . . . sed potius totum ab initio
inde consilium, si tibi otium est, persequar.
SOD. Omnino vero. Suspensus enim sum ex-
pectatione narrationis tuae, et fini auditionis
inhio. Ne vero, per ego te Philium Iouem ob-
secro, me contemnas, ab initio tuae narrationis
auribus quasi suspensum.

4. ΜΕΝ.

1. με περιίδης] Vsum talium formularum in
preci-

MEN. Ἀκουε τοίνυν. ἔ γάρ ἀσέβων γε καὶ
 θάματα, κεχηνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ
 ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὠτων ἀπηρτημέ-
 νον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κα-
 τὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβεβήκα
 τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκόν, πλέτεις λέγω,
 καὶ ἀρχάς, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπεδῆν ἀσχο-
 λίαν τῶν ἀληθῶς σπεδαίων ὑπολαβίαν, ἀνα-
 κύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀπεσβλέπειν ἐπε-
 ρμήν. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλὴν τινα παρεῖ-
 χε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἔτος ὁ ὑπὸ
 τῶν σοφῶν καλέμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον
 εἰρεῖν ἔθ' ὅπως ἐγένετο, ἔτε τὸν δημιουργόν,
 ἔτε

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum est
 spectaculum, hiantem amicum destituere, eum-
 que suspensum, vt tu ais, auribus. Ego enim
 cum primum examinandis vitae rationibus, ridi-
 cula, et humilia, et infirma, humana omnia de-
 prehendissem, diuitias dico, et imperia, et po-
 testates: contemtis illis, (qui studium circa ista
 obstare putarem, ne rebus studio vere dignis va-
 care liceret), tollere oculos, et ad ipsum hoc
 vniuersum respicere, tentabam. Et hic mihi
 multam dubitationem obiecit primo quidem ipse
 hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque
 enim inuenire poteram, quomodo exstitisset, ne-
 que

precibus declaramus ad Φιλοπατρί c. 3. pr.
Gesner.

ἄπε ἀρχῆς, ἔθ' ὅ, τι τὸ τέλος εἶναι αὐτῶν. ἔπ-
 οῖτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, παλὺ μᾶλλον
 ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν· τίς τε γὰρ ἀέρας ἐώ-
 ρων ὡς ἔτυχε; 2) τῶν ἄραν' διαρρέμμενους, καὶ
 τὸν ἡλῶν αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθεν εἰδέναι;
 μάλιστα δὲ τὰ κατὰ σὴν σελήνην ἀτοπὰ μοι, καὶ
 παντελῶς παράδοξα κατεφάνετο, καὶ τὸ πό-
 λυαιδές αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρητόν τινα
 τὴν αὐτίαν ἔχειν ἑδαιμάζον. ἔ. μὴν ἀλλὰ καὶ
 ἀτραπὴ διαίτῃσα, καὶ βροντὴ καταρράγῃσα, καὶ
 ἰετός, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενυχθεῖσα, καὶ
 ταῦτα δυσείκασα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Qu-
 que opificem, neque principium, neque finem
 illius, quis esset. Deinde per partes cum confi-
 derarem, multo magis etiam cogebar dubitare.
 Stellae enim videbam forte fortuna per caelum
 sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cu-
 piebam cognoscere. Praesertim vero Lunae na-
 tura mihi admirabilis, et omnino a sententiis
 meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius
 figurarum diuersitatem occultam quandam catif-
 sam habere putabam. Verum etiam fulgur illud
 impetu per omnia ruens, et prorumpens tonitru,
 et pluuia, aut nix, aut grando delabens, haec
 quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
 mihi imperuestigabilia.

5. Ita
 2. ὡς ἔτυχε] Sine ordine, temere. Vid. Bud.
 Comm. L. G. p. 474. Reiss.

Οὐκ ἔν ἐπειδὴ περ ἔτῳ διακείμενῳ, ἀρίστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν Φιλοσόφων. τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνας πᾶσιν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. ἔτῳ δὲ τὰς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐν ἡ τεκμηρίοις, προσώπου τε σκυθρωπότητι. 3), καὶ χροῶς ὠχρότητι, καὶ γενεῖς βαδύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγάραι τινές, καὶ ἔρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τέτοις ἐγγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαυθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλᾷ τῆς σοφίας διομολογησάμενος,

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, et colore pallido, et menti hirsutiae, valde enim altiloqui et coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa et fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

3. σκυθρωπότητι.] Solemne fuisse hypocritis triste ac seuerum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. *Elfner*. Obseruatt. ad *Matth.* VI, 16. *Reitz*.

νος, ἡξίαν μετεωρολόσχης 4) τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσῶτον ἄρα ἐδόξασάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ αἰτόμας, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι με καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἕμαιν' ἐν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρω λέγοντες ἀκόλuthον; ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὁμῶς πείθεσθαι τὲ με ἡξίαν, καὶ πρὸς τὸν αὐτῷ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο. ΕΤΑΙΡ. Ἀταπονέ-

γεις,
quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, et ornatum huius vniuersi edicere. At illi, tantum aberat vt veteri illa me ignorantia liberarent, vt in multo etiam maiores me dubitationes conicerent, principia quaedam, et fines, et atomos, et inania, et materias, et formas, et talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de

4. μετεωρολόσχης] *Aristoph.* in *Nub.* passim Socratem hoc nomine traducit; vt μετεώρων specuatorem ac nugatorem. *Reitz.*

γεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐτασάζον πρὸς αὐτὰς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἃ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀνέσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χιμαῶν ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἔθ' ὀξύτερον πᾶ' πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρωσ, ἢ ἀργίας ἀμβλυώπτοντες, ὅμως ἄραν' τε πέρατα διαρᾶν· ἔφασκεν, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρειν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μὴδὲ

de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quouis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen et caeli se fines peruidere dicerent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque

μηδὲ ὅποσοι στάδια Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσὶν
 ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξύ τῆς σελήνης,
 καὶ τῆς ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγε-
 ρος, ἐτόλμων λέγειν, αἶρος τὴν ὕψη, καὶ θα-
 λάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετρῶντες,
 ἔπι δὲ κύκλους καταγυῖα φοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ
 στρεφγύνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας
 τινὰς ποικίλας, τὸν ἔρανὸν ὁῖαν αὐτῶν ἐπιμε-
 τρῶντες. . .

Ἐπεὶ δὲ καὶ κείνο πῶς ἐκ ἀγνώμον αὐτῶν,
 καὶ παντελοῦς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ἔτι
 ἀδύλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαί-
 ρεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδε-
 μίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν μονο-
 χῆ

Megarum quot stadia sint Athenas usque, accurate
 noscent, interiecta inter Lunam et Solem regio
 quot sit vlnarum, auderent dicere: aërisque alti-
 tudines, et profunditates maris, et terrae cir-
 cuitus dimetientes, insuper vero describentes
 circulos, et triangula super quadratis formantes,
 et sphaeras qualdam varias, caelum nempe
 ipsum permetientes.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impu-
 dens et omnino inflatum? quod de rebus adeo
 obscuris cum agant, nihil pro coniectura profe-
 runt, sed ultra modum contendunt, nec ullam
 aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum
 non

εχί διομνυμέναις, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τῷ ἥλιῳ καθάπερ ἰμονίᾳ τινὶ τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντες, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐσὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεσκηότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τῷ κόσμῳ γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῷ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ἅς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὄλων ἐφι-

non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus deinceps potum dispenset.

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Iouem *ie rogo*, vtrum vicinae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diuersa est, quandoquidem aliis generationis et interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius et modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem

ἐφιστάμενος, ἔτι προσιδέμενος δὲ ἔτι ὅθεν ἦσαν,
 ἔτι ὅπως ἐξῶς, ἑκάστα ἐτεκταίνετο. καί τοι πρό-
 γε τῆς τῆ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρό-
 νον καὶ τόπον ἐπινοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινας,
 ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιὰς ἀν-
 δρας λέγεις. ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀμύσεας, ὦ θαυ-
 μάσιε, περὶ τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξ-
 ἔρχονται, ἢ τὰς περὶ τῆ πέραςτός τε καὶ ἀπεί-
 ρη λόγους; καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς
 ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφει,
 σοῖς δὲ ἀτελὲς τῆτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ
 μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλας τινας εἶναι τὰς κόσμους
 ἀπεφαινόντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν δια-
 λογομένων κατεγύγνωσκον. ἕτερος δὲ τις, ἔκ
 εἰρηνι-

huius vniuersi constituerunt, non adiecerunt au-
 tem, neque vnde veniens, neque vbi consistens,
 fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum
 huius vniuersi neque tempus neque locum co-
 gitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam
 et praestigiatores homines narras. ΜΕΝ. Quid
 vero si audias illos, carissime, de ideis et incor-
 poreis quae disputant, aut illorum de fine et in-
 finito sermones? Nam haec rursus vehemens illis
 pugna est, aliis fine quodam totum hoc circum-
 scribentibus: aliis autem infinitum hoc esse pu-
 tantibus. Verum etiam multos quosdam esse
 mundos pronunciabant, et eos, qui tanquam de
 vno disputerent, damnabant. Alius vero qui-
 dam

βίησιν ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι εἰδόμενος.

Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπερ τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενον. καὶ οἱ μὲν τὰς ἄλλας ἅπαντας θεὸς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπέθεμον· ὥς ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀνέχοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδάψινδυνον, πολλὰς τε αὐτὰς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλεον, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἐνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἀμορφὸν ἡγαῶντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς πε-

dam vir non pacificus, bellum patrem vniuersorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos deierabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, vni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronuntiabant, et diuisis prouinciis, vnum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium diuinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam, et forma carens dicebant Deum; alii de eo

ἐν σώματι αὐτῶν διανοῶντα· εἴτα καὶ προνοῶν
 τῶν κατ' ἡμᾶς πραγμάτων ἔκαστον ἐδόκεον οἱ
 θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμε-
 λείας αὐτὰς ἀφισέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν
 ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τὰς παρηβηκότας· καὶ
 δὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν 5)
 εἰκότως αὐτὰς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα
 πάντα ὑπερβαίντες, καὶ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοῦς
 τινος

tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam cu-
 ram gerere rerum nostrarum non omnibus vide-
 bantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura
 soluerent, uti nos solemus seniores liberare mi-
 nisteriis. Nulla enim in re non comicis satelli-
 tiis similes illos introducunt. Alii haec omnia
 supergressi nec esse omnino Deos credebant,
 sed

5. τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Sciendum
 est, δορυφόρος dici etiam saepe abusive de
 quibusvis comitibus, qui alios comitantur;
 unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari.
 Unde etiam commode in Comoedia δορυ-
 φορήματα dicuntur illae personae, quae
 alias personas comitantur, iisque adstant in
 scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae
 alio nomine κωφὰ πρόσωπα, personae mu-
 tae vocantur. Et haec intelligit auctor per
 κωμικὰ δορυφορήματα. Bos. Obs. Crit.
 p. 67.

τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέαποτον καὶ ἀνηγαμέ-
κντον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀτελέμπεανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκέων, ἀπιστεῖν μὲν ἐκ ἐ-
τόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἡῦγενείοις ἀνδρά-
σιν. ἔ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμε-
νος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὐροίμι, καὶ ὑπὸ θα-
τέρῃ μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥς δὴ τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκείνο ἀτεχνῶς ἐπασχόν· πολλάκις μὲν
γὰρ ἀνώρησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ
με θυμὸς ἔρυσεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμυχανῶν,
ἐπὶ γῆς μὲν ἀκέσεσθαι τι περὶ τέτων ἀληθές,
ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας
ἀπαλλαγὴν ὤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς
πως,

sed sine domino, sine duce ferri mundum pa-
tiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non au-
debam altitremis et bene barbatis viris; nec ta-
men habebam, ad quam partem disputationum
conuersus aliquid reprehensione vacuum reperi-
rem, et ab alio nusquam euersum. Itaque pla-
ne Homerîcum illud vsu mihi venit. Nam saepe
quidem impetus me capiebat vt vni illorum
crederem, prohibebat at imperis alior. Propter
quae omnia expers consilii, in terra auditurum
me de hisce rebus verum, desperabam. Vnam
autem dubitationis liberationem putabam futu-
ram, si ipse volucris quacumque ratione factus

πως, ἀνέλθαιμι εἰς τὸν ἕρανόν. τάτῃ δέ μοι
 παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυ-
 μία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, αἰτοῖς καὶ κατ-
 θάροισ ἐνίοτε, καὶ καμήλοισ βάσιμον ἀποφαι-
 νῶν τὸν ἕρανόν. αὐτὸν μὲν ἔν πτεροφυῆσαι
 ποτε ἔδεμια μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατε-
 φαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἡ αἰετὶ περιθείμην πτε-
 ρὰ (ταῦτα γὰρ μόνον διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀν-
 θρωπίνῃ σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν
 προχωρῆσαι. καὶ δὲ συλλαβὼν τὰ ὄρεα, θα-
 τέρῃ μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τῇ γυπὸς δὲ τὴν
 ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἴτα διαδήσας, καὶ
 κατὰ τὰς ὠμὰς τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμολά-
 μενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροισι λαβάς
 τινας

in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi
 spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum
 vero et fabularum auctor Aesopus, qui aquilis
 aliquando et scarabaeis, quin camelis viam in
 caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur
 alae, id quidem nulla ratione fieri posse, appa-
 rebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applica-
 rem alas, has enim solas sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte successurum mihi
 experimentum. Comprehenfis ergo auibas, al-
 terius dextram alam, vulturis autem alteram cu-
 riose amputavi. Tum reuinctas cum circa ha-
 meros loris validis aptassem, et vbi extremae pen-

τῆς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτῶν τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑψηλῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκαέ μοι τὸ πρῶτον, πολλοῦ μᾶλλον ἢ τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τῶν κρημνῶν Φέρων εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνων, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ἰμμητῶ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀκρονόρονδον ἄνω· εἴτ' ὑπὲρ Φιλόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' ἔν μοι τῶν πολλῶν μεμελετημένον,

pennae sunt, alas quasdam paraffem manibus; ipse me primum experiebar, exultans et subseruiens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paullulum, et cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi.

II. Cumque sine periculo deuolasssem, alta iam et sublimia sapiebam, soluensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam vsque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën et Erymanthum, vsque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum

μένει, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, καὶ
 ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνεν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμ-
 πον ἀναβάς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κέφως ἐπισι-
 τισάμενος, τὸ λαίπρον ἔτεινον εὐθὺ τῷ ἄρανῃ,
 τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τῷ βάθρῳ, μετὰ
 δὲ ἔφερον καὶ τῷτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐ-
 τὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πᾶμπολυ τῶν
 νεφῶν ἀποσπᾶσας 6), ἡσθόμην κήμοντος ἐμ-
 αυτῷ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυ-
 γα τὴν γυπίνην. προσελάσας ἔν, καὶ καθεζό-
 μενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, εἰς τὴν γῆν αἰω-
 ϑεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς
 ἐκεῖ

perfectus essem et altissimus, non amplius quae
 pullorum sunt cogito, sed consensu Olympo,
 viatico adsumto quam poterat fieri leuissimo,
 caeterum recta versus caelum tendo, primo qui-
 dem vertigine mihi ob profunditatem oboriente,
 deinde autem id ipsum quoque fero facilius.
 Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem,
 multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me
 sensi, et maxime ala sinistra vulturina. Appul-
 sus ergo ibi affedi, interquiescens et in terram
 de superiori loco despiciens, et, vt Homericus
 ille

6. ἀποσπᾶσας] Vide, quae de hoc verbo hac
 significatione notatu digna attulit *Hemsterb.*
 ad *Deor. Dial.* XX. n. 23. Versio *Gesneri* ve-
 rum sensum *Luciani* est adsecuta. *Reitz.*

ἐμῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν
καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλί-
γον δέ, εἰ ὀξείς μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περ-
σίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν, ἐξ ὧν ἀπάντων ποικί-
λης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκ
ἔν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Νιένιππε, ἵνα μηδὲ
καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ'
εἴ τι σοι καὶ ὁδὸν παρέργον ἰσάρεται, καὶ τῆτο
εἰδῶμεν. ὥς ἔγωγε καὶ ὀλίγα προσήκῳ ἀκασ-
σθαι, σχήματος περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι
κατεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὁρῶς γὰρ, ὦ ἐταῖ-
ρ, εἰκάσεις. δίσπερ ὡς οἷόν τε ἀναβάς ἐπὶ τὴν
σελῆ-

ille Iupiter, iam equestrium Thracum terram ad-
spiciens, iam Myſorum, paullo post autem, si
videretur mihi, Graeciam, Persidem, et Indiam:
e quibus omnibus varia quadam voluptate per-
fundebam. SOD. Igitur illa quoque dixeris;
Menippe, ne vel vnum quiddam illius nos pere-
grinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi
obseruatum sit, illud quoque sciamus. Neq̃
enim pauca me auditurum expecto equidem, de
figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qua-
lia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.
ΜΕΝ. Recte istuc, sodalis, coniiicis. Itaque.
quatenus fieri potest, escendens in Lunam, co-
gitat.

σελήνην, τῷ λόγῳ σου κ ποδῆμαι τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν.

Καὶ πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὄραν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥς ἐγὼ ἄφνω κατὰκύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόραν, πᾶ εἶη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρι πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποσίλβων, δεσσήμανέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἄπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀπενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο,

κα-

gitatione mecum peregrinare, et vniuersam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, paruam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossus vidiissem, et illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa et eminentia, et placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota iam hominum vita mihi apparuit,

non

κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμῦντες, οἱ γεωρ-
γῶντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια, τὰ θηρία,
καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρ-
ρε. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπιθانا φῆς ταῦτα,
καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. δὲ γὰρ ἀρτίως, ὦ Μεν-
ιππε, τὴν γῆν ἐζήσεις ὑπὸ τῷ μεταξὺ διαστή-
ματος ἐς βραχὺ συνεσθλημένην, καὶ εἴγε μὴ ὁ
κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ὠήθης
εἶναι, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γε-
νόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τὰς
ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δεῖν, τὰς τῶν ἐμ-
πίδων νεοττίας;

MEN.

non per gentes modo et vrbes, sed ipsi distincte
qui nauigarent, qui praelium committerent,
qui colerent agrum, qui caussas agerent, tum
mulierculae, animalia, et simpliciter quae tellus
alma nutrit omnia. SOD. Omnino improabi-
lia sunt quae dicis, et sibi inuicem contraria.
Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas
ab interiecto spatio in paruitatem contractam, et
nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud vi-
dere tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam
Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra
tellurem sunt cognoscis, homines animalia, et
parum abest quin culicum pulliciem?

13. ME N.

MEN. Εὖ με ὑπέμαθας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐ-
 χρῆν εἰπεῖν, τῆτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον.
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ
 δ' ἄλλα ἔχ' οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τῷ βάθει,
 ᾗτε τῆς ὀψείας μηκέτι ἐφικταμένης, πάνυ μ'
 ἥνιχ τὸ χρεῖμα, καὶ πολλὴν παρέτχε τὴν ἀπο-
 ρίαν. κατηφείδ' ὄντι μοι, καὶ ὀλίγῃ δεῖν δε-
 δαικρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπε-
 δοκλῆς, ἀνδρακίᾳς τις ἰδεῖν, καὶ σποδῆ πλέως,
 καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρή-
 σεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληναῖον
 δαίμονα ὡφθην ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, Φησὶν, ὦ
 Μένιππε,

Οὐτίς

13. MEN. Bene facis quod me admones.
 Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio
 quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam
 quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero
 perspicere ob profunditatem non possem, visu
 iam non amplius pertingente, valde me ea res
 angebat, et multam praebebat sollicitudinem.
 Cum autem demisso essem animo, et tantum non
 lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedo-
 cles, carbonarius ad speciem et cinere oppletus,
 et assatus. Ego vero cum viderem, dicitur
 enim, aliquantum perturbatus Lunarem quen-
 dam me genium videre putabam equidem. At
 ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non

Οὐτίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθάνατοισιν εἵ-
σκεις;

ὁ Φυσικός ἔτός εἰμι. Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ
εἰς τὰς κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον 7),
ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρδ'
ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβα-
τῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτέμαι δρόσον. ἦναι τοῖς
νῦν σε ἀπολύσων τῆς παρεσχῆς ἀπορίας. ἀνίσ-
χερ' σε, οἶμαι, καὶ σρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ
ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλ-
τισε Ἐμπεδοκλεῖς. καὶ περὶ τὰ χίλια κατα-
πτῶμαι πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ τὰς
νύκτας

Non tibi Diuus ego: quid me immortalibus
aequas?

Phyſicus ille ſum Empedocles. Cum enim in cra-
teras ipſe me deieciſſem; vapor me de Aetna corre-
ptum huc appulit. Et iam in Luna habito multum
incedens per aëra, et rore paſcor. Venio igitur ex-
ſolūturus te praëſenti ſollicitudine. Angit enim te,
pato; et torquet, quod non diſtincte, quae in terra
ſunt vides. Bene ſane facis, inquā, optime
Empedocles, et cum primum in Graeciam iterum
deſcendero, memor ero, ut libem tibi in fumario,
et

7. Φέρων ἐνέβαλον] Vide de hac phraſi Hem-
ſterb. ad Dial. Morr. VI. §. 3. Reitz.

νεμηνίας πρὸς τὴν τελήνην τρεῖς ἑγχαυνὼν προσ-
εὐχέσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἥδ' ὅς,
ἔχι τῷ μισθῷ χάριν ἀΦῖγμαί· πέπονθα δέ τε
τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα
ὅ, τι δράσας, ὀξύδερκός γε γένησθαι;

- Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν
πῶς ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ
λημῶν εἰ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν ἔδέν γε, ἥδ'
ὅς, ἐμὲ δεήσει. τὸ γὰρ ὀξύδερκός αὐτὸς ἦδη
γῆθεν ἦκεις ἔχων. τί ἐν τῷτό ἐσιν; εἰ γὰρ εἶδ',
ἔφην. ἐκ οἶσθα, ἥδ' ὅς, ἀετὶ τὴν πτέρυγαν
τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγὼ.
τί ἐν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐσιν; ὅτι
ἥδ'

et noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Ve-
rum ita me Endymion, inquit, non hac tenui mer-
cedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te
tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum
visum nancisci possis?

14 Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu
mibi caliginem quodammodo abstergas ab oculis:
nunc enim lippire non mediocriter mihi videor.
Quin tu, inquit, nihil mea opera indigebis, qui
acumen illud ipse iam de terra allatum habeas.
Quid igitur hoc est? neque enim novi, inquam.
An nescis, inquit, te dextram aquilae alam alliga-
tam habere? Ego vero, inquam. Quid vero alae
et oculo commune est? Quod, inquit, multum vi-
sus

ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰτός ἐστιν
 ὀξύπτερος, ὥς μόνος ἀντίον δέδορκας τῷ ἡ-
 λίῳ· καὶ τὐτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰ-
 τός, ἦν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπει.
 Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἤδη μεταμέ-
 λει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν ἄχ' ἰ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ αἰ-
 τῷ ἐνεθέμην, τὰς ἐμὰς ἐξελών, ὡς νῦν γε ἡμι-
 τελὴς ἀφίγμαι, καὶ ἐ πάντα βασιλικῶς ἐσκει-
 ασμένος· ἀλλ' εἴοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ
 ἀποκηρύκτοις. καὶ μὲν παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐ-
 τῶν μάλ' ἄλλον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασι-
 λικόν. ἦν γὰρ ἐτελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
 σχῶν τῷ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρω μόνῃ
 πτερυξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν
 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ἐξυδερχῆς ἔσθ'· τὸν γὰρ ἔτε-
 ρον,

*ius acumine reliquis animantibus praeſtat aquila:
 adeo ut ſola contra ſolem obtineatur: et ob id
 ipſum eſt rex et vera germanaque aquila, ſi nihil
 niſi radios intueatur. Aiunt iſta, inquam. Et
 iam poenitet me, quod buc cum eſcenderem, non
 neptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi im-
 poſui: qui ſic imperfectus venerim, nec regie per
 omnia inſtructus; ſed ſimilis ſum ſpuriiſ iſtis ex
 abdicatis. Quin penes te eſt, inquit, ſtatim alte-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris ſur-
 gens paulum, retenta vulturis ala, alteram ſolam
 mouere, pro ratione alae dextro oculo acutum cer-
 nes:*

ρον, εἰς δὲ μίαν μηχανὴν μὴ καὶ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μεριμνῆος ὄντα τῆς χειρόνος. ἄλλες, ἢ δ' ἐγώ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέπει. ἔδεν γὰρ ἂν ἐλάττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τὰς τέκτονας πολλὰ κινεῖς ἐωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρω τῶν ὀφθαλμῶν ἀμεινον πρὸς τὰς κανόνους ἀπενθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίησεν ἅμα τὰ ὑπὸ τῷ Ἐμπεδοκλέῳ παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπάπιων, ἐς καπνὸν ἡρέμα διελύετο.

Καὶ περὶ δὴ τάχιστα ἐπτερυξάμεν, αὐτίκα με Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λαμπάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακλύψας γοῦν καὶ τὴν γῆν, ἐώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τὰς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ ἃ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον,

nes: alter enim oculus fieri non potest quin obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam, et si dexter solus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sensim se subducens in fumum paullatim dissoluitur.

15. Vix coeperam mouere alam, cum statim ingens me lux circumfulget, et quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens enim in terram, dilucide video vrbes, homines, eorumque facinora, neque ea solum quae sub diuo fierent,

μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι
 λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβαλεύνοντα, τὸν
 Σελεύκῃ δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα
 λάθρα τῇ μητρίδι, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξαν-
 δρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρέμενον, καὶ Ἀντί-
 γονον μοιχεύοντα τῇ υἱᾷ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀτ-
 τάλῳ τὸν υἱὸν ἐγγέοντα τὸ Φάρμακον. ἐτέρω-
 θι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ
 τὴν εὐνῆχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ
 τὸν Ἀρσάκην· Σπαρτίνοσ δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆς
 συμποσίης πρὸς τῶν δορυφορέωντων εἴλκετο ἔξω
 τῇ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλοη-
 μένος. ὅμοια δὲ τέτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ
 Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασι-
 λείοις

rent, sed quae domi etiam, cum latere se puta-
 rent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, infi-
 diantem Lyfimacho filium, Seleucum Antiochi
 F. furtim innuentem nouercae, interfectum ab
 vxore Alexandrum Thessalum, et Antigonom
 stupro socrum suam polluentem, et miscentem
 Attalo venenum filium: et rursus ab altera parte
 mulierculam quam Arsaces interficeret, et Eunu-
 chum Arbacem, dum gladium stringit in Arsa-
 cen. Spartinus autem Medus e conuiuio a sa-
 tellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo
 contusus circa supercilium. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in regijs videre erat,

λείοις ἦν ὄραν, μαιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπισηκῶντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδουμένους.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ καμείνας ἐώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικέρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπισηκῶντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθῷ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλενίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τῷ Ἀσκληπεΐε Φιάλην ὑφαίρμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαματυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τὲς ἄλλας λέγοιμι, τὲς τοιχωρυχῶντας, τὲς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας· ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ τις ἦν ἡ θῆξ.

ETAIP.

adulteros, homicidas, infidiatores, raptores, periuros, metuentes, proditos a familiarissimis.

16. Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Priuatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo; Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice.* Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui caussas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in vniuersum enim varium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

SQD.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. εἴοικε γὰρ ἂν τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν σοι παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότῃς, ἀδύνατον, ὅπερ γε καὶ ὄρῃν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔμην γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνετις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμῶντας ἂν εἴρων τὰς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὰς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλ-

SOD. Verum etiam talia bene esset si dicerēs. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem. ΜΕΝ. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse, in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantem videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paullum vero deflexo in partem alteram

ἐφθελμὸν ἐπὶ θάτερα, τὰς Αἰγυπτίους γεωργῶντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήσειε, καὶ ὁ Λάκων ἐμασιγᾷτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

• Ἀπάντων τέτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκλῶν ἔτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παρασησάμενος πολλὰς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλὰς χορὰς, ἔπειτα προσάξειε τῶν ᾠδόντων ἐκάσῃ τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φιλοτιμεμένῃ δὲ ἐκάσῃ, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμεμένῃ, ἅρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ὥδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μέν-

ιππε,

oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, et Cilix latrocinebatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium vnumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente vnoquoque, et suum peragente *canticum*, et superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iouem, qualis ille cantus futurus sit? •SOD. Ompino equidem, Menippe,

ἔπε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη. MEN.
 Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, τοιᾶτοι πάντες εἰσὶν οἱ
 ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοσίας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἔμνον ἀπώ-
 δα φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχή-
 ματα, καὶ τᾶναντία κινεμένων, καὶ ταυτὸν ἐ-
 δὲν ἐπινεόντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἐκαστον ὁ χο-
 ρηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, ἔκ ἔτι δεῖσθαι λέ-
 γων. τέντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἡδὴ σιωπῶν-
 τες, ἔκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον
 ᾧδὴν ἀπᾶδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ
 πολυειδῇ τῷ θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δῆπε-
 ρεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλι-

ippe, ridiculus maxime et confusus. MEN.
 Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltato-
 res: et ex tali inconcinnitate vita hominum con-
 structa est, non voces modo dissonas edentium,
 sed figura et habitu dissimilium, contra-
 rioque se motu mouentium, et nihil idem cogi-
 tantium, donec vnumquemque illorum de scena
 choragus exigit, non amplius illo opus esse di-
 cens. Ab eo inde tempore similes omnes iam
 tacentes, nec amplius confusum illum et inordi-
 natum cantum inuicem turbantes. Verum in
 ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula sci-
 licet erant, quae fierent, omnia.

Μάλισα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελαῖν τοῖς
 περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρο-
 νᾶσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίων γεωργεῖν, ἣ
 Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἣ Ἀχαρ-
 νῆσι πλέθρα κακτῆσθαι χίλια. τῆς γὰρ Ἑλ-
 λάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δα-
 κτύλων ἄσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λό-
 γον, οἶμαι, ἣ Ἀττικὴ πολλοσημόριον ἦν. ὥσα
 ἐνανόων ἐφ' ὁπόσιω τοῖς πλεσίοις τέτοις μέγα
 Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλε-
 θρῆτατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικυρείων ἀτό-
 μων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ
 καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνυρίαν
 γῆν

18. Maxime vero illos ridere subiit, qui de
 terrae finibus contendunt, et qui magni sibi vi-
 dentur eo, quod Sicyonium campum exercent,
 aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oe-
 noae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum
 enim vniuersa, vt tunc mihi ex alto videbatur,
 Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione
 Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogita-
 bam igitur, quantillum esset, in quo diuitibus
 illis, vt magni sibi viderentur, relinqueretur.
 Eere enim, qui illorum plurima iugera possidet,
 vnam de Epicuri indiuiduis particulis mihi vide-
 batur colere. Despiciens autem in Peloponne-
 sum quoque, ac Cynuriam deinde terram vi-
 dens,

γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χωρία, κατ' ἑῶν Φαιῶν Αἰγυπτίῃς πλατυτέρεα, τοσῶτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονῶντα, ὅτι δακτυλίῃς τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάντα καὶ ἐπὶ τέτῳ ἂν ἐγέλων 8). τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετὰλλοις, κευχραῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ETAIP.

dens, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argiuorum et Lacedaemoniorum die vno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem videreim, quod anulos haberet octo, et phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum mihi magnitudine aequabat.

G 4

19. SOD.

8. ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; malem *rifissem*: primo quia ἂν additur, tum quia optatius εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adiungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui anulos cuiusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: *si quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam *rifisse*, versionem non attingi. Reitz.

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοί, πηλίοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμά σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν ἀγορὰν ἑώραπέναι, τὰς μὲν εἰλημμένας, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἐτέρους δὲ ἐπανιόντας αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθὲν ἢ κυάμῳ λέπος, ἢ πυρρῇ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τῶν μυρμηκῶν βίαν, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγὰς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μεσικὰς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἶψα πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἑώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκῇ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te loven, et ipsi viri quanti superne videbantur? ΜΕΝ. Puto iam scire te fornicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum vndecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, proportionem vitae fornicarum, et architectos quosdam, et demagogos, et senatores, et musicos, et philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida fornicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines

κίσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τὰς παλαιούς
 μύθους ἐπίσνεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γάρ
 τὰς Μυρμιδόνας, τὸ μυχμώτατον Φῦλον, ἐκ
 μυρμήκων ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἔν πάν-
 τα ἱκανῶς ἐωρᾶτο, καὶ καταγεγέλασό μοι, δια-
 σείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς ἀγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας
 ἄλλους.

Οὕτω σάδιον ἀνελήλυθεν, καὶ ἡ Σελήνη, γυ-
 ναικίαν Φωνὴν προῖσμένη, Μένιππε, Φησιν,
 ἔτως ὄναιο, διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία.
 λέγοις ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ ἔδεν, ἦν μὴ τι
 φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ ἔχασα πρὸς
 καὶ δέησιν ἀπένεγκα παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ. ἀπέ-
 ρηκα

nes formicarum ciuitati, antiquas Thessalorum
 fabulas considera. Inuenies enim Myrmidonas,
 pugnacissimam gentem, homines ex fornicis or-
 tos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac-
 deris essent, concusso corpore euolaui

*Adque Iouem aegida habentem et caetera nu-
 mina Diuum.*

20. Stadium nondum euolaueram, cum mu-
 liebrem Luna vocem emittens, Menippe, inquit,
 ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Iouem
 aliquid. Dixeris, inquam, nihil enim graue est,
 nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, in-
 quit, non difficilem, et preces defer a me ad Iouem.

ρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
 τῶν Φιλοσόφων ἀκέχσα, οἷς ἔδεν ἕτερόν ἐστιν
 ἔργον, ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ
 πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ
 ἀμφίκερτος 9) γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖ-
 σθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατέπτρε δίκην ἐπι-
 κρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τῷτό μοι προσάπτεισι. τὰ τελευ-
 τᾶτα δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὰ κλοπιμαῖόν τε καὶ
 νόθον εἶναι Φασί μοι, ἄνωθεν ἦκεν παρὰ τοῦ
 ἡλίου, καὶ ἔ παύονται, καὶ πρὸς τῷτόν με, ἀ-
 δελφὸν ὄντα μὲ, συγχεῖσαι, καὶ σασιᾶσαι προαι-
 ρέμε-

*Patientiam enim consumpsi, Menippe, omnem, multa
 illa et molesta audiendo a Philosophis, quibus nul-
 lum aliud opus est, quam curiosè de me disputare,
 quae sim? quanta? utrum, et quam ob causam di-
 midata aut gibbosa sim? Et alii etiam habitari
 me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii,
 quidquid quisque excogitauerit, illud mihi applicant.
 Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
 et adulterinam aiunt, quae desuper a Sole veniat:
 nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo commit-
 tere, et dissidium inter nos excitare velle. Nec
 enim*

9. διχότομος, ἢ ἀμφίκερτος] Verte, diuidua,
 aut utrinque iurgida, i. e. aequa portione di-
 uisa; aut maior dimidia, minor plena.
 du Soul.

ρήμῃνοι. ἔ γάρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ
εἰρήκασι τῷ ἡλίῳ, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον
διάπυρον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσχεμαι αὐτοῖς, ἃ
πράττεισι τῶν νυκτῶν, αἰσχυρὰ καὶ κατὰ πτυ-
σα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις
τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὸ
τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μέν ταῦ-
τα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. ἔ γάρ ἡγῶμαι πρέπειν
ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς
ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκά-
σε βίον. ἀλλὰ καὶν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύον-
τα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τελευτῶντα νυκτε-
ρινώτατον, εὐθύς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος,
ἐπεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέ-
ροντας

*enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt,
lapidem illum esse, et massam ignitam.*

21. *Quamquam quot ego illis conscia sum, quae
noctibus faciunt turpia et despuenda, severi inter-
dum, et viriles obruta, et habitu graues, et conspi-
ciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo:
nec enim decere arbitror reuelari atque illuminari
illas noctium transigendarum rationes, et illam
vniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem
illorum video adulterium committentem aut furan-
tem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum,
statim nube contracta me inuoluo, ne ostendam mul-
titudi-*

ροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχη-
 μονῶντας. οἱ δὲ ἔδδεν ἀνιᾶσι, διασπαράττον-
 τές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες·
 ὥς, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβελυσάμην
 μετοικῆσαι ὅτι πορρώτάτῳ, ἢ αὐτῶν τὴν πε-
 ρίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν
 ταῦτα γε ἀπαγγέλλαι τῷ Δίῃ, καὶ προσθεῖναι
 δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐσί μοι κατὰ χώραν μένειν,
 ἣν μὴ τὰς Φυσικὰς ἐκείνης ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς
 διαλεκτικὰς ἐπισομίῃ, καὶ τὴν σοὶν κατασκά-
 ψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύ-
 σῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτῳ γὰρ
 ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐτῶν γεω-
 μετρούμενη.

Ἔσαυ

*titudini viros senes, in barba proluxa, et in virtu-
 zis professione turpiter se gerentes. At illi nihil
 remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus con-
 tumeliis officere. Itaque, per Noctem, saepe cogi-
 tauī migrare quam longissime, ut illorum linguam
 male sedulam effugerem. Memento igitur ista re-
 nunciare Ioui, et adiciere, non posse me loco meo
 manere, nisi Physicos illos obterat, et os obturez
 dialecticis, et Porticum eueriat, et comburat Aca-
 demiam, finemque imponat illis in Peripato commo-
 rationibus: ita enim forte quietem agam, quam
 quotidie isti dimetiuntur.*

"Εσαυ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ
ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τῷ ἔρανῳ,

"Ενθα μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνε-
το ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι κα-
θεωρεῖτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν
δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμε-
νος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ ἔρανῳ· καὶ τὸ μὲν
πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθύς εἴσω παριέ-
ναι, ῥαδίως γὰρ ὥμην διαλαθεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμι-
σείας ὦν αἰτέες· τὸν δὲ αἰτὸν ἡπιστάμην ἐκ πα-
λαιᾷ συνήθει τῷ Διὶ. ὕπερον δὲ ἐλογισάμην ὡς
τάχιστα καταφωρέσκει με, γυπὸς τὴν ἐτέραν
πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γέν κρίνας τὸ μὴ
παρα-

22. *Fiet istuc, inquam, et simul ardua via
caelum versus tendo,*

Nulli tibi comparent hominumve boumve labores.
Paullo post ipsa quoque Luna parua mihi vide-
batur, terramque iam occultabat. A dextris au-
tem relicto sole inter astra volans, tertio die ap-
propinquavi caelo. Ac primo quidem statueram
statim sicut eram ingredi, facile enim futurum
putabam, vti laterem, qui ex dimidia parte
essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde
familiarem Ioui esse noueram. Deinde vero co-
gitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri,
qui alteram vulturis alam affixam haberem.
Optimum ergo ratus illud periculum non subire,
acce-

παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακῶσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τᾶνομα ἐκκυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπᾶδὴν Φράσων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιῶς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, ἐδὲ αὐτὰς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παρὰδοχόν με τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον ἐδέσσω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, Φησί,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἡδὲ τοκῆες;

Ἐγὼ δὲ, ὡς τᾶτ' ἤκησα, μικρὲν μὲν ἐξέθανον
ὑπὸ

accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, et explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Ioui. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul affidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos cominouerat; et exspectabant, omnes non ita multo post aduenturos homines eodem modo alatos.

23. Iupiter autem, terribili me acerboque et Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem

ὑπὸ τῆς δέας, εἰσῆκεν δὲ ὁμῶς ἀχανῆς, καὶ
 ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· 10)
 κρῖνω δ' ἐμαυτὸν ἀνχλαβὼν, ἅπαντα διηγέ-
 μιν σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ
 τῆς Φιλοσόφης, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀκί-
 σαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ
 τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτε-
 ρὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν ἔρανόν.
 ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης
 ἐπεσαλμένα. μειδιάσας δ' ἔν ὃ Ζεὺς, καὶ μι-
 κρόν

tem prae metu oppeterem. Adstebam tamen ob-
 stupefactus, et a maiestate vocis attonitus. Tem-
 pore autem cum recepissem animum, enarro di-
 ferte omnia, re ab initio inde repetita, quam
 cupereim sublimia ediscere, vt venerim ad Philo-
 sophos, vt pugnancia dicentes audiuerim, vt ser-
 monibus illorum distractus animum desponde-
 rim, tum commentum meum deinceps, et alas,
 et reliqua ad caelum vsque omnia. Post reliqua
 etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem
 Iupi-

10. ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμ-
 βεβροντημένοι a Graecis κυρίως appellantur,
 quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili
 eius pauore obstupescit: vtrumque vocabulum
 per metaphoram ad alia transfertur. Stupi-
 dum atque animi impotentem plerumque
 significat. Cognatus.

κρὸν ἐπαινεῖς τῶν ὀφρῦων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν,
 "Ὡς περὶ καὶ Ἐφιάλτε, ὅπως καὶ Μένιππος
 ἐτόλμησεν εἰς τὸν ἕρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλεῖμεν, αὖρις δέ, ἔφη, περὶ
 ὧν ἡκεῖς χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν, καὶ ἁ-
 μα ἐξανασάς, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκοώτατον τῷ
 ἕρανῳ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-
 ζεσθῆαι.

Μεταξὺ τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν
 τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πό-
 σα νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὦνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ
 εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσσι χειμῶν καθήκετο;
 καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας;
 μετὰ

Iupiter, et remittens aliquantulum supercilia,
*Quid dicas, inquit, de Oro et Epialto, cum Men-
 ippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed
 nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras
 vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde
 te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum
 caeli locum pergit, unde facillime exaudiri pos-
 sunt omnia. Tempus enim erat precum audien-
 darum causa assidendi.*

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae
 in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti
 nunc sit in Graccia triticum?* et, *An vebementer
 nos superiori anno hiems perstrinxerit?* et, *Vtrum
 pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero in-
 terro-

μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ
 Φειδίας, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλέποιεν Ἀθηναῖοι τὰ
 Διάσια τοσέτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐ-
 τῶν ἐπιτελέσαι διανοῶνται; καὶ εἰ συνελήφθη-
 σαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὺν σεσυληκότες; ἐπεὶ
 δὲ περὶ τέτων ἀπεκρινάμην, εἶπέ μοι Μένιππος,
 ἔφη, περὶ δὲ ἐμᾶ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔ-
 χουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεῶ-
 νη, βασιλεῖα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίξεις
 ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκλαον αὐτῶν ἀκριβοῦς
 εἶδα, καὶ μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε
 καὶ μάντις ἐδόκην αὐταῖς, καὶ ἰατρός, καὶ πάντα
 ὅλως ἦν ἐγὼ 11), μετὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀ-
 γυιαί

terrogabat, Numquis adhuc reliquus esset de gene-
 re Phidiae? et, Quam ob causam intermitterent
 Athenienses tot annis Iouialia? et, Vtrum Olym-
 pium suum templum exaedificare cogitent, et,
 Vtrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum
 spoliauerant? De his cum respondissem, Dic mi-
 bi, inquit, Menippe, de me quid sentiant homi-
 nes? Quid, inquam, Domine, aliud, quam reli-
 giosissimum illud, regem te esse omnium Deorum?
 Ludis tu quidem, inquit. Quam novarum rerum
 studiosi sint, accurate nota, nisi non dicas. Fuit
 enim quondam tempus, cum et diuinus ipsis viderer,
 et medicus, et ego essem in vniuersum omnia: com-
 pita

11. πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla huius lo-
 Luc. Op. T. VI. H eutio-

γυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δω-
 δώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραί, καὶ περιβλεπτοί
 πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῷ καπνῷ τῶν θυσιῶν, εἰδὲ
 ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ ἧ δὲ ἐν Δελφοῖς
 μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περ-
 γάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός, καὶ τὸ Βεν-
 δίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀναβείδιον
 ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,
 ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέασι, καὶ πανηγύρεις
 ἀνάγκαι, καὶ ἑκατόμβας παρισῆσιν, ἐμὲ δὲ ὥσ-
 περ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν,
 ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ.
 τοιγαρ-

pita plena Iouis, fora tam Iouis omnia plena: ac
 Dodona et Pifa splendidae conspicuaeque erant
 omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec pro-
 spicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis qui-
 dem Apollo diuinandi officinam constituit, Pergami
 autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum
 in Thracia, et Anubideum in Aegypto, et Epbesi
 Dianeum; ad illa currunt omnes, et celebritates
 agunt, et becatombas statuunt: mihi vero tanquam
 decrepito satis habitum honoris putant, si quinque
 solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae.
 Quare

cutionis, quae etiam est I Corinth. XV, 28.
 dedit *Elfner*. Obscrv. T. I. p. 126. *Reitz*.

τοιαυτὴν ψυχροτέρης ἂν μετὰς βώμης ἴδοις
τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλ-
λογισμῶν.

Τοιαῦτ' ἅττα διεξίοντες, ἀφικνήμεθα εἰς τὸ
χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακῆσαι
τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς σομίσις
τῶν Φρεάτων ἐοικυῖαι, πώματα ἔχουσαι, καὶ
παρ' ἐκάστη θυρίδος ἕκειτο χρυσῆς. καθίσας ἄν
ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ
πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτὸν. ἤρχον-
το δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικί-
λα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον
τῶν εὐχῶν. ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βρσι-
λεῦσά μοι γένοιτο. ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμυα μοι
Φῶναι, καὶ τὰ σκόροδα. ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι
ταχέως

*Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legi-
bus, aut syllogismis Chrysippi.*

25. Haec talia quaedam collocuti peruenimus
ad locum, vbi assidentem illum preces audire
oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
teorum orificiis similes, habentes opercula: et
ad vnamquamque fella aurea posita. Ad primam
harum assidens Iupiter, remoto operculo pre-
cantibus se dabat. Orabant vero vndique terra-
rum diuersa et varia. Ego enim ipse quoque ca-
pite admoto preces simul audiebam. Erant vero
eiusmodi: *Iupiter, regnare mihi contingat! Iupi-
ter! cepae mihi nascantur ex allia! Iupiter pater mihi*

παχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν Φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικός, εἴθε λάθοιμι ἐπιβελύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. 12) τῶν ἐπλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἤυχετο ἐπιπνεῦσαι, δὲ Νότον. ὁ δὲ γεωργὸς ἦται ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακχών δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν σὺχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, εἰ πάντα ὑπὸ σχυεῖτο.

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.

Τὰς

morx moriatur! Alius quidam diceret: Utinam beres sis uxoris! utinam laetam, dum struo fratri infidias! contingat mihi caussam vincere, coronari Olympia. Nauigantium vero vnus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluuiam petebat, solem fullo. Audiens vero Iupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Iustas

12. σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Pro σεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. cf. supra c. 14. καὶ τὸ ἐς βασιλεὺς. Adde Aristoph. Equ. 644. Εἴτ' ἐσεφάνην μ' εὐαγγέλια, cum coronaturus me ob laetum nuntium. Reitz.

Τὰς μὲν γὰρ δικάϊας τῶν εὐχῶν προσίετο ἄνω
διὰ τῆς σομῆς, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατεπίθει Φέ-
ρων, τὰς δὲ ἀνασίεας, ἀπράκτας αὐτῆς ἀπέ-
πεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μὴδὲ πλησίον γέ-
νοιτο τῆς ἑρανῆς. ἐπὶ μιᾷς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ
ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
τῶναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπι-
σχυεμένων, ἕκ ἐίχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύ-
σειεν αὐτῶν· ὥς δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο
ἐπεκόνθει, καὶ ἄδέν τι ἀποφύνασθαι δυνατός
ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διε-
κρίπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς,
ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέ-
ραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε
καὶ

Iustas etenim preces sursum admissas per fene-
stellam reponebat ad dextra: nefarias autem in-
fectas deorsum stando remittebat, ut ne quidem
prope caelum venirent. In vnīs vero precibus
dubium illum vidi. duobus enim viris contraria
petentibus et hostias pollicentibus aequales, non
habebat vtri illorum magis annueret. Itaque il-
lud Academicum vsu ei venit, neque quidquam
poterat pronunciare; sed Pyrrhonis instar, susti-
nebat se adhuc et dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset preci-
bus, in proximam transiit sellam, ad fenestram
alteram, admotoque capite, iurando vacauit

καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τῆτοις,
καὶ τὸν Ἐπικύρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, με-
ταθεζέτο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληδόνι, καὶ
Φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἴτ' ἐκείθεν
ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ κα-
πνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τὴν θυοντος ἐκά-
στε τῆνομα. ἀποσὰς δὲ τῶτων, προσέταττε
τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τῆ-
μερον παρὰ Σκυθαῖς ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀσρα-
πτέτω, παρ' Ἑλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας,
πνεῦσας ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε,
ὃ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ
τῆς χαλάξης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἄπαν-

et iurantibus. Vbi his quoque se prae buisset, et
Hermodorum Epicureum obtruiisset, in proxi-
mam sellam transiit, ut omnibus, et vocibus, et
auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum
fenestram transgressus est, per quam ascendens
fumus renunciabat Ioui sacrificantis cuiusvisque
nomen. His perfunctus, ventis atque tem-
pestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie
apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud
Graecos ningat: tu Borea flato per Lydiam; tu
Notus quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: et grandinis mille circiter medimni spar-
gantur per Cappadociam.*

27. Omni-

Ἀπάντων· δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διωκημένων,
 ἤκλειμεν ἐς τὸ συμπόσιον· δάσπινε γὰρ ἤδη και-
 ρὸς ἦν, καὶ μετ' ὃ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
 παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβαΐσιον, τὰς μετοίμιας τῶ-
 νος καὶ ἀμφιβόλας θεάς· καὶ ἄρπον δὲ ἡ Δη-
 μήτηρ παρέειχε, καὶ ὁ Διώνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡ-
 ρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα 13) ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ
 Ποσειδῶν μαρινίδας· ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίης ἡρέμα καὶ τῶ νέκταρος παρεγυόμην·
 ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρω-
 πίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν
 Δία,

27. Omnibus fere ab illo peractis ad conui-
 vium abiimus. Iam enim coenae tempus erat,
 meque assumtum Mercurius assidere iussit apud
 Panem et Corybantes, et Attin, et Sabazium,
 inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem
 ministrabat Ceres, et Bacchus vinum, et carnes
 Hercules, et myrta Venus, et Neptunus mae-
 nas. Simul vero etiam ambrosiam et nectar clan-
 culum gustavi. Optimus enim Ganymedes, hu-
 manitate ductus, si qua despicientem animad-

H 4

verteret

13. μύρτα] Non attenderunt prisci interpre-
 tes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum
 verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*,
 siue *myrta*. Autumni fructibus, quibus
 hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long.
Past. 2. p. 33. Ed. Moll. Reitz.

Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τῷ νέκταρος ἐνέχει
 μοι φέρων· οἱ δὲ θεοί, ὡς Ὅμηρος πε λέγει,
 καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰν κῆ τε θεα-
 μένος, ἔτε σῖτον ἔδασιν, ἔτε πίνουσιν αἰθοπα
 οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ
 τῷ νέκταρος μεθύσκονταί, μάλιστα δὲ ἤδονται
 σιτάμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ
 κνίσσῃ ἀννηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερῶν,
 ὃ τοῖς βομῶϊς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σει-
 ληνὸς κέρδακα ὤρχησατο, καὶ αἱ Μῆσαι ἀνα-
 γᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου 14) Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν,
 καὶ

verteret Iouem, cotylam vnam aut duas etiam
 nectaris mihi infusas ferebat. Dū vero, vt ali-
 cubi dicit Homerus, qui et ipse, puto, non
 minus quam ego, ista viderit, nec frumento ve-
 scuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed appo-
 nitur ipsis ambrosia, et nectare inebriantur:
 maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant
 ascendentem cum nidore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrifican-
 tes affundunt. In coena porro cithara canente
 Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque
 Musae Hesiodi de natiuitate Deorum carmina,
 et

14. τῆς δὲ Ἡσιόδου] Rescribi curassem cum
 Graenio τὰς, si plures Codd. addicerent.
 Nam αἰδῶ cum genitio ubi occurrat ne-
 scio; sed possit ellipti pronominis τὶ vel μέ-
 ρος

καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῷ Πινδαρῳ,
καπειδὴ κόρος ἦν, ἀναπνύμεθα ὡς εἶχεν ἱκα-
ρος, ἱκανῶς ὑπεβεβεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ἔα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσαὶ
Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήουμος
ὑπνος.

ἀνελογιζόμεν γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον
δὲ ἐνείνων, πῶς τοσάτω χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ
Φίει πύγωνα, ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν ἔρανῳ, τῷ
ἡλίῳ παρόντος αἰεί, καὶ συνευωχήμεν. τότε
μὲν ἂν μικρὸν τι κατέδαρδον. ἔωθεν δὲ διανα-
ξῆς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Καπει-

et primum hymnorum Pindari nobis canebant.
Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquie-
vimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet diuosque homi-
nesque*

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,
qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris
illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam
non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo,
praesente semper sole, et vna epulante. Post
paullum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iupiter praeconio vocari concionem iubet.

H 5

29. Et

ρος accipi. Gesneri versio ad Graenii sen-
tentiam est accommodata. Reitz.

Καὶ πεῖδῃ παρῆσαν ἅπαντες, ἀρχεται λέγειν·
 Τὴν μὲν αἰτίαν τῆς ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς
 ἄτος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλευμένος
 ὑμῶν κοινώσασθαι περὶ τῶν Φιλοσόφων, μά-
 λιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφε-
 ται, προτραπείς ἔγνω μὴκέτ' ἐπὶ πλεῖον παρα-
 τεῖναι τὴν διάσχεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων
 ἐστίν, ἃ πρὸ πολλῶ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργόν,
 Φιλόνηκον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον,
 ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὑβρεως ἀνάπλεων,
 καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρε-
 ρης. ἔτσι τοῖσιν εἰς συστήματα διαμεθέντες,
 καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθας ἐπινοήσαντες,
 οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδη-
 μαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρεῖους, οἱ δὲ Περιπα-
 τητι-

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit:
 Causam vos conuocandi besternus hic noster hospes
 praeiuit. Cum autem olim voluerim communicare
 vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque
 querelis incitatus decreui non diutius illam delibera-
 tionem differre. Est enim hominum genus non ita
 diu saeculo spumae instar innatans, pigrum, con-
 temiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum,
 gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumelio-
 sum, ut Homericis verbis utar, Telluris inutile
 pondus. Hi ergo in turmas diuisi, excogitatis di-
 versis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vo-
 carunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peri-
 pateti-

τητικῆς, καὶ ἄλλα πολλὰ γελοιότερα τῶν.
 ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι,
 καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες καὶ πύγωνας ἐπισκα-
 ῶμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάσῳ σχήματι κα-
 τὰ πτυσά ἥδη περιζέλλοντες, εἰκότες μάλιστα
 τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφέ-
 λης τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπασσαν ἐκείνην
 σολὴν, τὰ καταλειπόμενα ἐς γελῶν, ἀν-
 θρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμι-
 σθωμένον.

Τοιῷτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων
 καταφροῖσαι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρ-
 χονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μετράκια,
 τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγωδοῦσι, καὶ
 τὰς

paeticos, et aliis nominibus multo etiam magis ri-
 diculis. Deinde circumposito sibi augusto virtutis
 nomine, superciliis sublati, demissis barbis, cir-
 cumcuncti ficto habitu despuendos mores occultantes,
 similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si
 personas auferas, et amictum illum auro intextum,
 quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio
 septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. Tales vero cum sint, homines quidem omnes
 contemniunt, de Diis autem absurda narrant, con-
 ductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis,
 cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragi-
 co clamore praedicant, tum disputationes edocent,
 quae

ταὺς τῶν λόγων ἀπὸρρίας ἐκδιδαίσεσσι· καὶ πρὸς
 μὲν τῆς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπικινῶσι, καὶ πλῆττε καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι,
 μόνον δὲ καὶ καθ' ἑαυτὰς γενομένοι, τί ἂν λέγοι-
 τας, ὅσα μὲν ἐσθιάουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν,
 ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον 15);
 τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μή-
 τε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελῶντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι
 καὶ

*quae exitum non habent. Et apud discipulos qui-
 dem tolerantiam semper et temperantiam laudant,
 diuitiasque et voluptatem despuunt: soli vero, et
 sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant,
 quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolo-
 rum! Grauiissimum vero omnium hoc est, quod nul-
 lam ipsi neque communem rem neque suam confe-
 rentes in medium, sed inutiles et superuacanei,*

Non

15. τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Respondere ex
 aduerso haec possunt diuitiarum contemptui,
 quem prae se ferunt philosophi. Neque ta-
 men dissimulo, mihi admodum blandiri,
 quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae
 voces quam sunt affines, aut plane eadem
 potius, Eustathius docet ad Il. A. p. 102,
 38. Bas. Est autem magis naturale, imagi-
 nari mendicabulum eiusmodi barbatum et
 palliatum, quod verua lingat, in quibus
 paullo ante assae carnes fuerunt; quain la-
 biis et dentibus purgantem obolos philoso-
 phum. Gesner.

καὶ περιττοὶ καθεσῶτες, Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ
ἐναρίθμιοι, ἔτ' ἐνὶ βελῇ ὅμως τῶν ἄλλων κατη-
γορεῖσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαν-
τες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότας, ἐπι-
τιμῶσι, καὶ λοιδορεῖσι τοῖς 16) πλησίον. καὶ
ἔτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ἐς αὖν
μεγαλοφρονότατος τε ἢ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ
πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτερος.

Καίτοι

Non habiles bello, non consultantibus apti; ta-
men accusant reliquos; et sermonibus quibusdam
amaris congestis, maledicta quaedam meditari, in-
crepant, et reprehendunt alios: atque ille inter ipsos
ferre primas videtur, qui et vocalissimus sit, et im-
pudentissimus, et ad maledicta audacissimus.

31. At-

16. λοιδορεῖσι τοῖς] Rarior constructio, ait
Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam actiua
accusatiuum, media forma datiuum adsci-
scit. Ego Kustero et Auctorum veterum
exemplis fidem habeo; nam et Aesopus λοι-
δορεῖν cum accusatiuo construit, fab. 139.
bis, item 148. Aelian. V. H. XIV, 26. Me-
dium vero cum dandi casu Noster supra
Gall. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals.
Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορεῖμενος καὶ
τοῖς ἄλλοις. At cum datiuo tamen et actiuum
2 Maccab. 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰσίδαν
λοιδορεῖντες. Sed quia facillima aberratio
scribarum inter τοῖς et τὰς, nihil in Lu-
ciano definitio. Reitz.

Καίτοι τὸν διατενόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶν-
 τα, καὶ κατηγορεῖντα τῶν ἄλλων, ἢ ἔρη, Σὺ
 δὲ δὴ τί πρᾶττων τυγχάνεις; ἢ τί Φῶμεν πρὸς
 θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν, εἰ
 τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θεοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν
 μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινὰ τέχην
 μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ· κέκραγα 17)
 δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολετῶ, καὶ ἀνυπό-
 δετος τῷ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ
 Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκο-
 Φαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλεσιῶν
 πολυτελῶς, ἢ ἐταῖραν ἔχει, τῷτο πολυπρα-
 γμονῶ,

31. *Atqui si eum, qui contendit et clamat, et
 accusat alios, interrogas, Tu vero quid agis? aut
 quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam con-
 ferre? dicat sune, si iusta et vera velit dicere, Na-
 vigare quidem, aut agrum colere, aut militare,
 aut artem quamcunque tractare, superfluum mi-
 hi videtur: sed clamo, et squaleo, et frigida la-
 vor, et nudis pedibus per hiemen circumeo, et
 velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior.
 Et si quis diuitum sumtuose oblonavit, aut me-
 retricem habet, de hoc laboro atque indignor:*
 fi

17. κέκραγα.] *Quasi sum clamans. De his
 praeterito praesentibus vid. Clarke ad Iliad.
 A. 37. Amat hoc verbum inprimis in
 praeterito, loco praesentis collocari. Reitz.*

γμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν Φίλων τις ἢ ἐταίρων κατὰκείται νοσῶν, ἐπιμελείας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τρίαῦτα μὲν ἐστὶν ἡμῖν, ὧ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπιμέλῃοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρίζου εἰσι, καὶ ἔμετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τὰς θεάς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥς ἂν ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ ἔτοι πεῖσαι τὸν βίον 18) δυνθῶσιν, οὐ

si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio et curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Dii, istae belluae.

32. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perfringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiunt, inspicere. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter

18. πεῖσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque sic vocari, exemplis plurimis demonstravit Cassaubonus ad Athen. 15, 5. ubi et monuit, vitam eodem modo dici Senecae atque Plinii: nos paullo ante et hic saeculum bonis itidem auctoribus vocamus. Gesner.

οὐ μετρίως πενήσετε. τίς γάρ ἂν ἔτι θύσεις ὑμῖν, πλὴν ἑδὲν ἔξεν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιάται, πάντες ἡπάσασθε τῷ ξένου χθὲς διηγμένῃ. πρὸς ταῦτα βυλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέςατα.

Εἰπόντος ταῦτα τῷ Διὶ, ἡ ἐκκλησία διετέθη δρόμητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωνσον, κατὰφλεξον, ἐπιτρίψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τὰς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐθις παραγγείλας, "Ἐσσι ταῦτα ὡς βέλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίβονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγῃ νῦν εἶναι, ἃ θέμις κολασθῆναι τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴδε, μηνῶν

ter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes beri, narrante hospite, audiuistis. Ad haec iam, quae et hominibus utilissima, et securissima nobis sint, consulite.

33. Haec ubi dixit Iupiter, crebris concio vocibus perfonuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in baratrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iupiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, et omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. *Esse enim, ut nostis, dies sunt*

νῶν τέτων τεττάρων 19), καὶ ἤδη τὴν ἐνεχε-
ρίαν ἐπηγγειλάμην. εἰς νέετα δὲν ἀρχομένης ἡ-
ρος, κακοὶ κακῶς ἀπολῶνται τῷ σμερδαλέῳ κα-
ραυνῷ.

Ἡ, καὶ κτανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Περὶ δὲ Μεινίππε ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ
περιαρθεύοντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὐθις
ἐλθῇ

*sunt per menses hosce quatuor: et iam imperavi ius-
titium. Nova igitur anno, incunze vere, mali
male terribili fulmine peribunt.*

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34. De Meinippo autem, ait, haec mihi placent.
*Amputatis alis, ne qua iterum hac venias, a Mer-
curio*

19. ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quae-
sivi in historia temporum Luciani *ferias*
quadrimestres. Fieri tamen potest, ut *sup-
plicatio quatuor mensium* instituta sit, cum
Iulio Caesari, Dione teste L. 40. *sexaginta*
dierum sit decreta. Planie fictitias putat has
ferias Dukerus in Addendis ad *Thucyd.* p.
672. Qui caeteroquin illam notionem ἱ-
ερομηνίας, quae ad omne genus feriarum
pertinet, praeclare iam explicauerat ad 3,
56. 5, 54. Porro ἐνεχερίαν *iustitium* verte-
re, quam *inducias* malui: cum non de bello,
sed de differendis noxiorum suppliciis sermo
sit. Gesner.

Luc. Op. T. VI.

I

ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῇ εἰς τὴν γῆν κατενε-
χθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέ-
λυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῷ δεξιᾷ
ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθρὲς κατέ-
θηκε φέρων εἰς τὸν Κεραμεικόν. "Ἄπαντα ἀκή-
κοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ ἔραν. ἀπεμι-
τοῖνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν
Φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιζόμενος.

curio hodie deferatur in terram. His dictis, con-
cionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
suspensum heri circa vesperam in Ceramico de-
posuit. Omnia audisti, sodalis, allata e caelo,
omnia. Abeo iam, ambulantiibus in Poecile
philosophis bonum illum nuncium allaturus.

Δις Κατηγορούμενος ἢ Δικαστήρια.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Δίκη, Πάν, Ἀθηναῖος, Ἄλ-
λος καὶ Ἄλλος, Ακαδημία, Στοά,
Ἐπίκουρος, Ἀρετή, Τρυφή, Διο-
γένης, Ῥητορικὴ, Σύρος καὶ
Διάλογος.

ΖΕΥΣ. **Α**λλ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσοι τῶν Φιλοσό-
φων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν
Φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὅποσα
τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, ἐκ ἂν ἡμᾶς τῆ
νέκταρος, ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὅμηρον
πιεῦσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
ρας

Bis accusatus, seu tribunalia.

Iupiter, Mercurius, Iustitia, Pan, Athe-
nienſis, Alius et Alius, Academia, Stoa,
Epicurus, Virtus, Mollities, Dioge-
nes, Rhetorice, Syrus et
Dialogus.

IVPIT. **D**ispereant vero quotquot philoso-
phorum apud solos felicitatem esse
Deos contendunt. Si enim sciant, quot homi-
num caussa subeamus molestias; non sane necta-
ris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent,
Homero nimirum fidem habentes, caeco hominī
I 2 atque

ρας καλῶντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἑρατῷ διηγεμένῳ,
ὃς ἔδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα
γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ἔτοσι, ζευζάμενος τὸ ἄρμα,
πανημέριος τὸν ἑρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυ-
κώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποσίλβων, ἔδὲ ὅσον
κνήσασθαι τὸ ἔς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν
γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρῥαθυμήσας λάθῃ, ἀΦη-
νιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδῆ παρατραπόμε-
νοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄ-
γρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνεσα τοῖς
κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρι ἀπὸ τῶν δρείπνων ἐπα-
νιᾶσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν
τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγῃ δεῖν τὰ ὦτα ἐκκε-
κώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλόντων κατὰ χρεῖαν
τῆς

atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia
enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt
poterat. Iam Sol quidem hicce curru iuncto per
totum diem caelum obit, igni indutus, et reful-
gens radiis, neque tantum otii agens, quantum
auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim
vel paullum per imprudentiam remittat, excussis
frenis equi, et via deflecentes, comburant omnia.
Luna vero peruigil et ipsa circumit, lucens co-
missantibus, et intempesta nocte de coena red-
euntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem
qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat
ab his, qui diuinationis indigentes negotium illi
facef-

τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κειῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομῶς αὐθις εἰς τὴν Κλάρου, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῶσα τῷ ἱερῷ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄσκνον χρεὶ αὐτίκα μάλα παρεσθάναι συνείροντα τὰς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα I) καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔφοντες· ὥς εἰ μὴ

faceffunt: et iam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, et inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: et in vniuersum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, et commansa lauro, et commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae caussa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines vna coquunt, adeo vt

I 3

nisi

- I. ἄρνεια κρέα] Respiciunt Pythiae responsū, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodot.* I, 47. *Graevius.*

εἰ μὴ τὴν εἶνα ὀξύς ἦν, αἶν ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ
 Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ
 τῶν νοσούντων ἐνοχλάμενος, ὁρῇ τε 2) δεινὰ,
 θιγγάνει τε αἰδέων, ἐπ' ἄλλοτρίησί τε συμφο-
 ραῖς ἰδίας καρπᾶται λύπας. τί γὰρ αἶν, εἰ τὰς
 ἀνέμους φυταργεῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμπον-
 τας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας;
 ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνει-
 ρον μετὰ τῷ ὕπνῳ διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφη-
 τεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλαν-
 θρωπίας οἱ θεοὶ πονῶσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς
 γῆς βίον ἐκάστοις συντελεῶσι.

Καίτοι

nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus,
 videtque aspera, et insuavia tangit, et ex alienis
 calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si
 ventos dicam plantarum cultum adiuuantes, et
 nauigia deducentes, et adspirantes ventilantibus;
 aut aduolantem ad omnes somnum; aut somnia
 quae cum somno pernoctant, et oracula illi sub-
 iiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum
 amore elaborant, et ad vitam in hac terra singu-
 lis conferunt.

2. Et

2. ὁρῇ τε] Lepide huc translata Hippocratis
 verba περὶ Φυσῶν I, 6. Gefner. Dedita
 opera haec Ionice inseruit, quia Medice lo-
 quitur Hippocratem imitatus; sed et συμ-
 φοραῖσιν tum scribendum. Reitz.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐ-
 τὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν
 ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς
 τοσαύτας Φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν
 τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον,
 ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττει τῆς ἀρχῆς, ὡς
 μὴ βλαβεύωσιν 3) ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ
 αὐτῷ μυρία ἄττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέ-
 φικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κε-
 φάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετὲς, καὶ χα-
 λάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπαὺς αὐτὸς οἰκο-
 νομη-

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria.
 Ego vero ipse rex et pater omnium, quot inui-
 cunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot
 curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera
 inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri ali-
 quam partem nobiscum administrant, ne quid
 negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per
 me peragenda, quae vix assequi propter tenuita-
 tem licet. Non enim, cum illa tantum, quae
 ad summam administrationis pertinent, pluuias,
 grandines, ventos, et fulgura ipse dispensavi
 I 4 atque

3. *βλαβεύωσιν*] Non tam stuporis hic natio-
 nem subesse, quam tarditatis alicuius et ne-
 gligentiae, etiam *Scholias* ad h. l. obser-
 vat. Conf. *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Plut.* 325.
Gesner.

νομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ
 μέρεσσι Φροντίδων 4) ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με
 δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ
 τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπι-
 σκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμεᾷ βεκόλον, τὰς
 κλέπτοντας, τὰς ἐπιιορκεῦντας, τὰς θύοντας,
 εἴ τις ἔσπεσε, πόθεν ἢ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς
 ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ
 πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἑνα καιρὸν ἐν τῇ
 Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυ-
 λῶνι τὰς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις
 χαλα-

atque ordinaui, quietus sum et particularibus
 curis liber, verum facere quidem ista me oportet,
 sed eodem tempore vsque quaque respicere
 ad omnia, vt illum in Nemea pastorem; ad fu-
 res, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis liba-
 vit, vnde nidor et fumus veniat, quis aegrotus
 aut nauigans vocauerit? quodque omnium labo-
 riosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae
 ad hecatombam, et Babylone ad inspiciendos
 belligerantes, et grandinem demittere apud Ge-
 tas,

4. αἱ ἐπὶ μέρεσσι Φροντίδες] Sunt speciales cu-
 rae, quae singulis sunt impendendae, et
 opponuntur τοῖς κεΦαλαίοις διοικήσεως,
 quae sunt, in quibus summa rerum vertitur.
 Graevius.

χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον ἐδὲ ἔτω διαφυγεῖν ράδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἵππο-
 κρευσαί, εὐδασι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, ὃν
 ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ πε καὶ μικρὸν ἐπι-
 νυσάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκερος, ἀπρο-
 ρόητος ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμά-
 των· καὶ ὁ κίνδυνος ὃν εὐκαταφρόνητος, εἰ
 ταῦτα οἱ ἀνθρώποι πισεύσασιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄσε-
 φάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀννίσπῳτοι
 δὲ αἱ ἀγυιαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ
 δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθῦτα καὶ ἀκαλλίσρητα,
 καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαρὲν, ὥσπερ οἱ κυβερ-
 νῆται,

tas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile est: verum saepe,

*Dique, equitesque viri dulcem per membra
 quietem*

*Per noctem capiunt: nostros, Iouis, almus
 ocellos*

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paul-
 lum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui
 pronunciat rebus nos terrestribus nihil provide-
 re: nec contemnendum periculum, si homines
 ista illi credant: verum sine coronis ac vittis
 erunt nobis aedes, nidor nullus per compita,
 sine libamentis crateres, frigida altaria. In uni-
 versum nec mactabitur nec litabitur, et fames
 multa *ingruet*. Quae cum ita sint, gubernatoris

νήταί, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ
πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι
ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδου-
σιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ πάντων
μερμηρίζω κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμόν, μό-
νῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὡς ἡδέως ἂν ἐροίμην τὰς Φιλοσόφους, οἱ
μόνοι τὰς θεὰς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολά-
ζειν ἡμᾶς τῷ νῆταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι,
μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδὲ γὰρ ὑπ' ἀ-
σχολίας τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν
ἀποκειμένους, ὑπ' εὐρώτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων
διεφθαρμένους· καὶ μάλιστα ὅποσα ταῖς ἐπιση-
μαῖς καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεσῶσι,
πάνυ

instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum
tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt,
et forte dormiunt: at ego peruigil, cibi expers,
pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecor-
dia verso*, eo solo honoratus, quod dominus
videor.

3. Itaque libenter interrogauerim Philosophos,
qui solos Deos bentos praedicant, quando vacare
nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita
adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii
inopia antiquos tot caussarum libellos seruamus
repositos, a rubigine et araneorum telis cor-
ruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae
atque artes contra homines quosdam detulere,
anti-

πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν
 ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτῶσι, καὶ τὴν εἰκὴν
 ἐπιβοῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται,
 ἀγνοῶντες ὡς ἔκ ὀλιγωρίας τὰς κρίσεις ὑπερημέ-
 ρες συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμο-
 νίας, ἣ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τῆτο γὰρ
 τὴν ἀσχολίαν καλεῶσι.

ΕΡΜ. Καὺτός, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀ-
 κίων δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σὲ ἔκ ἐτόλ-
 μων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τῆτων τὰς λόγους ἐνέβα-
 λες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτῶσιν, ὦ πά-
 τερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερόν μὲν
 οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορῶντες δὲ συγ-
 κρυφότες, αἰτκώμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει
 πάλαι

antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant
 undique, et indignantur, et iudicium inuocant,
 et tarditatis me accusant, ignari, non negligen-
 tia contigisse, ut diu adeo differentur iudicia,
 sed prae illa felicitate, in qua viuere nos arbi-
 trantur: sic enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Iupiter, multa in
 hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te
 non sum ausus. Quando vero tute sermonem
 de his iniecasti, dico nimirum. Omnino graui-
 ter ferunt, Pater, et conqueruntur, et aperte
 quidem dicere non audent, submurmurant vero
 collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat

πάλαυ τὰ καὶ αὐτὰς εἰδότας, ζέργειν ἕκασον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΤΣ. Τί ἐν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγεῖλμεν; ΕΡΜ. Οὐμενευ, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΤΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ὅποσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληρῶν σφίσι τὰ δικασήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξῆναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεύεσθαι. σὺ δὲ, ὦ θυγάτηρ, καθεζομένη

νη

tebat olim, conditione sua cognita, rebus iudicatis vnumquemque acquiescere. IVP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed iam proponamus. IVP. Ita fac: deuola, praeconio edic, forum esse iudiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere caussas ut veniant bodie in Areum pagum: ibi vero Iustitiam! sorte assignaturam illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Arbeniensibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi ad me promocanti, iudicari de nouo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero* filia

τη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς 5), ἀποκλήρε τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τὰς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν; ἴν' ἐξελχυομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τῆ βίῃ, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελῶσιν ἔφεςσα; ΖΕΤΣ. Χρησὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπεύκασιν αὐτὰς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τῆ Σωφρονίσκη τὸ δίκαιον ὑπερ-
πανέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφύνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γὰρ ἐν Φῆς αὐτὸν ἐκεῖνον ὥνησαν οἱ περὶ ἐμᾶ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος
τῆ

filia assidens ad Seueras Deas, fortire dicas, et iudicantibus attende.

5. IVST. Rurſus in terram? vt exacta ab illis denuo fugiam e vita, ſi ferre deridentem Iniustitiam non poſſim? IVP. Bona ſperare fas eſt. Omnino enim iam perſuaſerunt illis Philoſophi, vt Iniustitiae te praeferant, Sophroniſci praefer-
tim *ſilius*, qui ſummis iuſtum laudibus extulit, et bonorum maximum eſſe oſtendit. IVST. Valde nimirum illi ipſi, quem dicis, ſermones de me habiti proſuere, qui vndecim viris tradi-
tus et coniectus in carcerem, de cicuta bibit in-
felix,

5. τὰς σεμνὰς θεὰς] i. e. τὰς Εὐμενίδας.
Hesych. σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας ἔτως ἔλεγον, καὶ Ἐρινύας ἐπὶ εὐφημισμῷ.
Guicetus.

τῷ κωνεΐῃ, μηδὲ τὸν ἀλεκτρούονα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσῶτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

ZETΣ. Ξένά ἐτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφῶντες, ὥςτε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἔχ' ὅραϊς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρία, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πώγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀρισεραῷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σὲ φιλοσοφῶσι; μετὰ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντώντων, καὶ ἑδεῖς ὅσις ἔ τρέφωμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βέλεται. πολλοὶ γὰρ
τὰς

felix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Iniustitia.

6. IVP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Vt vero nunc res sunt, non vides quot pallia, et baculi, et perae, et vbique barba prolixa, et in sinistra liber, et vt pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes, turmatim et per phalanges sibi inuicem occurrentium, et nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum
diem

τάς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν
πήραν αἰζάντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶ-
μα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράναντες,
αὐτεσχῆδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τε-
κτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν
ἐπαίνοντες. ὥς κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶτ-
τον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ
ἔνθα ἂν ἀπιδῇ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσει Φιλοσόφῃ.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται,
πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονῶντες ἐν
αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμᾶ διεξέρχονται. • Φασὶ δὲ
καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσ-
ποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ
παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δὴ-
λας

diem habebant opificiis, ad peram ruentes et
pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore
inficientes, extemporales philosophi ex cerdoni-
bus aut fabris circumeunt, te tuamque laudan-
tes virtutem. Itaque, quod est in proverbio,
facilius aliquis in nauigio cadens lignum non
contingat, quam oculus quocumque respiciens
non incidat in philosophum.

7. IVST. Quin illi ipsi metum mihi incu-
tiunt, Iupiter, qui contendant inter se, et ipsi,
quae de me disputant, ignorent. Aiunt vero
etiam, plerisque illorum in suis quidem dispu-
tationibus me affectare, in rebus autem geren-
dis ne in domum quidem recipere, sed sine du-
bio

λας εἶναι ἀποκλείσοντας, ἣν ἀφίκωμαι ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὥς καὶ ὀλίγαί τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῇ Σενίᾳ, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαλὰ τῆς Πάρνητος, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σκετλιάζεαι; μὴ δέδιθι, ἐκ ἑθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκίρωνες, καὶ Πιτυοκῆμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλαρίδες, ἧς ἐδεδοίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκα-

bio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam hospitio ante ab iis receptam. IVP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

8. MERC. Abeamus, Iustitia, recta Suniam versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris et lamentaris? Noli metuiere: non iam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones et Pityocamptae, et Busrirides, et Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero sapientia, et Academia, et Porti-

Ἀκιδημίᾳ, καὶ Στοᾷ, κατέχαι πάντα, καὶ πανταχῶ σε ζητῶσι, καὶ περὶ σὺ διαλέγονται, καὶ κηρύττες εἰ ποθεν ἐς αὐτὰς καταπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γὰρ μοι τᾷληθές, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρέβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττες) ὅποιοι γεγέννηται· καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μαθή. ΕΡΜ. Νῆ Δίε, ἀδικοῖν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε ἔσαν μὴ λέγων. καὶ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γὰρ τῷ σχήματος, μιστριώτερα διαμαρτάνουσι· πλην ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (καὶ γὰρ

Porticus tenent omnia: et vndique te quaerunt, et de te disputant, inhiantes sicunde ad illos rursus deuoles. IVST. Tu enimvero Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verseris in gymnasiis et in foro, (forensis enim es, et in concionibus praeconium facis) quales facti sint, et vtrum fieri possit, ut apud illos maneam. MERC. Sane potest: iniustus enim sim, si tibi, forori, non dicam: non paruum enim e philosophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reuerentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in prauos illorum quosdam incidet, nam verum, puto, dicendum.

γὰρ οἶμαι τάληθ' ἡ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτὰς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβῆσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβοῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρόαγε τὴν σὴν ὑποδοχὴν ἔτοι ἐτοιμώτατοι. ὅσοι δὲ ὑπὸ τῇ πάλαι εὐπείᾳ μὴ ἐς βάθος παρεδόξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τῇ Φαρμάκῃ, τῶν ἀλλῶν ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεσιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τῆς λέβητος κέρω τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρυσάμενοι τῆς ἀσβόλης, ἰκανῶς οἶονται καὶ ἔτοι μεταβεβᾶσθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται.

Ἀλλὰ

cendum est; in quosdam vero semisapientes et semiprauos. Cum enim illos nouo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis fordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, et ex albo varii, et punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui vbi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥς τὸ μὲν Σένιον ἐν δεξιᾷ καταλεί-
 πωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη.
 καὶ ἐπεὶ περ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα
 περ ἐπὶ τῷ πάγῳ κάθησο, τὴν πνύκα ὀρώσα,
 καὶ περιμένεσσα ἐς τ' ἂν κηρύξω, τὰ παρὰ τῷ
 Διὸς· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβάς, ῥᾶον
 ἔτις ἅπαντας ἐκ τῷ ἐπηκόῳ προσκαλέσομαι.
 ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν
 εἰπεῖν ὅσις ἔτος ὁ προσιὼν ἐστίν, ὁ κεραιφόρος,
 ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελεῶν. ΕΡΜ.
 Τί φῃς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσων θε-
 ραπόντων τὸν βακχικώτατον; ἔτος ὧκει μὲν
 τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δά-
 τιδος

9. Sed dum loquimur iam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem iam desilectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle confidere poteris concionem prospiciens, exspectansque dum *mandata* a Ioue edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto aduocauero. IVST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post ap-
 K 2 pulsum

τιδος ἐπίπλεν, καὶ τὴν Μαραθώναδε τῶν βαρ-
βάρων ἀπόβασιν, ἦεν ἀληθὺς τοῖς Ἀθηναίοις
σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνῃ, τὴν ὑπὸ τῇ ἀ-
κροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, εὐ-
κεῖ μικρὸν ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, εἰς τὸ μετοικι-
κὸν (6) συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν
ἐν γειτόνων, πρῶτοις δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίκῃ. ΕΡΜ.
καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σὺ γε, ὦ Πάν, μεσικώτα-
τε καὶ πηδητικώτατε σατύρων ἀπάντων, Ἀ-
θήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ
ὁμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν; ΕΡΜ.

Αὕτη

pulsum vero Datidis et exscensionem barbaro-
rum in Marathona, non vocatus auxilio venit
Atheniensibus, et ab eo inde tempore istam sub
arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgi-
cum, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut
videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

10. ΠΑΝ. Saluete Mercuri et Iustitia. MERC.
et . . . IVST. Tu quoque *salve* Pan, canendi
et saltandi inter satyros omnes peritissime, Athenis
autem etiam pugnacissime! ΠΑΝ. Quod vero vos,
Mercuri, negotium huc deduxit! MERC. Haec
tibi

6. εἰς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in
urbem iocatur, non pleno ciuitatis iure,
sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura
Harpoer. voc. μετοίκιον. Gesner.

Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ
τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ
Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέμψέ με ἀποκληρώσασθαι τὰς
δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ.
Τὸ μὲν ὅλον ἔκατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς,
ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦ-
τα τηλικῶτα ἀπώσάμενος κωδοιμὸν, τὸν ἐκ
πῶν βρεβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τ' ἔτις
ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑναρχὴν θυγα-
μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐω-
χῶνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύ-
νης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρεῶτι·
πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινὰ μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλας
αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ.

tibi narrabit omnia: ego ad arcem et praeco-
nium. IVST. Demisit me, Pan, ad sortienda
iudicia Iupiter. Tibi vero quomodo Athenis vi-
vitur? PAN. In vniuersum non pro dignitate
apud illos ego, sed multo quam speraueram te-
nuius, idque cum tantum defenderim tumul-
tum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis
aut ter anno ascendentes, delectum caprum non
castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem:
tum carnes epulantur, testem me aduocantes lae-
titiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen
affert quandam mihi oblectationem risus illorum
et iocus.

K 3

II. IVST.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὰς Φιλοσόφους; ἅρ' ἐκείνας τὰς κατηφείς, τὰς σκυθρωπὰς ξυνάμα πολλὰς, τὰς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, τὰς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγῃσιν, εἰδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρεος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀσκηὰ, καὶ μεμάθηκα, ὦ Δίη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ Φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίης καλάμῃ, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμιστής, ἢν δέη. πλὴν ἄλλ' ἀκέω γε αὐτῶν αἰεὶ κειραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ Φύσιν,

II. IVST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? IVST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, et comtula ista dicta atque urbana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, et fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, et saltator, et si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, et virtutem quandam, et species,

Φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξίόντων, ἀγνώστα ἑμοῖς
καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προίξεσθαι
δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ Φθέγμα μέχρι
πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ με-
γάλα λέγουσιν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυ-
θριᾶ, καὶ ὁ τραχήλος εἶδει, καὶ αἱ φλέβες ἐξα-
νίσκονται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς ξε-
ρὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαν-
τές γε ἔν τας λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκο-
πόμενον συγχέαντες, ἀπίασι λαιδορησάμενοι ἀλ-
λήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρωτὰ ἐκ τῆς μετώπης
ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπξέσμενοι. καὶ ἔτος
κρατεῖν ἔδοξεν ὅς ἂν μεγαλοφωρότερος αὐτῶν
ἦ θρα-

cies, et naturam, et expertia corporis proferre,
ignotabilia mihi et peregrina nomina. Ac pri-
mo quidem pacifice occipiunt suos inter se ser-
mones: procedente vero disputatione, ad or-
thium usque modum vocem intendunt: adeo ut
a nimia contentione, atque alta voce dicendi stu-
dio, et vultus rubescat, et intumescant ceruices,
et venae surgant velut tibicinum, cum in angu-
sta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis
igitur *inuicem* sermonibus, et confuso quaestionis
statu abeunt plerique conuiciantes sibi inuicem,
sudorem de fronte digito incuruato detergentes:
et ille vicisse videtur, qui vocalior est audacior-

ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τα-
θήπασιν αὐτὰς· καὶ μάλιστα ἀπράγες μηδὲν τῶν
ἀναγκασιωτέρων περιασχολεῖ· 7) καὶ παρῆσθε
πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεικλημένοι. ἐμοὶ
μὲν ἔν ἀλαζόνας τινὲς εἶδον ἀπὸ τάτων, καὶ
ἠνέκωμην ἐπὶ τῇ τῷ πύγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ
γε δημῳφελὲς τι εἴη τῇ βῶῃ αὐτῶν, καὶ τι
ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐ-
τοῖς, ἐκ ἂν εἶπὲν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ
μηδὲν

ve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos
nihil magis necessarium occupatos tenet, atque
adstant audacia illorum atque clamoribus defixi
ac delinuti. Mihi igitur his indicibus vani homines
esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae
similitudinem. Vtrum vero aliquid publice utile
insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni
ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim.
Verum

7. περιασχολεῖ] Περιασχολεῖν est verbum
quod Graecia non novit, nec nosse potest.
lege ἀναγκασιωτέρων περί ἀσχολεῖ. Grae-
vius. Si adimere velimus Luciano, quae
nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui
parte truncabitur. Verbum hoc quid habet
in forma, vel significatione, vel constru-
ctione denique, quod non conveniat cum
διασχολέω, quo passim uti Herodotum Lexi-
ca docent. Gesner.

μηδὲν ὑποσελαμένον τῇ ἀληθείᾳ δειγνέσασθαι (εἰ-
κῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀρέξῃ) πολλὰς αὐτῶν
πολλάκις ἤδη ἐδεασάμην περὶ δέϊλιν ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πᾶν, ἐχ' ὁ Ἑρμῆς σοι κη-
ρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πᾶνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ.
Ἀκῆστε λεώς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ κα-
τασυσόμεθα τήμερον, Ἐλαφροβολίωνος ἐβδόμη
ἡμερῆς. ὅποσοι γραφαῖς ἀκήνεγκαν, ἦκειν εἰς
Ἀρειον πάγον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δι-
καστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ
δικασαὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώ-
βολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κα-
τὰ λόγον τῆ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποθέ-
μενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τῶ-
ς

Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere
fas est, habito enim hic, vt vides, in specula,
multos illorum saepe iam vidi sero vespere.

12. IVST. Exspecta, Pan. Nonne Mercu-
rius concionari tibi visus est? PAN. Nempe.
MERC. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod
felix faustumque sit, agemus bodie, Februarii in-
cunctis septimo. Quicumque causas detulerunt, ve-
niant in Areopagum, ibi Iustitia sortietur dicas et
ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athe-
nienfibus; merces uniuscuiusque causae triobolum.
Numerus iudicum pro portione criminis. Quicum-
que vero dato libello ante, quam in iudicium veni-
rent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si
K 5 quis

τες ὁ Αἰακὸς ἀναπεμφάτω. ἦν δέ τις ἄδικα
 δεδικασθαι οἶηται, ἐφ' ἑστίμον ἀγωνιῆται τὴν
 δίκην. ἡ δὲ Ἑφείσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βα-
 βαί τ' ἔθορυβε, ἡλίον, ὦ Δίκη, ἀνεβήσαν. -
 ὡς δὲ καὶ σπυρδῇ συνθέσιν ἔλκοντες ἀλλήλους
 πρὸς τὸ ἀναντες εὐθὺ τῷ Ἀρείῳ πάγχι καὶ ὁ
 Ἑριμῆς δὲ ἤδη πάρεσιν. ὥς ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς
 δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληρῶτε, καὶ διακρίνετε,
 ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον
 ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν,
 ὦ τὴν Ἥχῳ εἶωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ,
 καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις ἐμοίγε, ὅσημέ-
 ραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ διαζομένων ἀκού-
 οντι.

EPM.

*quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, pro-
 vocacione certabit; est autem ad Iovem provocatio.*
 PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia,
 clamores! Quam studiose vero concurrunt tra-
 hentes alii alios arduo ascensu in collem Mar-
 tium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque
 vos quidem occupamini in iudiciis, et fortimi-
 nor, et iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego
 vero, discedens in speluncam, fistula canam
 amatoriam quandam cantilenam, qua cauillari
 soleo Echonem. Auditionum vero et iudicia-
 lium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie
 in Areopago litigantes audiam.

13. MERC.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὐ λέγεις. ἄφροσι γέν, ὡς ὀρεῶς, προσίασι θορυβῶντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβῶντες τὴν αἶσαν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμέ-
 νον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἐπε, μισρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δεῖσσομεν, ὦ Ἐρμῆς; τὰς μὲν ἄλλας δίκας εἰς τὴν αὖριον ὑπερβαλῶμε-
 θα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὅπ-
 σαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπισήμασι, πρὸς ἄν-
 δρας εἰσὶν ἐπηγγελμένα. καὶ μοι ταύτας ἀνά-
 δος τῶν γραφῶν. ΕΡΜ. Μῆθι κατὰ τῆς Ἀκα-
 δημίας

13. MERC. Age, Iustitia, aduocemus. IVST. Bene mones. Denſi enim, vt vides, cum tu-
 multu accedunt, vesparumque instar bombum
 circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sce-
 leste. ALIVS. Calumniator es. ALI. Dabis tan-
 dem aliquando poenas. ALI. Conuincam te fe-
 cisse horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALL
 In ius veni, impure. ALI. Noli mihi collum
 obtorquere. IVST. Scin' quid agamus, Mercu-
 ri? Causſas alias differemus in crastinum: hodie
 vero fortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae
 generibus, vel scientiis, contra viros delatae
 sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.
 MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemo-*
 ne,

δημίας ὑπὲρ Πολέμωνος 8) ἀνδραποδισμῷ. ΔΙΚ.
 Ἑπτὰ κληρώσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ 9) κατὰ
 τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐρασὴν αὐτῆς Διο-
 νύσιον ἀπεβηκόλησε. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ.
 Περὶ Ἀρισιππῆ τρυφῇ πρὸς ἀρετὴν. ΔΙΚ. Πέντε

καὶ

ne, plagii. IVST. Sortire septem iudices. MERC.
 Porticus (Stoa) contra voluptatem, iniuriarum,
 quod suum amatorem Dionysium abduxit. IVST.
 Quinque sufficiunt. MERC. De Aristippo vo-
 luptas contra virtutem. IVST. Quinque et his
 litem

8. ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm.* ac *Gesner.* pro
 Polemonc. *Guietus* de, super. Verum est,
 ὑπὲρ τινὸς significare pro aliquo. Interim
 bene *Guietus* monet, recte hic de, super
 significare; nam Polemon non tam est, pro
 quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur,
 sed subiectum litis, de quo contenditur,
 quemque ambae litigantes suum vindicant,
 vide pr. cap. 16. At si quis malit reddere
 propter, hic me habebit audientem. Sic
 in ox παρὶ Ἀρισιππῆ itidem est subiectum
 de quo ambigunt, cf. c. 23. et sq. *Reitz.*

9. στοὰ] *Haesi*, an in versione *Stoae* potius
 nomen retinerem, quod *Protopopoeiae* ma-
 gis aptum videretur. Sed cum non inueni-
 rem auctorem Latinae appellationis, malui
 Porticum dicere, quae non minus potest fe-
 minam terminatione signare, quam *Socrus*.
Gesner.

καὶ τέτοις διασάτωσαν. EPM. Ἀργυραμοιβική δρασμῶ Διογένης. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκληρῶ μόνους. EPM. Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λεπτοταξίς. ΔΙΚ. Ἐνθά κρινέτωσαν.

EPM. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμῶτας κατὰ τῶ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὐταὶ δὲ εἰς ὕψερρον δεδικασσονται. EPM. Καὶ μὴν ὁμοίᾳ γε καὶ αὐταί, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παρὰ πλῆθυν τοῖς προαποκεκληρωμένοις· ὥς ἐν τέτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέξιν· ἀποκληρῶμεν δ' ἑμῶς, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνους, ἱκαναὶ γάρ

litem iudicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* IVST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deferri ordinis.* IVST. Nouem iudicent.

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Iustitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. IVST. Antiquas prius dirimamus; hae postridie iudicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, et crimen, licet nouum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec iudicari aequum est. IVST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis

γὰρ αἱ ἀποκκληρώμεναι. δὲ τὰς γραφάς.
 EPM. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· διάλο-
 γος τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἐτύξεν;
 ἃ γὰρ ἐγγέγραπται τῷ νομῷ. EPM. Οὕτως
 ἀποκλήρε τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ, κωλύσει γὰρ
 καὶ ἄνευ τῆς ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἴδὲ καὶ τὰς
 ὑπερορίας ἦδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀπο-
 κληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶ-
 χε δεδικασθαι· πλὴν ἀποκλήρε ἑνδεκα τὰς αὐ-
 τὰς ἑκατέρω τῶν δικῶν. EPM. Εὖγε, ὦ Δί-
 κη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ διμα-
 στικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδη-
 μίᾳ καὶ τῇ Μᾶσθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχει. προτέρα δὲ
 σὺ

fatis multae enim iudices sortitae sunt. Cedo li-
 bellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis di-*
cam scribit Syro; Dialogus eidem, contumeliae.
 IVST. Quis vero hic est? neque enim adscri-
 ptum est nomen. MERC. Sic modo sortire,
Rhetori Syro, nihil enim impediet, etiam sine
 nomine. IVST. En transinontanas iam etiam
 Athenis in Areopago fortiemur dicas; quas trans
 Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum sor-
 tire vndecim, eosdem vtrique dicae. MERC.
 Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum
 infumatur in sportulas iudicum.

15. IVST. Primi sedeant Academiae et Ebrie-
 tati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrie-
 tas.

σὺ λέγε ἡ Μέθη· τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μά-
 θε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθών. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι,
 Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τᾷ ἀκράτῃ τὴν
 γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὅφλω ἐν
 τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔσηκα, ὡς ἔρῃς. ΔΙΚ.
 Οὐκᾶν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τῶ-
 των τινά· πολλοὶ γάρ οἱ καὶ ἐπὶ τριβόλῳ
 διαῤῃαγῆναι ἔτοιμοι. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐδείς ἐδε-
 λήσει ἐν γε τῷ Φανερῷ συναγορευσοι Μέθη·
 πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιᾶν. ΔΙΚ.
 Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμ-
 Φότερους παρεσκευάσαι τὰς λόγους, καὶ τοῦτ'
 ἁσχεῖ, τάναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὐ-
 τη τοίνυν, Φησιν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰ-
 πάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ.

Καὶνα

tas. Quid taces, et nutes? Accede, Mercuri, et
 audi. MERC. Non possum, ait, causam meam
 agere mero compedita lingua, ne ludibrium de-
 beam in iudicio. Vix autem sto, vt vides.
 IVST. Itaque Patronum, adhibeat, de acribus
 illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa
 dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere
 volet causam ebrietatis palam suscipere. Et ta-
 men cum ratione istuc videtur petere. IVST.
 Quid? MERC. Academia semper in vtramque
 partem dicere parata est, et hoc ipsum meditatur,
 contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro
 me primum dicat, deinde posterius pro se verba
 faciet.

Κοινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὁμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοι ῥαδίον.

4. ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δίκασαί, πρότε-
ρον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν
ῥέον 10). ἠδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας ἐμᾶ, ἀνδράποδον δὲ μόνον εἶχεν
εὐνῶν 11) καὶ πισὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὦν
προσᾶξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμω-
να ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγο-
ρᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμε-
νος

faciet. IVST. Noua quidem ista ratio. Sed dic-
tamen, Academia, vtramque causam, quando
tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Iudices, primum quae
pro ebriitate dicentur: illius enim nunc aqua fluit.
Maxima vero infelix iniuria a me, Academia,
affecta est, mancipio, quod solum habebat ami-
cum et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa
imperabat, turpe putaret, priuata, isto, dico,
Polemone: qui interdum commissabundus vaga-
batur per forum medium, cum psalteria, canenti-
bus

10. τὸ γε νῦν ῥέον] i. e. ὕδωρ. illi nunc fluit
aqua (sc. clepsydrae). Kuster.

11. ἀνδράποδον — εὐνῶν] Ita Ephes. VI, 7:
μετ' εὐνοίας δεχέοντες. Vbi Elsnier. bene
monet, εὐνῶν saepe ac proprie dici de seruis
fideli ac sincero animo seruientibus. Reitz.

νος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων αἰεὶ καὶ κραπα-
λῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς σεφάνοις δεινθισμέ-
νος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι
ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα
εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
δημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντα
εἶωθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν
χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
πρὸς αὐτὴν ἀγαγῆσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγ-
κασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τὰς σεφάνους
περιέσπασε, καὶ ὄσον πίνειν κατακείμενον, ῥή-
ματια σκολιαὶ καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντί-
δος ἀνάμεσα ἐπαίδευσεν· ὥς ἐντὶ τᾷ τέως ἐπ-
ανθῆντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὥχρος, ἄθλιος,
καὶ

bus aures praebeus a mane inde ad vesperam,
ebrius, vino grauis, floreo caput ferto redimitus.
Haec vera esse, testes Athenienses vniuersi, qui
ne vnquam quidem sobrium videre Polemonem.
Cum autem ad Academiae portam commissatum
veniret infelix, vt ad alias omnes solebat; illa
plagio vsa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad
se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse
de nouo instituit, coronas ei detraxit, et cum
in lecto bibendum esset, tortuosas illam quasdam
vocalas, miserasque, et multae sollicitudinis ple-
nas edocuit. Itaque pro illo, qui tam in ipso
efflorescebat, rubore pallidus, miser, et rugosus

καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὠδὰς ἀ-
 πασας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίστε καὶ διψαλέος
 εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολ-
 λα ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέ-
 γιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμᾶ
 ἐπαρθεῖς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς.
 εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τᾶτ' ἐμοὶ ῥευ-
 σάτω 12). ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ;
 πλὴν ἀλλ' ἐγγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςί μὲν ἀκῆσαι πάνυ εὐλόγα,
 ὧ ἄνδρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς
 Μέθης· εἰ δὲ καὶ μᾶ μετ' εὐνοίας ἀκῆσετε, εἴσα-
 σθε

corpore factus est: et cantilenarum omnium obli-
 tus, sine cibo nonnunquam et sitiens ad mediam
 usque vesperam desidet inter nugas, quas multas
 ego, Academia, doceo. Maximum vero illud,
 quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, et
 sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae
 pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam.
 Et hinc mihi fluat *clepsydra*. IVST. Quid tan-
 dem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia
 auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me
 etiam beniuole audieritis, quam nulla istam iniu-
 ria

12. ἐμοὶ ῥευσάτω] Rursus intelligendum ὕ-
 δωρ. Bar de Ellipsi.

οὕτως ἔδδεν αὐτὴν ἡδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμα-
να τέτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰκίστην εἶναι, πε-
φυκότα ἔ Φαύλως, ἔδδὲ κατὰ τὴν Μέσθην, ἀλλ'
οἰκῆιον ἔμοι, καὶ τὴν Φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομέ-
νης τῆς ἡδοῆς, ἤπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπερ-
γεῖ, διέφθειρεν ἀθλιον, ταῖς κώμοις, καὶ ταῖς
ἐταίραις παρασχῶσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν
αὐτῷ τῆς αἰδῶς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ
ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἐμπερσθεν ὥστω, ὑπὲρ
ἐμᾶ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἕωθεν ὁ
ἀθλιος ἐξεφανεμένος, κραπαλῶν, διὰ τῆς ἀ-
γορᾶς μέσης κατὰυλόμενος, ἔδδε ποτε νήφων,
κωμάζων ἐπὶ πάντα, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ
τῆς

ria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem il-
lum, quem suum ait seruum, non male natum,
neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi et in-
genio similem, praeripuerat iuuenem adhuc et
tenerum, adiuuante voluptate, quae et ipsi fre-
quenter ministrat, corrumpitque miserum, co-
missationibus et meretricibus dediticium tradens,
ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur.
Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat,
pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix
a mane inde, coronatus, crapula grauis, per
medium forum, tibis aures intendens, nec vn-
quam sobrius, commissatum veniens ad quoscunque,
contumelia maiorum suorum, et totius ciuitatis,

τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις. ἐπεὶ
 μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ
 εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς
 τὰς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ
 ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιῶσα. ὁ δὲ μετὰ τῷ
 κούλῃ, καὶ τῶν σεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶ-
 τα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν 13) ἐπειρᾷτο τὴν
 συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ ἔδεν
 ἡμεῖς ἐπεφροντίζεμεν αὐτῷ, κατ' ὀλίγον (οὐ
 γὰρ τέλος ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε
 πρὸς

risus hospitibus. Verum ad me cum venisset;
 equidem, vt facere soleo, apertis ianuis ad soda-
 lium quosdam praesentes verba forte faciebam de
 virtute et temperantia. At ille cum tibia et co-
 ronae adsitans primo quidem clamabat, tentabatque
 nos confundere, turbans clamore nostram dispu-
 tationem. Cum vero nihil illum curaremus;
 paulatim, neque enim plane ab ebrietate perma-
 duerat,

13. συγχεῖν ἡμῶν etc.] Interpres, *perturbare*
nos tentabat. At τὸ συγχεῖν cum casu se-
 cundo nunquam construitur. Deceptus fuit
 prava distinctione. Verba erant distinguen-
 da: σ. ἡ. ε. τὴν συνουσίαν, ε. τῇ βοῇ. et
 vertenda: *confundere nostrum conabatur con-*
uentum, turbas dando sua vociferationi. Vi-
tringa.

πρὸς τὰς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τὰς σεφαίρας,
καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορ-
φυρίδι ἡσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθεύς
ἀνεγρόμενος, ἑαυτὸν τε ἑώρα ὅπως διέκειτο, καὶ
τῇ πάλαι βίῃ κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθη-
μα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνθει, καὶ ἡΦανίζετο.
ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡτομόλησε παρ' ἐμέ,
ἔτε ἐπικαλεσαμένης, ἔτε βιασαμένης, ὡς αὖ-
τῇ Φησιν, ἐμῇ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα
εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη καλεῖ αὐτὸν,
ὅπως καταμάθῃτε ἐν τρέπον διάκειται πρὸς
ἐμῇ. τῷτον, ὦ ἄνδρες δικασαί, παραλαβῶσα,
γελοίως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφίστασι, μήτε
ἐσα-

duerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit,
abstulitque coronas, et tacere iussit tibicinam, et
purpuræ illum puduit: et tanquam e profundo
somnia expergefactus, tum se, quomodo affectus
esset, inspexit, tum vitam condemnauit superio-
rem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens
evanuit, cum a pudore potius eorum, quæ fe-
cerat, erubesceret: et tandem, ut erat, ad me
venit transfuga, neque vocantem, neque vim ad-
hibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte
hæc meliora putaret. Et iam illum mihi voca,
ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc
ego, Iudices, cum accepissem ridicule se haben-
tem, et neque vocem mittere neque stare præ-

ἐσάναυ ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ δυνάμενον, ἐπέσρεψα,
καὶ ἀνείηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδε κόσμιον ἄν-
δρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλὰ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν
ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτός τε χάριν οἶδεν ἐπὶ
τέτοιοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτῷ. εἴρηκα
ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρῃ ἡρώων ἄμεινον
ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσα-
τε, ἀνάσσητε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ.
Πάσαις ἢ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλήν μιᾶς. ΕΡΜ.
Παράδοξον ἔδεν, εἶναι τινὰ καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
μενον.

Καθήσασθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λα-
χόντες περὶ τοῦ ἐρασοῦ δικάζων. ἐγκέχυται
τὸ

mero valentem, conuerti, ad sobrietatem reduxi,
et pro mancipio virum honestum, et sobrium, et
quantuius pretii Graecis reddidi. Et mihi tum
ipse gratiam habet harum rerum causa, tum pro
ipso necessarii. Dixi. Vos autem iam considerate,
cum vtra nostrum esse illi fuerit melius.

MERC. Age sane, nolite cunctari, ferte suf-
fragia, surgite. Iudicare oportet etiam alios.
IVST. Omnibus, vna excepta, vincit Academia.
MERC. Mirum non est, esse aliquem, qui suam
Ebrietati calculum adiecerit.

19. Sedete iam, quibus sortito obuenit iudi-
care causam Porticus contra Voluptatem de ama-
tore.

τὸ ὕδωρ· ἢ κατὰ γράφους, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λήγεις.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἄγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασαί, ὥς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσαι, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τὰς πολλὰς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μετιδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμᾶ δὲ καταφρονῶντας, ὅτι ἐν χρεῶ κέκαρμα, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἣν ἐθέλησητε ἀκῆσαι με λεγέσσης, θαρρῶ πολὺ δικαιοτέρα ταύτης εἶναι. τᾶτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀψεως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φανακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περισπάσας.

tore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, (*Pucile*) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra aduersariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerisque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despiciere quod in cute sum tonsa, virili vultu, et tristis atque seuera videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se tra-

σε. καὶ ἦν γὰρ οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην εἰδίκασαν τῇ
 Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρὰ
 σης δίκης ἐστίν· ἐξετάζεταί γὰρ ἐν τῷ παρόντι,
 πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομέ-
 νας δὲ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοῶντας, ἢ
 ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ
 τερπνόν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μή-
 τε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ
 ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαρχμένους, καὶ τὴν εὐ-
 δαιμονίαν ζητῶντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχά-
 σι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνόητοις
 προτείνουσα, καὶ μαρμαρυττομένη τῷ πόνῳ,
 προσάγεται αὐτῶν τὰς πολλὰς, ἐν οἷς καὶ τὸν
 δόλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσας ἡμῶν πεποιήκε, νο-
 σῶντα

duxit: quamque ante vos modo caussam iudica-
 runt iudices inter Academiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti caussae gemina est. Dispicite enim
 nunc, vtrum porcorum instar humum spectantes
 in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil
 cogitantes; an post honestatem collocato, quod
 delectat, liberos liberaliter philosophari, neque
 dolorem, vt inuictum quiddam, metuentes, ne-
 que suave quod est mancipiorum more sequen-
 tes, quaerentesque felicitatem in melle et ficu-
 bus? Tales enim escas imprudentibus ista pro-
 ponens, et laborem velut terriculamentum quod-
 dam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus
 etiam miserum istum, nostras vt habenas excu-
 teret,

ἐξῆντα τηρῆσασα. ἐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσ-
 ἦκατο τῆς παρὰ ταύτης λόγῃς. καίτοι τί ἐγὼ
 ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπερ 14) μηδὲ τῶν
 θεῶν φείδεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν
 διαβάλλει; ὥς ἐε σὺ φρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας
 ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἦκον δὲ ἔγωγε
 ὥς ἐδὲ αὐτὴ παρεσκευασαί ποιεῖσασθαι τῆς λό-
 γῃς, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκρου ἀναβιβάζεται συνα-
 γορεύοντα· ἔτως ἐντρύφῃ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν
 ἀλλὰ ἐμὴν γέ αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷός ἐστιν οἶσθαι
 γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον 15)

Θησέα,

teret, adduxit, eum. obseruasset aegrotantem:
 neque enim sanus vnquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indignor,
 quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnie-
 tur prouidentiam? Itaque si sanum sequi iudi-
 cium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista
 sumferitis. Audiui equidem neque ipsam ad di-
 cendum se comparasse, sed Epicurum adducturam
 esse Patronum: adeo tribunalis maiestatem per
 delicias conculcat. Verum illud certe istam in-
 terrogate, quales putet futuros fuisse Herculem

L 5

et

14. ὅπερ] Pro quandoquidem, vt Latinorum
 ubi. Vid. Icar. c. 9. pr. Reitz.

15. ἡμέτερον] Gesnerus ὑμ. edi voluit, et huic
 adfientior. Thesca vestra enim melius,
 procedit, quam nostra, ethi suum quoque
 Thesca Stoa dicere queat, tamen minus

com-

Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς
 πόνους; ἔδεν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεσὴν ἀδικίας εἶναι
 τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον,
 ἔπειτα τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ
 γε ἐδελήσῃς κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι
 συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθῇ τὸ μηδὲν
 ἔσθαι. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῷ ὄρει μνημονεύ-
 σαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὐορκῆα, μὴ πιεύ-
 σαντες. Ἐπικερῶ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν
 παρ' ἡμῖν γιγνομένων τὰς θεάς. ΕΡΜ. Με-
 τάσθηθι. Ὁ Ἐπίκερος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε (16).

ΕΠΙΚ.

et vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti,
 fugissent labores. Nihil enim impediabat quo
 minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectan-
 tibus laborem. Haec dixi non vehementer gau-
 dens longis orationibus. Si vero voluerit in breui
 altercatione mihi respondere, celerrime, quam
 nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi
 memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epi-
 cure credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae
 apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epi-
 cure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et
 vulgatam retinui, et versionem ei contra-
 riam. Reitz.

16. ὁ Ἐπίκερος — λέγε] Purus eiusmodi No-
 minatiuus, qualis hic in Luciano, non pot-
 est negari pro vocatiuo valere, quia articu-
 lus

ΕΠΙΚ. Οὐ μὰ κρᾶ, ὦ ἄνδρες δικασαί, πρὸς
 ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ ἔδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων.
 ἀλλ' εἰ μὲν ἐπὶ ὁδῶς τιςιν, ἢ Φαρμάκοις, ἐν Φη-
 σιν ἐρασὴν ἑαυτῆς ἢ Σιτοῦ τὸν Διονύσιον κατη-
 νύγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν
 δὲ βλέπειν ἢ ἡδονή, Φαρμακίς ἂν εἰκότως ἔδοξε,
 καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ ταῖς ἄλλοτρίαις ἐρασαῖς
 μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθε-
 ρᾷ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων,
 τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσαρχθεῖς, καὶ ἢν Φη-
 σι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν πα-
 ραγίγμε-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar,
 Iudices, neque enim multis mihi argumentis opus
 est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut
 venenis, quem amatorem suum dicit Porticus,
 Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus
 ad se respiceret; venefica videatur merito, et
 damnetur iniuriarum, vltima nimirum veneficiis in
 amatores alienos. Si quis vero liber in ciuitate
 libera, legibus non prohibentibus, exosus istius
 insuauitatem, et quam velut coronidem laborum
 venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus;
 euita-

lus additur, veluti et ap. *Homer. Il. Γ. 275.*
 sq. Ἡέλιός θ' — καὶ ποταμοὶ — μάρ-
 τυροὶ ἐσι. Vbi *Didymus* etiam Ἡέλιος pro
 ὦ Ἡέλιε positum ait. cf. infra c. 33. pr. ὁ
 Διάλογος — λέγε. *Reitz.*

ραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τὰς μὲν ἀγκύλους
ἐκείνας λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίαις ἀπέφυγε·
πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ
θεσμὶ τινὰ διακρίψας τὰς τῶν λόγων πλεκτά-
νας, ἀνδρώπινα καὶ ἔβλακνῶδη φρονήσας· καὶ
τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν
ἡδονὴν 17) οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχερῆν αὐτὸν,
ὥσπερ ἐκ ναυαγία λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης

ἐπιθυ-

cuitatis tortuosis illis argumentationibus et laby-
rinthorum similibus, ad voluptatem transfugit
lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis ar-
gumentorum cirris, hominem sapiens, non sti-
pitem; et laborem, id quod est, malum, sua-
vem autem voluptatem arbitratus: huncne ex-
cludere oportebat, tanquam ex naufragio adna-
tantem ad portum, et tranquillitatis cupidum
praeci-

17. πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν]

Non assequitur interpretatio vlla suauitatem
huius loci. Etymologiis frequenter uteban-
tur Stoici. Domestico igitur quasi argu-
mento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui
negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur?
Videntur auctores linguarum laboris notio-
nem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc
Ebraeorum לָבַד, Graeca πονηρὸς et μο-
χθηρὸς, i. e. πανῆργος, ῥαδιᾶργος, Lati-
norum laborare morbo, invidia etc. Simili-
ter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii
adhibet. Gesner.

ἐπιθυμῶντα, συνωθῆντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἔκδοτον 18) τὸν ἄθλιον παρέχεν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν τῷ ἐλέχ βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δι' ὅλα πονήσας τῷ βίῃ; εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῃ, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν.

praecipitemque impellere ad laborem, et velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, et solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset,

18. ἔκδοτον] In *Act. Ap.* c. 2, 23. ἔκδοτον λαβόντες. Vbi *Elsner* exponit, qui hostibus et aduersariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio stant, traditur. *Reitz.*

ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. ἑώρα γὰρ, οἴμαι, τὰς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τῆς λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τὰς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, ἀσχυνομένους μὲν, εἰ φανένται χαλᾶντες τῆς τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, στεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τῆς Ταντάλης· καὶ ἔνθα ἂν λήσεν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσεν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τῆς ἡδονῆς. εἰ γὰρ τις αὐτοῖς τὸν τῆς Γύγης δακτύλιον ἔδωκεν, ὥς περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι, ἢ τὴν τῆς Αἰδὸς κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις Φράσαν-

cisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probauerat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia et patientia doloris multa disputant, priuatim colere Voluptatem: et quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges viuere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, et sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantalii illud supplicium sustinere; et ubi latendi spem habeant, et secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suauibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene proui futurum, ut longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem

tru-

σαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθῶντο ἄν, καὶ ἐμιμῶν-
το ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς
νόσου, ἤλπιζεν ὠφελῆσθαι τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ
τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καμίνε-
σησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέςτερον αὐτῷ καθίκετο,
ιδὼν τὸ σῶμα τὸ ἐαυτῷ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ
Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μάλ-
λον ἢ τέτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν,
καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ
ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν
ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαι-
ρεῖ, τὸν δὲ νῦν ἐκείσ' ἔχει· εἰρηκα· ὑμεῖς δ'
ἐπὶ τέτοις ψηφοφορήσατε.

ΣΤΟΑ.

trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes
Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, pro-
futuras sibi aliquid illas de tolerantia disputationes:
cum vero doleret atque aegrotaret, serioque
penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare con-
tra Porticum corpus suum, et contrarias senten-
tias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque
hominem esse, et hominis habere corpus, agno-
vit, atque perrexit illo non tanquam statua vti,
bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem ac-
cusat, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.*
Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερω-
 τήσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀπο-
 κρινέμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;
 ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;
 ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν ἔν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα
 ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον,
 καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ.
 Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνίστασι οἱ διακασαὶ τὰ
 δισύλλαβα 19) ταῦτα ἐρωτήματα ὥστε ἡσυχίαν
 ἔχετε. ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ
 μὴν ἐκράτησα αὖ, εἰ συνερώτησα ἐν τῷ τρίτῳ
 τῶν ἀναποδείκτων 20) σχήματι. ΔΙΚ. Τίς
 ὑπερ-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interro-
 gare mihi permittite. EPIC. Interroga, respon-
 debo enim. PORT. Malum putas laborem?
 EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem
 bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT.
 Quid vero? nosti quid *differens* et *indifferens*,
productum et *reiectum*. EPIC. Omnino. MERC.
 Negant Iudices intelligere se dissyllabas illas in-
 terrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim
 suffragia. PORT. Verum viceram, si peregrissem
 interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

IVST.

19. δισύλλαβα] Mox c. 28. κομματικὰ ἐρω-
 τήματα. Breues atque abruptas, praecisas
 quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus in-
 telligit, quales modo praemiserat. Reitz.

20. τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus Apulei.
 de

ὑπερέσχον; EPM. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ.
Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ.
σὺ δὲ ἄλλας κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀρισίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ
καὶ Ἀρίσιππος δὲ αὐτὸς παρέσω. ΑΡΕΤ. Προ-
τέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν
Ἀρίσιππος, ὡς δηλαῖσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.
ΤΡΥΦ. Οὐ μὲνεν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς
γάρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν σεφάνων, καὶ
τῆς

IVST. Quis superauit? MERC. Omnibus cal-
culis voluptas. PORT. Prouoco ad Iouem.
IVST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus et Luxuria.
Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT.
Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus
enim est Aristippus, vt sermones illius indicant
et opera. LVX. Nequaquam: sed me, Luxu-
riam. Meus enim vir est, vt videre licet e coro-
nis,

de habit. doct. Plat. p. 37, 8. *Ex bisce igitur in prima formula modis nouem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod ademonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, vt demonstratione non egeant, adeo vt ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant. Poterain igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam diuisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat. Gesner.*

τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερφείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἔς' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῷ Διονυσίῳ, παραπλήσιον γὰρ τι καὶ τῷτο ἔειπεν εἶναι, ὥς ἐάν μὲν ἡ Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξῃ ἡ Ἰρυφὴ νικῶσης δὲ αὐτῆς Στοῦς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥς ἄλλοι παρέσταν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν ἔντοι, τὸ δικασικόν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμνηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἔν' ἀνεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες ἔτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἰανὸν, εἰ τρίτημόριον λάβοιεν. ἀπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

ΕΡΜ.

nis, et purpura, et vnguentis. IVST. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque caussa, vsque dum Iupiter pronunciet de Dionysio. Vicinum enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vicerit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare alii iam adfunto. Verum illud ne capiant hi . . . sportulam dico. Neque enim iudicarunt caussam. MERC. Nec quidquam ergo adscenderint viri senes viam tam longam. IVST. Satis fuerit si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

24. MERC.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρέναι κληρός, καὶ σὺ τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβὴ λήγε· ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσηται ἐνοχλῆσα, ὦ Δίκη, ἐκ ἔτι δρασμῶν δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βλαβέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τῆτο; ἀπέφευγεν ἡ ἀργυραμοιβή, ὁ δὲ διώκει ἐπ'ηρμένος τὸ βάκτρον. ἔ μάλ' ἰδὼν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύρρων δὲ ἔδδ' τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ εἰσὶν καὶ τῆτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι ἔδδ' ἡγεῖται κριτήριον 21) ἀληθές εἶναι.

24. MERC. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic. DIOG. Verum, Iustitia, si non delierit mihi molestus esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim iam statim fuisse illam percutiam. IVST. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leue malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim sic facturum putabam. IVST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat esse

M 2

iudi-

21. κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam

εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαρὲν ἐρήμην αὐτῷ καταδικα-
 σάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη καλεῖ τὸν Σύ-
 ρον· καίτοι πρῶτον ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτῷ αἱ
 γραφαί, καὶ ἔδεν ἡπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγετῆς ῥητορικῆς
 τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν
 ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε
 γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ
 ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ
 τὸ ἐλπίζειν ἀκέσεσθαι ῥητορικῆς μὲν καὶ Δια-
 λόγῳ ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογαμένῳ
 δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῷ Σύρῳ, τῷτε πολλοὺς
 ἐπὴ-

iudicium. IVST. Itaque desertae illum litis
 condemnent. Librorum auctorem Syrum iam
 voca: quamquam nuper demum nomen ipsius
 delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas
 nunc iudicari. Verum quando ita visum est,
 primam agi iube causam rhetorices. Vah quot
 conuenerunt ad audiendum! MERC. Nec im-
 merito, Iustitia. Quod enim non obsoleta est
 causa, sed noua et insolens; heri demum, ut
 dicebas, delata; et quod sperant, se audituros
 Rhetoricen et Dialogum per vices accusantes,
 causam vero aduersus ambo dicentem Syrum:
 ea

etiam Cic. Acad. 4, 6. Tollit Philo iudicium
 cogniti et incogniti. Gesner.

ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι πο-
τὲ, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

RHET. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς
θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὐνοίαν
ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν
τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τετονὶ τὸν
ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τῷτο
παρασῆσαι τὰς θεὰς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον
σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βέλημαι, τὴν κατηγορίαν ἔχουσαν ποιήσασθαι.
ἔχι τ' αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γινώσκειν, ὅταν
τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τὰς
λόγους, ἃς ἀκούω. τὰς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιο-
τάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ
πραγμα-

ea res multos allexit ad iudicium. Verum inci-
pe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses,
Deos Deasque precor vniuersos, vt quanta est
semperque fuit mea aduersus urbem et vos omnes
beneuolentia, talis a vobis mihi in praesenti cer-
tamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, vt aduersa-
rium tacere iubestis, meque, vt in animum in-
duxi atque deliberaui, accusationem peragere pa-
tiamini. Non idem autem mihi sentiendum vi-
detur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio,
et cum ad verba, quae audio. Verba enim
quam simillima meis hic apud vos faciet: actio-

πραγμάτων, εἰς τὸ το προήκοντα ὀφείσθαι, ὥς,
ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτὸ, σκέ-
ψασθαι δεῖται. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσι-
μιάζωμαι, τὸ ὕδατος πάλαι εἰκὴ ῥέοντός, ἀφ-
ξομαι τῆς κατηγορίας.

Εγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸ τον νομιδῆ
μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνὴν, καὶ
μονονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἔς τὸν Ἀσσύριον
τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρεῖσα πλαζόμενον ἔτι,
καὶ ὃ, τι χρῆσκιτο ἐαυτῷ ἐκ εἰδότη, παραλα-
βῆσα ἐπαίδευσεν· καὶ ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς
εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὄραν εἰς ἐμὲ, ὑπέπτησέ τε
γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύ-
μαζεν, ἀπολιπῆσα τὰς ἄλλας, ἐπίσοι ἐμνή-
σεύον

nes autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne
quod maius detrimentum ab eo capiam, pro-
spiciendum sit. Verum enim vero, ne longo
vtar exordio, aqua olim temere fluente, accusa-
tionem aggrediar.

27. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
lescentem, lingua adhuc barbaram, et tantum
non Candye Assyrio more indutum, circa Io-
niam oberrantem adhuc, et quid se faceret du-
bium, assumsi, atque institui. Et cum docilis
mihi videretur, et intentis me oculis respicere
(tum nempe reuerabatur me adhuc, et colebat,
et solam admirabatur): relictis aliis, quicumque
me

σευόν με πλάσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ
 προγονικά, τῷ ἀχαρίζω τέτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγ-
 γύσας πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, πρεσβύτῳ καὶ
 μικρὰν ἐπεσευσγαμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίας
 λόγους· εἶτα ἀγαγῶσα αὐτὸν εἰς τὰς Φυλέτας·
 τὰς ἐμὰς, παρενέγραψα 22), καὶ ἄςὸν ἀπέφη-
 να· ὥς τε τὰς διαμαρτύνοντας τῆς ἐγγύης ἀποπνί-
 γεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοσεῖν ἐπιδειξομέ-
 νῳ τῷ γάμῳ τὴν εὐπορίαν, ἔδὲ τότε περιελεί-
 Φθην·

me petebant, diuites, et honesti, et claris maio-
 ribus, ingrato me isti desponsauit, pauperi, igno-
 bili, iuueni, dotem adferens non paruam, mul-
 tas admirabilesque orationes: deinde ad tribules
 illum meos deductum, aduentitium hominem
 tabulis adscripsi, et ciuem feci: adeo vt qui spe
 nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum
 vero illi visum esset circumnire ad diuites nuptias
 ostentandas, neque tum destitui. Sed ubicum-
 que

M 4

que

22. εἰς τὰς Φυλέτας — παρενέγραψα] Lu-
 cianus hic ludit. Rhetorica ipsa ciuis adsci-
 scit sibi maritum, sed peregrinum, βαρβα-
 ρον τὴν Φωνὴν. Deinde operam dat, vt
 tribulibus adscribatur ac ciuium in numero
 sit, i. e. vt ex Syro et Barbaro Graecorum
 disertissimus haberi possit. Ipse propterea c.
 30. καὶ εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐνέγραψε. Non
 igitur agit de iure ciuitatis, quo praemii lo-
 co donatus fuerit. Reitz.

Φθην· ἀλλὰ πανταχῶς ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμενη, καὶ ἱκλινόν αὐτὴν καὶ ἀσίδιμον ἐποίαν, κατακοσμέσσα καὶ περισέλλεσσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθέλσαντι αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλῶς πάντα μοι ἐπέειθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαστο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρεὺς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμῶ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενεήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν

Διάλο-

que illum secuta sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum et nobilem ornando et componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo finum traieci: et denique in Celticam usque cum illo soluens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

28. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, et satis gloriae habere videretur: sublati superciliis, et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit: istum vero barbatum, istum habitu no-

scen-

Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον,
 ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐ-
 τῷ ὄντι, τέτρω συνέσι· καὶ ἐκ αἰσχύνεται, τῆς
 μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνέστην τῶν ἐν ἐμοὶ λό-
 γων συντεμῶν· εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐ-
 ρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ
 λέγειν ὅ, τι βέλεται μεγάλη τῇ Φωνῇ, βρα-
 χεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων·
 ἀφ' ὧν ἀδρόος μὲν ἔπανος, ἢ κρότος πολὺς,
 ἐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ
 τῶν ἀκρόντων, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐν-
 τὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ,
 καὶ ἐπισιναῖσαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἤρα-
 σθη

scendum facile, qui Philosophiae dicitur filius;
 supra modum et amatoris instar se licet seniore
 diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem:
 nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis
 solutum, concidere, atque in paruas, incisorum
 instar, interrogatiunculas se ipsum concludere:
 ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet,
 magna voce, breues quosdam sermones contexere,
 et tanquam colligere syllabas: a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plausus multus, illi non
 redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant au-
 ditores, aut manum, intra terminos tamen, mo-
 veant, aut multum capite annuant, aut ad ea,
 quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-

σθῆ ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καταφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τῆτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι, ὑβρίζειν.

Πῶς ἐν ἡ ἀχάριστος ἄνθρωπος, καὶ ἐνόχος τοῖς περὶ κακώσεως 23) κόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετήν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξὸς ἐστίν, ἄνωγ' ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μάνην ἐμὲ θαυμάζεις, καὶ ἐπιγράφονται 24).

ἀπαν-

nerofus, me conteinta. Aiunt autem illum neque cum suo amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona acceperit, et per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, et novas res apperierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, et suam videri anti-

23. ἐνόχος τῆς κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio.

Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio 7, 3, 11. Ex cuius Decl. 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Gesner.

24. ἐπιγράφονται] Gesnerus hic antistitam dedit pro patronam, quod non mutavi, quia presso

ἅπαντες πρὸς αὐτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέ-
χω, τρῶστών μνηστειόντων, καὶ κόπτειν αὐ-
τοῖς τὴν θύραν, καὶ τένωμα ἐπιβρωμένοις με-
γάλη τῇ Φωνῇ, ἔτε ἀνοίγειν, ἔτε ὑπακούειν
βέλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτὰς ἔδεν πλέον τῆς βῆθς
κομίζοντας. ἔτος δὲ ἔδὲ ἔτως ἐπιστρέφεται πρὸς
ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ
θεοί, χρῆσάν παρ' αὐτῆ λήψασθαι προσδοκῶν;
ἐν τῇ τριβῶνος ἔδῳν ὅς αὖ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα;
ὦ ἄνδρες δικασαί, ὑμεῖς δὲ, ἦν εἰς τὸν ἐμὸν
τρόπον τῶν λόγων ἀπκλογεῖσθαι θέλη, τῆτο
μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν
ἐμὴν

antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc re-
nitor, et fores pulsantibus, nomenque meum
magna voce inclamantibus neque aperire volo,
ne audire quidem. Video quippe nihil praeter
clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic qui-
dem ad me conuertitur, sed ad amasium suum
respicit, quid tandem, Dii boni, bonum rece-
pturum se ab illo expectans? quem praeter pal-
lium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos
autem si mea ratione in causa dicenda uti volue-
rit, hoc nolite concedere. Neque enim conue-
nit;

presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab
ἐπιγραφοντα liberiore stilo recesserit, ne-
scio, nec est magni momenti, nec difficile
ei qui rem tenet. Ἐπιγραφεσθαι Graecis
pro adsciscere sibi vsitatum. Reitz.

ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ γὰρ τὸν αὐτὸν ἐρώ-
μενον τὸν Διάλογον, ἔτος 25) ἀπολογεῖσθαι,
ἣν δύνηται. EPM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ
γὰρ οἶόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολο-
γεῖσθαι κατὰ σχῆμα τῷ Διαλόγῳ, ἀλλὰ ῥῆσιν
καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τῷτο, ὦ ἄνδρες δικασαί, ἡ
ἀντίδικος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῶ χρησομαι τῷ
λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκεί-
νης λαβὼν, πολλὰ μὲν ἐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ
κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγο-
ρηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων.
πάντα

nit, meum me in me ipsam gladium acuisse.
Contra amasium autem suum, Dialogum, caus-
sam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem
probari non potest, Rhetorica. Neque enim fie-
ri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi ha-
bitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Iudices,
indigne tulit aduersaria, si longa oratione utar,
qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam:
multa quidem apud vos non dicam. Capitis
vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit disso-
lutis, permittam vobis videre de omnibus.
Quae-

25. ἔτος] ἔτως volebat Gesner. Ac lubens
ita edidisset, si varietatem inuenisset.
Reitz.

πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμῶ, ἀληθῆ
 ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ συνα-
 πεδήμησε, καὶ εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐνέγραψε, καὶ
 κατὰ γὰρ τὴν χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' αὐ-
 τὴν αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τῷ τῆτονί τὸν Διά-
 λογον ἐτραπόμην, ἀκέσατε, ὡς ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μὴδὲν τῷ χρησίμῳ ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπο-
 λάβετε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην ἔτι ἐτι σὺφρονῆσαν,
 ἐδὲ εὐμένεσσαν ἐπὶ τῷ κοσμίῳ σχήματι, οἷόν
 ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παϊανιεὺς ἐκείνος
 ἡγάγετο, κοσμημένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζεσαν εἰς τὸ ἐταρκεῖν, καὶ Φυκίον ἐντρίβου-
 μένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογεγραμμένην, ὑπὸ
 πτερυγίων

Quaecumque nimirum de me narrauit, vere nar-
 rauit. Etenim instituit me, peregrinata est me-
 cum, Graecis me adscripsit, et harum rerum no-
 mine gratissimum mihi fuerit illius coniugium.
 Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dia-
 logum conuerterim, audite, Iudices: neque
 quidquam vtilitatis me meae causa mentiri co-
 gitaueritis.

31. Ego namque videns istam non amplius
 temperantem esse, neque in decenti illo habitu
 permanere, quo vltam olim Paeaniensis ille Rhe-
 tor duxerat; sed ornare se, et capillos meretricio
 more disponere, et infucare faciem, et genas pin-
 gere:

πτερον εὐθύς, καὶ παρεΦύλαττον ὅποι τὸν ὀΦ-
θαλμὸν Φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶ. καθ' ἐκά-
στην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν σενώπὸς ἡμῶν ἐνεπίμ-
πλατο μεθυόντων θρασῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐ-
τήν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ
εἰσβιάζεσθαι σὺν ἑδενέ κόσμῳ πολυμόντων. αὐ-
τῇ δὲ ἐγάλα, καὶ ἤδετο τοῖς ἑρωμένοις, καὶ τὰ
πολλὰ ἢ παρέκυπτεν ἀπὸ τῆς τέγης, αἰδόντων
ἀνέστα τραχεῖα τῇ Φωνῇ ὡδὰς τινὰς ἑρωτικές,
ἢ καὶ παρνοιγῆσαι τὰς θύρας, εἰς εἰομένη λα-
θεῖν, ἢ ἐέλγαινα, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ἄπερ
ἐγὼ μὴ Φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας
καὶ ἐδοκίμαζον. ἐν γειτόνῳ δὲ σικᾶντι τῷ Δια-
λόγῳ προσελθὼν ἤξεν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτῆς.

Ταῦ-

gere: statim suspicabar aliquid, et quo oculum
ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto.
Singulis vero noctibus implebatur vicus noster
ebriis amatoribus ad illam commissatum cuntibus,
pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrum-
pere sine more modoque audentibus. At illa ri-
dere, et his quae fierent delectari: ac saepe aut
de tecto despicere, et audire aspera voce canen-
tes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis
clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, la-
s-ciuire, et cum illis adulterari: quod ego non
ferens nomen illius de adulterio deferendum non
putavi: sed accedens ad habitantem in vicina
Dialogum, recipi ab eo peti.

32. Haec

Ταῦτά ἐσιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην
 ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτα ἐπέ-
 πρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκ-
 κοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκεί-
 νων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὰς ἀνδρας
 τὰς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔαν, καὶ τυράννων κατη-
 γορίας, καὶ ἀριστῶν ἐπαινὰς ἐκφυγόντι 26)· ἐς
 δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λυκεῖον ἐλθόντα,
 τῷ βελτίστῳ τῷ Διαλόγῳ συμπεριπατῆν
 ἡρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν,
 ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον
 ἐπέτετε.

32. Haec sunt magnae illae, quibus affecti
 Rhetoricen, iniuriae. Quamquam si vel nihil
 eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi
 erat, homini quadraginta fere annos nato, a tu-
 multibus illis et litibus discedere, et quiescere
 pati iudices: euitatisque tyrannorum accusatio-
 nibus et laudibus virorum fortium, in Acade-
 miam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo
 hoc Dialogo inambulare, placide disputantem
 (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa
 cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero re-
 ligio-

26. ἐκφυγόντι.] Qui attendere volet, intelli-
 get, hoc participium multo propius cohae-
 rere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλε-
 γόμενον, quam cum praeced. γεγονότι.
 Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legen-
 dum sit. *Gesner.*

ἐνόησατε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις
ὁ Σύρος, πλὴν μᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις εἰσὶν
εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ
περιμένετε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μι-
σθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐ-
γὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, μακρὰς μὲν ἀποτεί-
τειν τὰς λόγους ἐν ἃν ἐβελόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλ-
λὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἶωθα. ὁμῶς δὲ ὡς νό-
μος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἔγωγε ποιήσομαι τὴν
κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος
τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τῆτο ἔσω πρὸς ὑμᾶς
τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημα, καὶ περιύβρισμα
πρὸς τέττε, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως
ὄντα,

ligiosum ferte suffragium. IVST. Quis vincit?
MERC. Omnibus Syrus, praeter vnum. IVST.
Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudicibus.
Vos autem manete, duplicem laturi mercedem
vtriusque causae. DIAL. Ego vero, Iudices,
longam extendere apud vos orationem nolim,
sed breuiter more meo agere. Tamen ut in iu-
diciis fert consuetudo, sic accusationem in-
stituam, ignarus licet vndique sim talium et ru-
dis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. In-
iuriae autem et contumeliae, quibus ab isto sum
affectus, hae fere sunt: quod me grauem ad eum
diem,

ἔνθα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς
 τῶν ὅλων περιόδου σκοπόμενον, ὑψηλὸν ἄνω πα-
 τῶν νεφῶν ἀεροβατῶντα, ἐνθα ὁ μέγας ἐν οὐ-
 ρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κα-
 τασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμε-
 νον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῆ ἑρᾶς, καὶ
 τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίατον τοῖς πολλοῖς
 ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σω-
 φρονικὸν προσωπεῖον ἀφείλε μὲν. κωμικὸν δὲ
 ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι, καὶ μικρὰ δέον
 γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρ-
 ξέ μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱαμβόν, καὶ κυνι-
 σμὸν, καὶ τὸν Εὐπόλιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινούς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ
 χλευά-

diem, atque de Dis, ac natura, et vniuersi cir-
 cuitu disputantem, sublimem, supra nubes in-
 cedentem per aërea, vbi *magnus in caelo Iupiter*
volucrem currum agens fertur, detractum inde,
 cum ad ipsam iam absidem volarem, et supra
 caeli terga pararem escendere, confractisque alis,
 ad vulgi consuetudinem detrufit, et tragica illa
 modestaque persona detracta, aliam comicam Sa-
 tyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in vnum collata inclusit mecum,
 iocum mordacem, et Iambum, et Cynicam li-
 centiam, et cum Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducendum quae sunt ma-
 Luc. Op. T. VI. N xime

χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δέ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀγορεύσας, καὶ τῷτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσω καὶ γελῶν ἅμα ἔδρανε. πῶς ἔν κ' δεινὰ ὑβρισμαὶ μηκέτ' ἐπὶ τῷ οἰκείῳ σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμωδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκρυμαι, καὶ ἔτε περὶ εἰμι, ἔτε ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀνέχσει δοκῶ.

E.P.M.

xiime scuera, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde et mordacem, ut videtur, effossam ad me introduxit terribilem vere canem, et occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo graui iniuria affectus sim? qui non seruem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permissione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

34. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΤΡ.
 Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασαί, τὸν ἀγῶνα
 τῆτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μάλ-
 λον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν
 περὶ ἐμῆ, ὄν' παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι
 τοῖς πολλοῖς δοκῆντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν
 ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσει-
 μον μὲν εἶναι δοκῆντα, ἔ' πάντῃ δὲ ἡδύν, ἔδδ'
 τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν
 ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισα τῆ-
 τον τρέπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὲν τὸν πολὺν,
 ἀποπλύνας, καὶ μειδιάν καταναγκαίσας, ἡδία
 τοῖς ὀρώσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κω-
 μωδίαν αὐτῷ παρέβουξα, καὶ κατὰ τῆτο πολ-
 λὴν

34. MER C. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?
 SYR. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen
 apud vos subeo. Quiduis enim potius de Dia-
 logo sperabam, quam ista de me dicturum;
 quem ego talem cum accepissem, qui tristis ad
 huc vulgo videretur, et a perpetuis interroga-
 tionibus in ariditatem quandam contractus, eamque
 ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed
 non omnino suavis, neque graciosus multitu-
 di ni haberetur; primo quidem humi incedere il-
 lum hoc humano more docuerim; deinde multa
 illo squalore purgatum, et subridere coactum iu-
 cundiorē reddiderim videntibus. Super omnia
 vero comoediam illi coniunxi, ea quoque jam
 N 2 multam

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκάνθων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχθρὸν, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλισα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκείνα καὶ λεπτὰ καθεύμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογῶμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμὶ γῆς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχέσης ἔσας ἐνέχεσεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκέραννυτο, καὶ, εἰ ῥητορικὴ πολιτικῆς μορὶς εἰδωλον, κολλασκείας τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, ἐκ οἷο' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν ἡδέως

multam ipsi machinatus ab audientibus benivolentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cauebant. Sed noui ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Vtrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, et quae semper vnus modi suiue similis erat materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, vtrum Rhetorice etuilitatis particulae simulacrum sit, et quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi qui

ἡδέως κινώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς ἔπαν-
τος ἀνδρὸς ἐσισυνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ιδεῶν ὀξύδοξ-
κεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμῆ ἀπαιτεῖ, καὶ
τὰ πτερὰ ἐκείνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ
τοῖν ποδοῖν ἔχ ὀρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα
ἐκ αὐτῶν, οἶμαι, μέμφαιτό μοι, ὡς φοιμάτιον
τῆτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτῆ, βαρβα-
ρικὸν μετενέδυσας· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς
εἶναι δοκῶν. ἡδίκην γὰρ αὐτῶν, τὰ τοιαῦτα εἰς
ἐντὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λω-
ποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμεῖς
δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

EPM.

qui libenter scalpunt scabiem: et illa cura iucun-
da illi videtur, et vehementer sibi placet, si di-
catur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse
acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me
etiam postulat, et alas illas quaerit, ac circum-
spicit, non videns interim, quae sunt ante pe-
des. Nam caeterarum rerum causa nihil puto
mihi obiiciet, quasi hac veste Graeca detracta,
Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, in-
duerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra
leges in ipsum designassem, et patria illum veste
spoliassem. Causam dixi, ut potui. Vos vero
similem superiori ferte calculum.

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι ἔδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. αἰμέλει τῷτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο Φθονῶν τοῖς αἰρίσοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὐρίον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

Περὶ παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ
παρασιτική.

Τυχιάδης καὶ Παρασίτος.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι
ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
τέχνην

De parasito, siue artem esse para-
siticam.

Tychiades et Parasitus.

TYCH. Quid tandem igitur est, Simo, quod
alii homines, liberi pariter ac ser-
vi,

τέχνην ἑκαστός τινα ἐπίσανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς
 τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν,
 ἔργον ἔδεν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο,
 ἢ ἄλλω μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τῆτο ἐρωτᾷς,
 ὦ Τυχιάδῃ, ἔδός πω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφές εἶναι
 ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἐστὶν ἢ τινα τυγχάνεις ἐπι-
 ζάμενος τέχνην, οἷον μουσικὴν; ΠΑΡ. Μὰ Δία.
 ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικὴν; ΠΑΡ. Οὐδέ πω ταύ-
 την. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδα-
 μῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικὴν; Φιλοσοφίας μὲν
 γὰρ τοσῶτον ἀπέχεαι, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ.
 Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥς μὴ
 δοκεῖ τῆτο καθάπερ ἀγνοῶντι ὀνειδίσαι, Φημί
 γὰρ

vi, artem vnusquisque aliquam norunt, per
 quam et sibi sunt et alii vtilēs; tu vero, vt vide-
 tur, opus habes nullum, vnde vel ipse iuueris,
 vel alii quidquam impertias? PAR. Quid tibi
 haec tua, Tychiade, interrogatio velit, non-
 dum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.
 TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi
 causa musica? PAR. Non, per Iouem.
 TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Ne-
 que dum hanc. TYCH. Sed Geometriam?
 PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhe-
 toricen? A Philosophia enim tantumdem abes,
 quantum abest prauitas. PAR. Equidem si fieri
 posset, longius etiam, *abesse oportet*. Itaque no-
 li putare te hoc mihi obiicere tanquam ignorantī.

γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ.
 Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας ἐκ ἐξέ-
 μαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν
 δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομι-
 κήν; καὶ γὰρ εἰς τὰλλα ἔτιωσ ἔχει σοι, ὡς μὴ
 καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὁρ-
 θῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· εἰς τὰς τέχνας εἰς
 μιᾶς ἐπισήμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος ἔν ἑτέρας;
 ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γυναικείας. ἦν εἰ
 μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν ἔν
 κατορθῶν Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ ἐκ ἔχω
 εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὕτω
 μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λό-
 γους.

Aio enim malum me esse, et peiorem etiam
 quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has
 forte artes non didicisti propter magnitudinem
 illarum ac difficultatem: sed popularium unam,
 fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin
 res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.
 PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim ha-
 rum ullius peritus sum. TYCH. Cuius igitur
 alterius? PAR. Cuius? Praeclarae, ut ego pu-
 to, quam si didiceris, te quoque laudaturum ar-
 bitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam ver-
 sari aio; quamquam verbis non habeo tibi dice-
 re. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum vi-
 deor mihi praecepta illius satis esse meditatus.
 Itaque

γας. ὥς ἐστι τέχνην μὲν τινα ἐπίστανται, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ διὰ τῆτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τινα δέ, αὐθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἄλλ' ἐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανέται σοι ἀκῶσαι τι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τῆτο σπευδάω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαυθις, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνη. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κατὰ εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἂν; ΠΑΡ. Ἐγώ γε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῆ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστανται τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασί

Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. ΤΥΧ. Sed *moram* non sustinebo. ΠΑΡ. Nouum tibi et mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. ΤΥΧ. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere. ΠΑΡ. Alias, Tychiade. ΤΥΧ. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impeditis. ΠΑΡ. Parasitica.

2. ΤΥΧ. Tum aliquis, qui non idem insanit, hanc artem dixerit? ΠΑΡ. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem noui, et criminibus me iam absolue.

Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα
 χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παρατεῖσθαι δὲ τῶν
 ἁμαρτημάτων αὐτὴς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παι-
 δαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς
 αἰτίας. ΤΤΧ. Οὐκ ἔν, ὦ Σίμων, ἡ παρασι-
 τικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύ-
 τής δημιουργός. ΤΤΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;
 ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΤΧ.
 Ἄλλ' ἐκ ἐρυθριᾶς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;
 ΠΑΡ. Οὐδ' αὖτως, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ
 λέγοιμι. ΤΤΧ. Καὶ νῆ Δία, ἐπόταν σε βου-
 λώμεθα γνωρίζειν τῶν ἐκ ἐπισαμένων τῶ, ὅτε
 χρήσοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσο-
 μεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες
 ἐμὰ

Aiant enim Deam illam, *Insaniam*, grauem cac-
 teroquin esse se habentibus, sed excusare illorum
 peccata, quorum causas, magistri aut paedago-
 gi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Si-
 mon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe.
 Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus
 ergo? PAR. Egrege vero inaledixisti. TYCH.
 Sed non erubescis, cum parasitum te vocas?
 PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem,
 erubescerem. TYCH. Et, per Iouem, si desi-
 gnare te velimus eorum alicui, qui te non no-
 runt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Pa-
 rasitus? PAR. Multo magis designaueritis istuc
 dicen-

ἐμὲ 1), ἡ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ
τῇ τέχνῃ ἰδέν τι ἤττον, ἡ Φειδίας ἔχαιρε τῇ
Διί. ΤΤΧ. Καὶ μὴν ἐκείνῳ μοι σκοποῦντι
προῖσαι γέλως πάνπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;
ΤΤΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος,
ἐπιγρά-

dicentes, quam si Phidiam voceris statuarium.
Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille
loue, gaudeo. ΤΥCH. Atqui illud mihi con-
sideranti multus erupit risus. P A R. Quid?
ΤΥCH. Si epistolis in summo, vti moris est,
inscri-

1. τῷτο λέγοντες ἐμὲ] Ienl. post haec ver-
ba, χαρίσασθε ἂν vel simile quid excidis-
se arbitratur. Sed quid si peculiaris Atti-
cismus sit, (vt reuera est) participii pro
subiunctiuo vel imperatiuo? Ita prorsus
Epicter. Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Vbi,
cum nihil praecedat, quo referatur, sic
incipit nouam sententiam: τοὺς δυσχε-
ρεῖς δὲ Φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς
ἂν δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod
recte vertitur: *molestos autem philosophos in
medium producamus* etc. quae legens videbis,
non sequi verbum, quo nominatiuus par-
ticip. referatur. Luciani hoc aeque ac *Epi-
cteri* reuera pro imperatiuo et subi. exponi
possunt simpliciore multo ellipsi, quam si
χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum ἐμὲ tan-
tum intelligendo, vt λέγοντες sit λέγοντες
ἔσε. *Reitz.*

ἐπιγράφομεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλόμενος, εἰδέν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μὴν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥς ἐπειδὴν πυνθάνηταί τις ὁποῖά τις αὕτη τέχνη ἐστὶ; λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτικὴ. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινὰ ἐτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκῆεν, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγριμοι ἂν, καίπερ ἔ παντάπασι νῶν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τῷ παρυσιασμένῳ

inscribamus, *Simoni Parasito*. PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho*.

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gauderas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogauerit aliquis? Qualis haec vel illa ars sit? respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc vlla ex parte paratus.

μένος ἔδεν. ΤΤΧ. Εἰ καὶ 2) σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. "Ἰθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἰ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἔσα τυγχάνῃ τῷ γένει σκοπῶμεν. ἔτῳσι γὰρ ἐπακολυθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρῶς μετέχοιμεν αὐτῆς 3). ΤΤΧ. Τί ποτ' ἔν

ratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid

2. ἔδεν. ΤΤΧ. Εἰ καὶ] Primo admonendi sumus, vocabulum ἔδεν, Attica ratione abundare. Deinde illud εἰ καὶ non concoquo, et dedisse Lucianum arbitror εἰπέ quod etiam interpretatione expressi. Dic modo, ut potes. Parum referet ad verum ea in re cognoscendum siue paratus sis, siue minus. *Gesner.*

3. μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τῶν ἀπάντων ἢ παρασιτική κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολυθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *Gesner.*

ἐν ἐστὶ τέχνη, ὡς ἐπίσασαι 4); ΠΑΡ. Πάνυ
 μὲν ἔν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνει λέγειν αὐτήν,
 εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω;
 σοφῶ τινος ἀκέσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων 5)
 ἐγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν
 τῷ

Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*.
 ΠΑΡ. Omnino equidem scio. ΤΥΧ. Noli
 ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. ΠΑΡ. *Ars*, vt memini ex homine docto
 audire, *constat ex perceptionibus consentientibus et*
coexercitatis ad finem vitae utilem. ΤΥΧ. Ita,
 vt

4. ὡς ἐπίσασαι] Negauerat supra Parasitus
 se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit
 ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo ex-
 pectari definitionem indicat. Itaque vt iro-
 nia esset manifestior, *videlicet*, in versione
 adieci. *Gesner.*

5. ἐκ καταλήψεων] De vsu vocis *κατάληψις*
 in artis definitione add. *Spanh. et Kuster.* ad
 Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam
 damus, est *Quintilianii*, 2, 17, 41. nisi quod
perceptiones aduulsi pro *praeceptionibus*, quae
 libros *Fabii* obsederunt. Vox *σύστημα* ex-
 plicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt per-
 ceptiones, e quibus ars *constat*. Si vno no-
 mine vtendum sit, *compages* forte commo-
 dius fuerit, quod proinde adhibebimus,
it. corpus. *Gesner.*

τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὁρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος,
 ἔτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι
 τέτων ἀπάντων ἡ παρασιτική, τί ἂν ἄλλο ἢ
 καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γάρ, εἶπερ
 ἔτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἑκάστον τοῖς τῆς
 τέχνης εἰδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν,
 εἰ συνῶδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος,
 ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακροόμε-
 ναι, μὴ σαρδὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶ-
 ναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύση-
 μα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν,
 καὶ διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέ-
 φειν αὐτόν· καὶ ἔτω παρασιτεῖν ἀρξάμενος, ἐκ
 αὐτῶν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχ-
 νην

vt recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero o-
 mnia haec conueniant in parasiticam; quid aliud
 ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enim-
 vero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age
 ergo singulatim artis formis applicantes Parasiti-
 cam, an conueniat ratio illius, videamus, nec
 vt vitiosae cum pulsantur testae, maligne respon-
 deat. Oportet ergo hanc, vt vnquamque ar-
 tem, compagem esse rerum certo perceptarum.
 Primum quidem est explorare ac discernere, quis
 idoneus sit ad se nutriendum, quippe praebere
 sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet
 sententiam. Nisi forte nummularium habere ar-
 tem

νην τινὰ Φήσουσιν ἔχειν, εἴπερ ἐπίστατο δια-
 γινώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ
 τὰ μὴ· τῷτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τὰς τε
 κίβδηλας τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰς ἀγαθὰς, καὶ
 ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀν-
 θρώπων μὴ. Φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι
 ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμψεται,
 λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρεὶ τὸν κακὸν διειδέναί,
 Οὐδεὶς χαρὰν ἔμπέφυκε σώματι.

ὧ δὴ καὶ μείζων ἢ τῷ παρασίτῃ τέχνη πέφυ-
 κεν, εἴγε καὶ τὰ ἔτῳς ἄδηλα καὶ ἄφανῃ, μάλ-
 λον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

Τδ

tem quandam dicemus, si dignoscere sciat adul-
 terina numismata ab his, quae non sunt *ralia*;
 hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines
 a bonis: idque cum non, velut nummi, sic ho-
 mines aperti statim sint. Verum id ipsum accu-
 sat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

*In qua virum queas malum dignoscere:
 Innata nulla corpori certa est nota.*

Vnde etiam natura maior Parasiti ars est, si qui-
 dem ea res quoque obscuras adeo, et minime
 manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac
 novit.

5. Sci-

Τὸ δέ γε ἐπίσασθαι λόγους, λέγεται ἐπιτηδεύειν, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται καὶ εὐνέσεται αὐτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἂν ἔσυνέσεως καὶ καταλήψεως ἐξέωμένης εἶναι σοι δοκῇ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἐσιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπελθῇ πλεόν ἔχων, καὶ παρευδοκίμων τὰς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας, πλάττεσθαι οἶει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίσασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνη σιγὴς, εἶναι σοι δοκῇ; καὶ ταῦτα τῷ γενναϊοτάτῃ Πλάτωνος ἔτωσιν λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐσιάσεσθαι μὴ μαγεύειν

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, et benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, et robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Vt vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, et iucundior convivia habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulaturus est, *Luc. Op. T. VI.* *O coqui-*

γερικᾶ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυρότερα
ἢ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ
συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτική, μάθος
αὐτὴν ἐνθένδε ῥαδίως. * αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχ-
νῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ
μῆνας, καὶ ἐνιαυτὰς πολλὰκις ἀσπληγύμναστοι μέ-
νεσι, καὶ ὁμοῦς ἐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτη-
μένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τὰ παρασίτε καταλή-
ψεις, εἰ μὴ καὶ ἡμέραν εἴη 6) ἐν γυμνασίῳ,
ἀπόλλυσιν 7) ἑμὸν, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλ-
λὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τὸ

*coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus
fietum iudicium.*

6. Esse autem non ex perceptione modo, sed
coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile dif-
cas. Nam aliarum perceptiones artium et dies,
et noctes, et menses, et annos saepe sic durant,
ut non simul exerceantur; et tamen non per-
eunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti per-
ceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, per-
dunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam
artificem.

7. De

6. εἴη] Legendum videtur εἴην. Guier.

7. ἀπολλυσιν] ἀπολλύσιν. Guier. Bene, si
εἴην semel receperis, nam tum et hoc mu-
tandum erit. Priorem difficultatem auertit

Gesn.

Τό γε μὴν πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μαρίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῷ Φαγέῳ καὶ τῷ πιεῖν ἑδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, ἑδὲ ζῆν γε ἄνευ τάτῃ ἐσί. ΤΤΧ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἑδὲ τοιαῦτόν τι ἐστὶν ἢ παρασιτική, ὅποῖον τὸ καίλλος, καὶ ἡ ἰσχυρὸς, ὥς τε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτήν, δύναμιν δέ τινα ποιαύτην. ΤΤΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι ἑδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ πεκτημένῳ. Φέρει γὰρ

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius inuenio quam edere et bibere: ac ne viuere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma et robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Vera dicis. PAR. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet.

O 2

Gesn. εἴη ad Parasitum referendo, at ἀπολλύσι tamen *perdunt* conuertit. Velim, etsi εἴη retineo, minima mutatione ἀπολλύσι legere; nihil tamen mutauī; si forte et alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiuntur. *Reitz.*

ρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψῃς σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάτ-
 τη καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπισάμενος κυβερνᾶν, σω-
 θείῃς ἂν; ΤΥΧ. Οὐχ' ἔγω. ΠΑΡ. Τί δὴ
 ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυνήσεαι
 σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκ-
 ἂν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ
 ἦν ἀτεχνία, ἔκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί, ΠΑΡ.
 Οὐκ ἂν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ ἔ; ΤΥΧ.
 Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρα-
 σιτικὴ. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ
 μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθὸς, καὶ ἡνιόχας τεχνί-
 τας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλὰ-
 κισ, καὶ τὰς μὲν ξυντριβέντας, τὰς δὲ καὶ πάμ-
 παν διαφθαρέντας· παρασίτη δὲ ναυάγιον ἔδδ
 εἶς

bet. Age enim, si ipse tibi committas in mari
 ac tempestate nauim, gubernandi imperitus, spe-
 rasse te seruatum iri? TYCH. Non ita. PAR.
 Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
 seruare te possis? TYCH. Sic est. PAR. Er-
 go etiam a Parasitica non seruaretur Parasitus, si
 ea inertia esset? TYCH. Nempe. PAR. Ergo
 arte seruatur, inertia autem non? TYCH. Sci-
 licet. PAR. Ars igitur est Parasitica? TYCH.
 Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores qui-
 dem bonos, et aurigas artifices sedibus ego noui
 saepe excussos, et contusos alteros, alteros autem
 omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale
 nemo

εἰς ἔχοι τοιᾷτον εἰπεῖν. ἔκ᾽ ἐν εἰ μήτε ἀτεχνία
ἐσὶν ἢ παρασιτική, μήτε δύναμις, σύστημα δέ
τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη
δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. "Οσον ἐκ τᾶτ' εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο,
ὅπως καὶ ἔρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς
παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὁρθῶς σύγ' εἰ λέγων. δο-
κεῖ γὰρ δὴ μοι ἔτ' ἂν μάλιστα διωρίσθαι, πα-
ρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ
τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ
ἡδύ. ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι
τὴν σεαυτῆ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ
πρὸς ἐνίε'ς τῶν Φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τῆς
τέλ' ας.

nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasiti-
ca, neque facultas, sed corpus quoddam concin-
natum e comprehensionibus exercitatis, artem
nempe esse, inter nos hodie conuenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Ve-
rum illud *supereft*, vt etiam finitionem nobis bo-
nam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud
postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri,
*Parasitica est ars esculentorum et poculentorum, at-
que propter ista dicendorum, finis autem illius vo-
luptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tu-
am artem videris. Sed illud dispice, ne cum
Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

τέλος ἤ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ
ἔσαι τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ ἔτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν
τῷ παρασίτῃ βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος
καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημί τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτε καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσ-
σων

Οἶνοχόος φορέησι, καὶ ἐγχείῃ δεπᾶεσσι.

καὶ ὡς ἔχ' ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον
τὴν αὐτῷ γνώμην ποιῇ φανερωτέραν, εὐ λέγων·

Τῷτο

P A R. Quin sufficit, modo fit idem finis felici-
tatis et Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Ho-
merus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe
et invidendam esse solam,

*Non, inquit, finis quisquam incundior exstat,
Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.*

— *Si mensa exstructa sit alie*

*Pane ac carne, merumque cavis crateribus
haustum*

*Circum omnes pincerna ferat, cyathisque mi-
nistret.*

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius
sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec

Τέτο τί μοι κάλλισον ἐνὶ Φρεσὶν εἶδεταί εἶναι,
 ἔχ' ἑτερόν τι ἐξ ὧν Φησικ, ἢ τὸ παρασιτεῖν.
 εὐδαιμον νομίζω καὶ μὴν ἔδ' ἐτῷ τυχόντι ἀν-
 δρὶ περιπέθεικε τέτλες τὰς λόγους, ἀλλὰ τῷ σο-
 φωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καὶ τοι γε εἶπερ ἐβό-
 λετο Ὀδυσσεύς, τὸ κατὰ τὰς Στωϊκὰς ἐπαινεῖν
 τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλο-
 κτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λύμνης, ὅτε τὸ Ἴλιον
 ἐξεπέσθησεν, ὅτε τὰς Ἑλληνας Φεύγοντας κατ-
 ἔσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μασι-
 γώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ
 τότε ἔκ εἶπε τέτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν
 καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικυρεῖων βίῳ γενόμενος αὐτὸς
 παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τὰ
 βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαν-

τος

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:
 nihil aliud, quantum dicit, beatum putans,
 quam parasitari. Ac non vulgari viro illos ser-
 mones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. At-
 qui si voluisset Vlysses Stoicum illum finem lau-
 dare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit
 e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
 cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a
 se ipso scetus, analosque et Stoicos indutus pan-
 nos. Verum eo tempore non dixit hunc iucun-
 diorem finem. Quin etiam in Epicureorum vi-
 vendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem,
 cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et

τος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κή-
σεις, ἐδέχοντο εἶπε τὸ τοῦ τέλους χαριέστερον,
ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκλήνχτο δὲ
δαιτυμόνες οἱ παρασίτοι τότε. πῶς ἐν λέγει;
πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· ἐδὲ
γὰρ οἷόν τε ἀκρίειν 8) αὐτῶν, μὴ πολλὰ μὲν λε-
γόμενων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης, καὶ

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτη καὶ κρεῶν.

“Ὅγε μὲν Ἐπίκωρος σφόδρα ἀναισχύντως ἔφη
λόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ’
αὐτὸν

Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus
moueri motibus, nunquam hunc dixit *finem in-
cundiorum*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur
autem eo tempore Parasiti *conuiuiae*. Quomodo
igitur dicit? Rursus enim verius ipsos memorare
operae pretium est: neque enim satis intelligere
licet, nisi saepius recitentur,

Conuiuiaeque sedent deinceps Et:

Mensa exstructa sit alae Rane et carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter suffura-
tus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse sta-
tuit,

8. ἀκρίειν] Solanus noue dictum ait, pro in-
telligere, vt in Nouo Foedere vsurpatur. At vt
intelligendi significatu non sit antiquissimum;
non tamen est adeo nouum, vt singulari Noui
Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno id iam
protulit Budaeus Comm. L. Gr. p. 565. Reitz.

αὐτὸν εὐδαμονίᾳς, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι
κλοπὴ τὸ πρῶτόν ἐστι, καὶ ἔδεν Ἐπικυρεῖ μέλει
τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ πῶ παρασίτῳ, ἔτω μάθῃς ἄν.
ἔγωγε ἡγέμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σα-
ρὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ φοβεῖσθαι καὶ ται-
ραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τέτων τοίνυν
ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπι-
κυρεῖος ἔδῃ θάτερος. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήμα-
τος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡ-
λίου, καὶ ἀποσημάτων, καὶ πρώτων σοιχρῶν,
καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε ἄκ εἰσὶ, καὶ
περὶ αὐτῶν τὰ τέλας αἰετσωμένων, καὶ διαΦε-
ρόμενος πρὸς τινα, καὶ μόνον ἐν ἀνθρώπιναις,
ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμομαῶς ἐστὶν ἐχλήσεσιν. ὁ δὲ πα-
ράσι-

tuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque
curae esse voluptatem Epicuro; sed Parasito, sic
discas. Equidem arbitror, voluptatem primo qui-
dem inesse in corporis a molestia vacuitate: dein-
de in eo, si neque anima tumultus vel perturba-
tionis plena sit. Vtrumque horum consequitur
Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui
enim quaerit de figura terras, de mundis infini-
tis, de magnitudine solis, ac distantis, de pri-
mis elementis, ac de Diis, sintne an non sint?
qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab
aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in
mundanis etiam est molestis. At Parasitus, qui

θῆσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πε-
πιστευκὸς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμενον, ἢ
ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἔδενός
αὐτῷ τοιαῦτα παρενόχληντος, ἐσθίει, καὶ κοι-
μᾶται ὑπτιος, ἀφρικῶς τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀπο-
πλέων σιῖκαδα.

Καὶ μὲν ἔχῃ κατὰ ταῦτα μόνον ἔξεν προση-
κει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικέρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνῃ·
ὁ γὰρ Ἐπικέρους ἄτος, ὅσις ποτὲ ἐστὶν ὁ ασφός,
ἥτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ ἔ. εἰ μὲν ἔχῃ ἔχει, ἔχῃ
ὥπως ἡδέως ἔζησεται, ἀλλ' ἔδὲ ζήσεται. εἰ δὲ
ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν
ἂν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτος ἐστὶ
καὶ ἔχῃ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, ἔχῃ ἡδέως
ζήσε-

bene habere omnia putet, credatque non meliori
haec esse loco posse quam sunt: cum securitate mul-
ta et tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellan-
te, edit et dormit supinus, pedibus manibusque
remissis, ut Vlysses in rate domum nauigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil
pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob
ista. Epicurus enim iste, quicumque deum
est, sapiens, aut habet quod edat, aut non ha-
bet. Si non habet, tantum abest ut iuaniter vi-
uat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a
se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Para-
situs est, et non, ut ait, *Philosophus*: si vero a
se,

ζήσεται. ΤΥΧ. Πῶς ἐχ' ἡδύας; ΠΑΡ. Βί-
γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλὰ τοι, ὦ
Τυχιάδη, τῷ τριτάτῳ βίῳ παρακολαθεῖν ἀνάγκη·
καὶ ἄθρει πάσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσασθαι κατ' ἡσυχίαν τὰς ἐγγινεμένας ὁρᾶς ἀπά-
σας ἀναπλάσσειν. ἢ τί Φῆς; ΤΥΧ. Κἄμοι δο-
κεῖ. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν τῷ μὲν συχνὰ κεκνημένῳ
ἴσως τῆτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγῳ καὶ μηδέν,
ἐκείνῳ ὥστε πένης ἐκ αὐτῷ σφόδρα γένοιτο, ἐξ ἧς
Φινεῖτο τῷ τέλει· λέγω δὲ τῷ ἡδέος. ἀλλὰ
ἐδὲ μὲν ὁ πλάσιος, ὁ παρὰ τῆς ἐσίας ἀφθόνως
ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τῶς ἐπι-
κρίσθαι. τί δὴ ποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀν-
ναλίσκοντα τὰ ἑαυτῷ πολλὰς περιτίπτειν ἀν-
δρίας,

se, non viuet suauiter. TYCH. Quomodo non
suauiter? PAR. Quia si cibum a se habeat,
multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi ne-
cesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet
eum, qui suauiter viuere velit, cupiditates om-
nes explere. Aut aliquid contra dicis? TYCH.
Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui
multa possidet, hoc forte suppeditauerit: illi vo-
ro, qui parum aut nihil, non item. Itaque pau-
per non fiat sapiens, neque ad finem perueniat,
dico autem voluptatem. Sed neque diues, de
suis opibus copiose ministrans cupiditatibus,
poterit ad illum peruenire. Quid ita? quia ne-
cesse est, eum qui sua impendat, in multas inci-
dere

δίας, τῆτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι
 τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦ-
 λα παρὰ τῆτο 9) ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τῆ
 ἡδέος ὑπερεῖν· τῆτο δὲ τῷ οἰκονομῶντι τὰ κατὰ
 τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον
 ἢ ἔχ' ἔτω; ΤΤΧ. Νῆ Δία καί μοι δοκεῖ.
 ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικέρῳ πάντα συμβαίνει ἐ-
 πὶς, ὥς ἐθέποτε τεύξεταί τῃ τέλει· τῷ δὲ
 παρασίτῳ ἔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνη, ἔτε
 ἀγρός, ἔτε οἰκονόμος, ἔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀ-
 πολυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥς
 καὶ Φάγοι καὶ πίσι, μόνος ἔτος ὑπὸ μηδενός,
 ὧν ἐκείνος, ἀνάγκη ἐνοχλόμενος.

dere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit
 cum coquo, si male parauit cibum, aut, si non
 pugnet, mali ab hoc edendi cibi, et voluptate
 carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris,
 si male dispenset, pugnandum. An non ita est?
 ΤΥΧΗ. Per Iouem, mihi quoque videtur.
 ΠΑΡ. Epicuro quidem euenire ista possunt
 omnia. Itaque nunquam consequetur finem.
 Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, ne-
 que ager, neque dispensator, neque pecuniae,
 de quibus deperditis grauetur; et habet omnia,
 ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste neces-
 sario conficiatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Ve-

9. παρὰ τῆτο] Forſan παρὰ τέττε, adſcript.
 Geſner.

Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τῶν καὶ τῶν ἄλλων ἰκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τὴν ἔχ' ἀπλῶς ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πάσων διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. κοινῇ μὲν ἐν ἀπασὼν ὅτῳ διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ καὶ ἐστὶν ὅσας καὶ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς εἴποις, μόνην ἔστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκαλῶν ὀργῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπιὼν, ὥφθη σκυθρωπός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλείας φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παρασίτος ἐκείνῳ αὐτὸς

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest vt demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorem; deinde etiam singulatim vnaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, vt videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena vnquam discessit plorans, vt quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, vt qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte suus ipse

τὸς ἐπὶ δαίπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς
τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες,
μισῶσιν αὐτάς, ὥς ἐνιοὶ δι' αὐτάς ἀποδιδρά-
σκουσι. τὴν δὲ καὶ κακῶν ἐννοήσῃ σε δεῖ, ὅτι
καὶ τὰς ἐν εὐαίνοις ταῖς τέχναις προκόπτοντας,
οἱ πατέρες καὶ μητέρες τῆτοις τιμῶσι μάλιστα,
οἷς καὶ ἡμέραν καὶ τὸν πᾶσαντον; Καλῶς, ἢ
Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ
Φαγεῖν· ἐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. ἔτω
τὸ πρῶγμα καὶ ἐντίμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα
φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὅσον τῆτο ἔχου-
σι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τὰς καρπὰς ἡδέως ἀπο-
λαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ καὶ ἔρδιος αἴμος ἐς αὐ-
τό· ἢ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς

ἀπο-
ipse ad coenam venit, artis cupidissimus; qui ve-
ro artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut
quidam propter eas aufugiant. Quid vero? non-
ne illud etiam cogitandum est, quod illis in ar-
tibus proficientes his maxime rebus patres ma-
tresque munerantur, quibus Parasitum quotidie,
Palcbre per Iovem, inquit, *scripsit puer; dare*
illi cibum: non recte scripsit; ne dare. Adeo en-
res et ad honorem grauis et ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent
post disciplinam, et hunc fructum lubenter reci-
piunt: multa enim et ardua ad illam via est.
Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso di-
scipli-

ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῇ τῷ μανθάνειν,
καὶ ἅμα τε ἀρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. καὶ
μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔτιτές, ἀλλὰ πᾶ-
σαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφήν γεγόνασιν· ὁ δὲ πα-
ράσιτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ ἀρχα-
σθαι τῆς τέχνης. ἢ ἂν ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωρ-
γὸς γεωργεῖ, καὶ τῷ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τεκταὼν
τεκταίνεται, καὶ τῷ τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ
παράσιτος, ἔτι ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ
αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτῷ, καὶ ἕνεκα γίνεται;
Καὶ μὴν ἐκεῖνα γε ἀδείκνυται ὅς τις ἐκ ἐπίστα-
ται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι
πρὶν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωρεῖσι, μίαν δὲ
ἢ δύο μῆνας τῷ μηνὸς ἡμέρας, ἱερὰς ἀγασσι, καὶ

disciplinae tempore sua arte fruitur; et simul, dum
incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non
quaedam reliquarum artium, sed vniuersae ad
sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus au-
tem statim cum incipit artem, alimenta habet.
Annon cogitas agrum coli ab agricola non agri-
culturae causa; et struere fabrum domos non
struendi causa: Sed Parasitus nihil sequitur
aliud; verum idem et opus ipsius est, et illud,
cuius causa suscipitur?

15. Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut,
qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tem-
pore aerumnabili labore fungi, unum autem aut
duo solos in mense dies festos habere; ipsasque
cui-

αἱ πόλεις δέ, τὰς μὲν δι' ἔτη, τὰς δὲ ἐμμήνας
 ἑορτάς διατελῶσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται
 τότε. ὁ δὲ παράσιτος τῷ μηνὶ τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἰσθὺς ἄγει· πᾶσαι γὰρ ἀρκῆσιν αὐτῷ ἐ-
 καὶ τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βεβημένοι τὰς ἄλλας τέχνας κατ-
 ορθεῖν, ὀλιγοσιτίας καὶ ὀλιγοποσίας χρῶνται,
 καθάπερ οἱ νοσῆντες. πολυποσίας 10) δὲ καὶ
 πολυσιτίας ἐκ ἑστὶν εὐφραίνόμενον μαρτυρεῖν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων
 ἑδαριῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται. ἔτε
 γὰρ αὐλεῖν ἐν χωρὶς αὐλῶν, ἔπε ψάλλειν ἀνευ
 λύρας,

civitates, alios annuos, alios autem menstruos
 dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasi-
 tum vero triginta mensis dies festos agere. O-
 mnes enim Deorum esse illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte versari
 volunt, ii paucō cibo et potu paucō vtuntur, ae-
 grotorum instar; qui enim copioso potu aut cibo
 gaudeat, ille non didicerit facile.

17. Et reliquae artes sine instrumentis nullo
 modo ministrare possunt artifices: neque enim ti-
 bia canere licet sine tibia, neque psallere sine
 lyra,

10. πολυποσίας] Prope ad Synchyfin accedit
 haec constructio ita instituenda: εὐφραίνό-
 μενον πολυπ. κ. πολυσ. ἐκ ἑστὶ μαρτυρεῖν.
 Reitz.

λύρας, ἅτε ἵππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ ἄ-
τως ἐστὶν ἀγαθή, καὶ ἡ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ,
ὥς καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ἔπλον χρῆσθαι
αὐτῇ.

Καί, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν
μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα-
λοι τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥς-
περ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τι-
νὴ μοῖρα παραγίγνεται.

Καίκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας
ὀδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἢ δυνάμεθα διαπρατ-
τεσθαι· ταύτη δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ
πλέοντι.

TTX.

lyra, neque sine equo equitare. Haec vero ita
commode, ita non grauis artifici, vt etiam nihil
armorum habens vti ea possit.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes di-
scimus mercede data; hanc accepta.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt ma-
gistri; Parasiticae autem nullus: sed quemad-
modum poëtica, auctore Socrate, ita haec diuina
forte contingit.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas
artes qui iter faciunt aut nauigant, exercere non
possunt; hac in via etiam et nauiganti licet vti.

Luc. Op. T. VI.

P

21. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκῶσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ ἔδεμιάς ἐτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ ἔχ οἱ τὰ 11) ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκῶσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ ἔ; ΤΥΧ. Πῶς ἔν ὁ παρασίτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ἐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

Καὶ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πᾶν γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλέμενον τῷτο τῆς
Φιλίας

21. TYCH. Vtique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt iniuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

22. Verum aliarum artium praua quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud

11. τί δὲ ἔχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba coniungere. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyll. iungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὲν καὶ τὰς μὲν. Aesop. Fab. 149. vel septem coniungit, δυνατώτερός με εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. Reitz.

Φίλις ὄνομα, ἐκ ἄλλο τι εὔροις, ἢ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. "Οτι
ἐδεῖς ἐχθρόν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐδὲ
συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ
πρότερον, οἶμαι, τῆτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα
κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς
τέχνης ταύτης μυσηρίων. ἐγὼ γὰρ πολλάκις
ἤκουσα τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ ἔτος ὁ Φί-
λος, ὅς τις ἐβέβρωκεν ἐδὲ πέπεικε μεθ' ἡμῶν;
ὥς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνποσθιάντα
μόνον πινδὸν ἡγεμένων Φίλον.

"Οτι γε μὴν ἡ βασιλικώτατη τῶν τεχνῶν
ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τούτου ἡκουῖς.
τάς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἐκ τῶν ἐκκαθάρσεων
τε,

aliud inuenies, quam Parasiticae initium. TYCH.
Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut igno-
tum hominem, sed neque mediocriter familia-
rem ad coenam vocat: sed oportet, puto hunc
prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum
et mensae, et artis huius mysteriorum. Ego er-
go saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit
amicus, qui neque comedit neque bibit nobil-
cum, ut qui putarent videlicet solum, qui vna
bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium et-
iam hinc non minimum intelligas. Reliquas ar-
tes enim non cum molestia tantum et sudore ex-

τες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθήμενοι
καὶ ἐσῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δ᾽ ἄλλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν
αὐτῆ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαι-
μονίας αὐτῆ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σεφὸν Ὀ-
μήρον ἔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ἔτε ἀροῖ, ἀλ-
λὰ τὰ ἀσπάρτα, καὶ τὰ ἀνῆροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥητορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλ-
κέα ἔδεν κωλύει τὴν αὐτῆ τέχνην ἐργάζεσθαι,
ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ἦ, παρασι-
τεῖν δὲ ἔδεις δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.
ΤΥΧ. Παπαί. οἶον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρα-
σιτικὴν ὥς καὶ αὐτὸς ἤδη βέλεσθαι δοκῶ μοι
παράσιτος εἶναι ἀντὶ τῶν ὅς εἰμι.

ΠΑΡ.

ercent, sed, per Iouem, sedentes, atque stantes,
nempe velut serui artium: at Parasitus suam ar-
tem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homerī verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine et aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem et Geometram et fabrum nihil prohibet artem exercere suam, et si malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. ΤΥΧΗ. Vah quam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδειχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐνάσης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς καθαιρῶντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δευτέρον. ὡμοκόγηται γάρ. δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναϊότητα καὶ ἐπισήμας ἀποφάνονταί τινες. ἐπειδὴν γὰρ καὶ τέτων ἀποδείξαμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατέσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεσάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπευνίδων.

Κοινῇ

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim vnaquaque fit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam et Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiolem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaae, videbitur.

Κοινὴ μὲν ἔν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν 12). ἡ μὲν γὰρ ὑφῆσθηκεν, αἱ δὲ ἔ. ἄτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' αἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τέκνοντίου, ἀτεχνίαν, ἄλλαι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ἐμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικύρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς

27. Ergo communiter quidem ambabus praestat, et Rhetorica et Philolophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque vnum idemque putamus *omnes*: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis,

12. κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Toto hoc loco, et his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat i. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Gesner.

τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέγας γε νῦν, ἔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατῶσιν, ἔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τευμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γάρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἥς ἐκῆς ἐκ ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρες ἐστὶ, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφορὰς ὁρῶμεν, καὶ ἔτε τὰς ἀρχὰς ἔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΤΧ. Ἀληθῆς κέγεις. μίαν μὲν γάρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγασιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιεῖσι πολλὰς.

ΠΑΡ.

cis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est et eadem; et his duo apud nos pariter et apud Persas, quatuor sunt; et conuenit de his inter Graecos pariter et Barbaros: Philosophias vero multas ac diuersas videmus; et neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam vnam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 13), εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἶη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν ἐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἶη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων 14); μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία,

28. PAR. Verum artes reliquas, vt etiā aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam *incipitque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiores, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non vnā esse, neque magis inter se consonare, quam *diuersi generis* instrumenta *musica*? Iam vna quidem non est Philosophia;

13. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praeinisso Accusatiuo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἶη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἶη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. Gesner.

14. μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Horum verborum sensus haud ita difficilis videtur: queritur philo-

Φία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον ἔσαν. πολλαὶ δὲ
καὶ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἡ Φιλοσοφία μία.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥη-
τορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς
προκειμένε τὰυτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ
μάχην εἶναι Φορᾶς ἀντιδόξῃ (15); ἀπόδειξις με-
γίστη τῇ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τῷτο, ἔ μία κα-
τάλη-

phia; infinitam enim esse video. Multae autem
non possunt esse: quandoquidem vna est, si est
Philosophia. Ergo nulla est.

29. Similiter de eo, vtrum sit Rhetorice? haec
eadem aliquis dixerit. Quod enim de vno argu-
mento proposito non eadem dicunt omnes, sed
pugna est euntium in diuersa sententiarum, ex
illo ipso maxime demonstratur, plane non esse in
rerum natura illud, cuius vna non sit perceptio.

P 5

Quod

philosophiam non esse vnā nec sibi con-
sistentem, quam tamen oporteret vel con-
sonantiorē esse instrumentis musicis. A-
deoque μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλ-
λον τῶν ὀργάνων sonant: nec esse ipsam sibi
ipsi consonam prae organis musicis, siue: plus
etiam quam instrum. musica. Reitz.

15. Φορᾶς ἀντιδόξῃ] Ad verbum, prouentus
s. multitudinis, sectae, disciplinae, diuersa
sentientis. De usu simili nominis Φορὰ ple-
nissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat
Fabric. ad S. Empir. Masb. VII, 49. Gesner.

τάληψις ἐν ἑσσι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἑσσι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ ἔχ' ἄτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἑσσι, καὶ κατὰ τ' αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ ἐν ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τέσδε, ἐτέρως δὲ τὰς, παρασιτεῖν. ἃ δὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινές, αἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρεῖαι, δόγματα ἔχαντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἑσσι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥσε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τῶτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ.

Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? et nunquam in vno aliquo conuenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros vna est, et circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, vt dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, vt videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diuersa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis et conuenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκῆς ἱκανῶς ταῦτα εἰρη-
 κέναι. ὥς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐσὶν ἢ Φιλο-
 σοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν ἀνάγκῃ πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας
 μὲν ἑδέποτε ἡράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς
 δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονταί
 Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ
 τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν
 σπαράσσοντας; ΠΑΡ. Οὓς τινὰς μέντοι, ὧ Τυ-
 χιάδῃ, καὶ σὺ γινώσκων, ὑποκρίνηι ἀγνοεῖν
 καὶ μὲ, ὥς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν
 γιγνομένης, ἔχι τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν
 Δί', ὧ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπερῶ ἔς τι-
 νας καὶ εὖροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σὺ
 μοι

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi
 videris. Verum quantum ad reliqua etiam dete-
 riorem esse tua arte Philosophiam, quomodo de-
 monstras? PAR. Igitur illud primum dicendum
 est: Philosophiam nemo vnquam Parasitus adama-
 vit: Parasiticam vero appetiisse, multi memoran-
 tur Philosophi, et in hunc diem appetunt. TYCH.
 Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi
 studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque,
 Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque
 simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non
 honos accedat. TYCH. Non, ita me Iupiter,
 Simon: sed vehementer dubito, quos inuenturus
 sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audis-
 se eos,

μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων
 τὰς ἐκείνων βίβας, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνώ-
 ναι ἔς τινος λήγω, δύναιο. ΤΤΧ. Καὶ μέντοι,
 πῇ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκχεῖν τίνες εἰσίν.
 ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς
 ὄντας ἔχι τὰς Φαύλας, ἀλλ' ὦν ἐγὼ δοκῶ 16),
 τὰς ἀρίστας, καὶ ἔς ἡμισα οἶει.

Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς ἔτος, ὁ τοὺς
 μακρὰς καὶ ἀσεῖς διαλόγους γράψας, ἦνέ ποτε
 εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτὰς, ὅπως, εἰ δύναιτο,
 δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ·
 καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνὰς, καὶ δόξας εὐδοκι-
 μηῆναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν
 Διονυ-

se eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin o-
 mnino posses, quos dicam, agnoscere. ΤΥΧΗ.
 Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint.
 ΠΑΡ. Ego tibi ostendam, et recensēbo, eosque
 non viles, sed, vt mihi videtur, praestantissimos,
 et quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille,
 qui longos illos vrbanosque dialogos scripsit, ve-
 nit quondam, secum illos ferens, in Siciliam,
 vt per illos, si posset, Dionysio Tyranno innotē-
 sceret, lactoque Miltiade, cum probatus videretur,
 reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dionysio,
 dese-

16. ὦν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. Gesner.

Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτης διατριβαῖς ἐρῶ-
σθαι Φράσας.

Τί δὲ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος ἐχὶ τῶν δο-
κίμων φαίνεται σοι Φιλοσόφῳ; ΤΥΧ. Καὶ
πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ἔτος μέντοι κατὰ τὸν αὐ-
τὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν
Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων
αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον
τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥς τε
τὰς ὀψοποιὰς ὁσημέραι ἐπεμπε παρὰ τῆτον ὁ
Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομένους. ἔτος
μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐ-
τὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τάτῳ, καὶ ὀλί-
γας

desedit, longum valere iussis Socratis disputatio-
nibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de
nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De
nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tem-
pore versabatur Syraculis parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud il-
lum audiebat: et erat sane praeter ceteros ingenio
ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum
quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse
artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit
et ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum ve-

γας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράνῳ, τῷ πα-
 ρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀ-
 θήνῃς ἀφικόμενος, καὶ φιλοποιήσας, καὶ πα-
 ρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐθις δευτέρῳ σὺλῳ ἐπέ-
 πλευσεν τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλί-
 γας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ
 συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ
 γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων,
 περὶ τὰτα λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ
 ὁ μουσικός, πολλὰ λόγῳ ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ πα-
 ράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρ-
 χελάῳ μέχρι τῷ θανάτῳ παρεσίττει, καὶ Ἀνά-
 ξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίσασαι.

Καὶ

ro paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa
 parasitatione, quod satis ad eam ingenii non ha-
 beret, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem parauerat, altero cur-
 su denuo nauiganit in Siciliam, coenatusque pau-
 cos dies propter inscitiam excidit: similisque vi-
 detur illa, quae Platoni in Sicilia euenit calami-
 tas, cladi ad eandem Nicias. ΤΥΧΗ. Et quis,
 Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus
 Musicus, vir commemorabilis, qui et ipse Para-
 situs fuit Nelei. Iam Euripidei Archelao ad
 mortem usque parasitatum esse, et Anaxarchum
 Alexandro, omnino nosti.

36. Ari-

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἡρξάτο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφες μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν 17), παρασιτία σπαράσσοντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ ἀδείς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐδελήσαντά.

Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον. τὸ μὴ πεινῆν, μὴ δὲ διψῆν, μὴδὲ ῥιγᾶν, ταῦτα ἀδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥς φιλοσόφες μὲν ἂν τις πολλὰ καὶ ῥιγᾶντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ
δυςυ-

36. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita et Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Iam si beatum est non esurire, neque fitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos et rigentes inueniat et esurientes: Parasitum vero non inueniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix

17. ὥσπερ ἦν] i. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγώ, ἢ δ' ὅς; possis etiam interpretari, quantum licuit, quantum poterant, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse philosophos, sed pro suo quemque ingenio et facultate. Gesner.

θυρυχῆς τις, ἡ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἡ φιλοσόφῳ ἴμοιος.

ΤΤΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἡ παρασιτικῆς, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τῷ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὃδ' αὖ πολέμου. ἐν δὲ τάτοις πᾶσα ἀνάγκη φανεραὺς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἔχοντας ταύτας ὅποιοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκῇ, σκοπώμεθα τὸν τῷ πολέμῳ καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἰεν μάλιστα χρησιμώτατοι 18), ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοι-
νῇ

felix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, et quales maxime videantur tum priuatim sibi, tum rei publicae utilissimi.

TYCH.

18. μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος — τὰ μάλιστα. *Reitz,*

νῆ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς ἔμέτριον ἀγῶνα κατ-
αγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλα γελῶ
κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμε-
νος παρασίτῳ Φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἰνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ
τὸ πρᾶγμα σοι δοκῇ χλεύης ἄξιον, Φέρε προ-
τυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν
αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβλημέναι πολε-
μῖς, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξίεναι, καὶ μὴ περιο-
ρᾶν ἔξω δεξιμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παρ-
αγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τὰς ἐν
ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τὰς ἄλλας, ἐν δὲ δὴ τέ-
τοις, Φιλοσόφους τινὰς, καὶ ξήτορας, καὶ πα-
ρασίτας. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς,
ἀνάγ-

TYCH. Quam non mediocre certamen virorum
denuncias! et olim intra me rideo equidem, qua-
lis fit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Vt igitur non nimis admireris, nec
ludibrio tibi digna res videatur, age apud ani-
mum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito,
hostes irruptionem in patriam nostram fecisse,
necessitatem autem postulare, vt contra ipsos
erumpamus, nec agros vastari extra patriamur:
imperatorum ad numeros vocare, quicumque mi-
litari sunt aetate, et venire sane reliquos, in his
vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras,
et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Opor-

Luc. Op. T. VI.

Q

tet,

ἀνάγκη γὰρ τὰς μέλλοντας ὀπλίζεσθαι, γυμνᾶσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τὰς ἀνδρας, ὧ γυναιῖτ, καθ' ἑκάστων, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδεΐας ἰδοῖς εἴν λεπτὰς καὶ ὠχρὰς πεφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σαδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, ἔ μέλας δέ, ἔδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δέλω προσ-

tet enim, qui armandi sunt, primum nudari. Inspice vero viros, o bone, singulatim, et proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues et pallidos horridosque, quasi iam saucios *in acie* relictos. Certamen quidem, et pugnam statariam, et impressionem, et pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum primo corporis habet, et colore est iucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, seruo alterum conuenit. Deinde animo-

προσέειπεν) ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων,
ὅποιον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕψαιμον. εἰ γὰρ καλὸν
δεδοικότα καὶ θῆλυον ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέ-
ρειν. ἂρ' ἔχῃ ὁ τοιῆτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ
ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν
παραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέ-
μῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ
μὲν ἐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τῶν τεύχεων προελ-
θεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο,
φημί τῷτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποσέφειν.
ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ ἐδὲν ὑπὲρ
συνῆ μέρτερον. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν
μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης ἔχῃ ὅπως εἰς πό-
λεμον

animosus, vultu, vt nos, minaci, et sanguine
repleto: non enim honestum est oculum timidum
et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis
et pulcher fuerit dum viuet miles, et pulcher, si
pulchre moriatur?

42. Sed quid opus est coniecturis ista effingere,
cum ipsarum rerum habeamus exempla? Vt enim
simpliciter dicam, in bello, quicumque vsquam
fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra
muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam
coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus de-
fertis refugisse. ΤΥΧΗ. Vt mira omnia, et
mediocre nihil promittis! ΠΑΡ. Tamen dico.
E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, vt

λεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' ἔδ' ἐπὶ δικασήριον
 ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμα, ὅτι ἐδὲ τὴν Φωνὴν
 διὰ τῆτο εἶχε. τί ἔτι; ἔχ' Δημάδης μὲν, καὶ
 Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέας, εὐθύς τῇ
 καταγγελίᾳ τῷ Φιλίππῳ πολέμῳ, τὴν πόλιν
 πρᾶδουσιν καὶ σφᾶς αὐτὰς τῷ Φιλίππῳ, καὶ
 διετέλουσιν Ἀθηναῖσιν αἰεὶ τὰ ἐκεῖνε πολιτευό-
 μενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐ-
 τὰ ἐπολέμει, καὶ κείνος ἐν αὐτοῖς ἦν Φίλος. ὁ
 Ὑπερίδης δέ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκέργος,
 αἱ γὰρ δοκῶντες ἀνδρείοτεροι, καὶ τὰς ἐκκλη-
 σίαις αἰεὶ θορυβῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φι-
 λίπῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ
 πρὸς

in praelium progressus vnquam fit, vt neque
 in tribunal escenderit prae timiditate: opinor
 neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid
 porro? Nonne Demades, et Aeschines, et
 Philocrates prae metu, denunciato statim Phi-
 lippi bello, et patriam et se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, vt semper
 rem publicam ad illius voluntatem tractarent.
 Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis part
 tibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat
 amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Ly-
 curgus, qui fortiores videbantur, quique in con-
 cionibus tumultus semper ciebant, male dice-
 bantque Philippo, quod tandem egregium faci-
 nus

πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυ-
κῦργος εὐθ' ἐξήλθον, ἀλλ' εὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν.
μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντει-
χίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι,
γνωμίδια καὶ προβεβλημένα συντιθέντες. ὁ
δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδό-
νων ὀλεθρὸς, ὅθ' εὐ εὐδὲ ἀνδράποδον πρίατο τίς
ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν,
πρὶν ἢ ξυμμιξάσθαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν
εἰς χεῖρας, εἰψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ εὐδέ-
πω ταῦτα πρότερον διήκασας εὐδενός, πάνυ γνώ-
ριμα ὄντα, εἶχ' ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξί
καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάταγμα ἦν.

ΤΤΧ.

nus in bello contra ipsum patrarunt? Ac Hyperides quidem et Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exserere ultra muros ausi sunt, sed post moenia delidentes, domi suae iam oblessi, sententias quasdam et consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies*, a quo neque servulum quis emat; progredi ausus in Bocotiam ante quam committerentur acies, et ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Q 3

43. TYCH

ΤΤΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔτοι μὲν ῥή-
τορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσυχώτεροι, ἀρετὴν δὲ
ἔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; ἔ γάρ
δὴ τέττας ὥσπερ ἐκείνας ἔχεις αἰτιασθαι. ΠΑΡ.
Οὔτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρείας
ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ
τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων
Φανεῖνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκό-
πει δὴ ἔτι. πρῶτον μὲν, ἂν ἔσιν ὅσις εἰπεῖν
ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα.
ἦτοι γὰρ εἰς ὅλους ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
τεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν
ἦν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ
Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ
πᾶς

43. TYCH. Noui ista. Sed hi Rhetores, et
verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item.
Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane
habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.
PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine dis-
putantes quotidie, et virtutis nomen conterentes,
multo etiam timidiore oratoribus apparebunt
mollioresque. Considera vero ita. Primo non
est, qui nominare queat Philosophum in praelio
mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut,
si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes qui-
dem et Diogenes, et Crates, et Zeno, et Plato,
et Aeschines, et Aristoteles, et omnis illa turba,
ne

πᾶς ἄνθρωπος ὁ ὅμιλος, ἅτε εἶδον παράταξιν, μόνος
δὲ τολμήσας 19) ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει
μάχην 20) ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύ-
γων

ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus pro-
gredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde

Q 4 a Par-

19. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus classicus de
militia Socratis in *Platonis* Apol. p. 363.
ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, ἃς ὑμεῖς
εἴλεσθε ἄρχειν με, — τότε μὲν ἔ' ἐκείνοι
ἔταττον, ἐμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλοις, ἐκιν-
δύνευον ἀποθανεῖν. Sed hanc militiam non
minus quam Lucianus deridet, et mendacii
Platonem accusat *Athenaeus* V, 15. praeclare
refutatus a *Casaubono*: add. *Periz. ad Aelian.*
V. H. 3, 17. *Plutarch.* in Alcibiad. p. 355.
Ed. Steph. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22.
Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in
bello etiam fuit Socrates. *Gesner.*

20. εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] Quaenam
fuit ea pugna in vrbe facta, in qua Socrates
affuit? Lege τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. *Pal-*
merius. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quo-
que corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν
Ἀμφιπόλεως (forte commodius τὴν ἐν Ἀμ-
φιπόλει) μάχην. Et sane fauet ei Sparta-
ni militis mentio, quam cum hac fuga con-
nectit *Lucianus*. Ad Delium vero non con-
tra Spartanos, sed contra Thebanos pugna-
tum, constat. Similis ratio poterat etiam
impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει su-
spice-

γων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυ-

a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram ^{ῥέα} abdidit.

spicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, vbi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum seruari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, et respici putarem ad fortissimum vnum Socratis factum, relatum a *Diod. Sic. XIV. p. 497.* C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramencem. Conueniebant verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph. Νεφ. 322.* et *Meurs. Rel. Att. c. 9.* Sed XII. millibus passuum ab vrbe remotum fuisse medio inter hanc et Thebas spatio, ostendit *Wass* in *Add. ad Thucyd. IV, 97.* Sed idem Parnes extra dubitationem collocat *Palmer.* emendationem. Nam diserte *Thucyd. l. c.* et *Plutarch. de Daemon. Socr. p. 1032.* pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *Gesner.*

εἰς παλαίσρεν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ
ἀσείοτερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλίων καθε-
ζόμενον ὠραΐζειν 2.), καὶ σαφισμάτια προβάλ-
λαιν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μά-
χεσθαι. ΤΥΧ. Ὡ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη
καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, εἰ, μὰ Δία, σκώπτειν
αὐτὰς

didit. Multo enim illi videbatur urbanius seden-
tem cum adolescentulis amatorias nugas garrere,
et argutiolas oblicere in quos incideret, quam
cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir opti-
me, ista iam ex aliis quoque audiui, non pro-
fecto

Q 5

21. ὠραΐζειν] Cogitabam olim παίζειν *ludere*
cum pueris, sed postea in MS.prehendi ve-
ram scripturam, ἀορίζειν, sed scribendum
ὁαρίζειν, *garrere*. Est in hoc verbo aculeata
figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδ-
ερασίαν. Nam ὁαρίζειν proprie dicitur de
colloquio amorio. Hinc ὁαρίζους est blan-
dus mulierum sermo, quibus capiunt ani-
mos virorum; et Etymol. M. exponit ὁμιλία
παρασκευαστική. Significat Lucianus, So-
cratem in palaestra non de virtute disputasse
cum ephebis, sed colloquia habuisse plena
amoris et blanditiarum. Graevius. Parum
abest quin recipiam emendationem Graevii;
vulgata minus placet: adscripserat etiam
Gesner. ὁαρίζειν, et in versione eo adludit.
Reitz.

αὐτὰς καὶ ὀνειδίζειν βελομένους ὥστε εἰδέν τι μοι
δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτῇ τέχνῃ καταψεύ-
δεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη Φέρε καὶ σὺ τὸν παράσι-
τον ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε 22),
καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι
τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότης,
αἰεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου, εἰδ' ἂν πᾶμπαν ἰδιώτης
τύχη, ὅσις ἐκ ἐπίσταται παρ' αὐτῷ τὰς ἀρί-
στες τῶν ἡρώων παρασίτας ὄντας. ὃ τε γὰρ
Νέστωρ ἐκεῖνος, εἰ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι
ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτῇ τῇ βασιλείῳ παράσιτος
ἦν, καὶ εἴτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόνει τε καὶ
ἦν

fecto irridere volentibus illos, aut maledictis in-
cessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae
arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age iam et tu, Parasitus in
bello qualem se praestet, dicito: et an omnino
antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?
ΠΑΡ. Atqui nemo, amice, Homerum non au-
diuit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, *ne-
mo ergo est*, qui nesciat, apud illum praestantissi-
mos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille,
cuius a lingua mellis instar defluebat oratio,
ipsius Parasitus Regis fuit: et neque Achillem, qui
cum

22. καὶ λέγε] Mallem καὶ eiicere, cum *Gesne-
ro*. Nam nexus Φέρε καὶ σὺ λέγε melior
est, quam Φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. *Reitz.*

ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος,
ἔτε τὸν Διομήδην, ἔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέ-
μνων ἔτις ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν
Νέστορα. ἔδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέ-
σθαι αὐτῷ, ἔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν
ἐαλωμέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιάντας ὁποῖος ἦν ἔ-
τος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρον ὢν, σφατιώτας
εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τῷ Διὸς ἔγγω-
γον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσαμαι. ἔ-
πω γε μὴν δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄν-
δρι τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ.
Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
ὧνπερ

cum videbatur tum erat et corpore praestantissi-
mus et iustissimus, neque Diomedem, neque
Aiacem Agamemnon ita laudatque et admiratur,
velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi
contingere optat, neque decem Achilles: sed olim
ait futurum fuisse ut caperetur Troia, si tales,
qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem
habuisset. Idomeneum etiam Ioue natum, Para-
situm similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam novi;
nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo
duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR.
Recordare, vir optime, versuum illorum, quos
ipse

ὥνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα
λέγει. ΤΤΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

τὸν δὲ πλέον δέπας αἰεὶ

Ἔσηχ' ὥσπερ ἐμοί, πῖεσθ' ὅτε θυμὸς ἀνέοιτο.
ἔνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, ἔχ
ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐσθίει τῷ
Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ'
ὅτι αὐτῷ δὲ ὅλα τῆ βίᾳ μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπ-
ῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἔχ ὥσπερ τοῖς λοι-
ποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλη-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμο-
νομάχησε τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον
ἄγον, Φησί, κατὰ τιμὴν ἀξιοθέντα ὀψὲ τῆ
παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνε· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ
Νέστωρ,

ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH.
Quorum? PAR.

Tibi pocula semper

Plena steteret, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo po-
culum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pu-
gnanti et dormienti; sed quod ipsi per totam vitam
liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis
militibus, qui certis modo quibusdam diebus vo-
carentur. Aiacem enim solitaria contra Hectorem
pugna praeclare defunctum, *Ad diuum*, ait, *A-*
gamemnona ducunt, honoris causa coenae Regis ad-
hibendum. Idomeneus vero atque Nestor coena-
bant

Νέσῳρ, ὅσημέραι συνεδείπνυν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός Φησι. Νέσῳρ δὲ παράσιτος μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γινέσθαι. ἢ γὰρ ἐπὶ τῷ Ἀγαμέμνονος ἔρξασθαι τέχνης, ἀλλὰ ἀνῴθεν ἐπὶ Κανέως καὶ Ἑξαδία· δοκεῖ δὲ ἔδδ' ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὐτοσί μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινας οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί ἔν, ὦ Τυχιάδη, ἔχι καὶ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέῳ παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα ἔδενός τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, ἔτε τὴν ψυχὴν, ἔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γάρ ἔδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέῳ τεκμαίρεσθαι τοῖς

bant cum Rege quotidie, vt ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex et bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo et Hekadio: videtur autem nec defuisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuuenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus

τοῖς ἔργοις αὐτῶ χεῖρω εἶναι. τὸν τε γὰρ Ἑκτο-
ρα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν
εἰσὼ μαχόμενον, ἔτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτε-
σίλαα ναῦν ἥδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπε-
βάτευσον αὐτῆς ἔχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τῷ
Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης
ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλὰς μὲν ἀπέ-
κτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τέτοις καὶ Σαρ-
πηδόνα τὸν τῷ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τῷ Ἀ-
χιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ ἔχι τοῖς ἄλλοις ὁμοίως,
ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν,
εἰς ἑνὰ, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεὺς Πάρις· τὸν δὲ πα-
ράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν
δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, ἔχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑ-
κτωρ

ribus illius intelligere mihi videor. Hectorem
enim perruptis portis, ad naues intra vallum pu-
gnantem hic expulit, et nauem Protefilai iam ar-
dentem restinxit: licet vectores in ea essent non
vilissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii,
miles alter egregius, alter sagittator: ac barbaro-
rum quidem interfecit multos, in his vero etiam
Sarpedonem Iouis filium, Parasitus Achillis: nec
sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achil-
les interfecerit solum solus, et ipsum Achillem
Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo.
Morienſque voces edidit, non quales Hector for-
tissimus,

πτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλεῖα 23), καὶ ἰκε-
τεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτῷ τοῖς εἰκείοις ἀποδο-
θῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀΦεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ.
Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιῶτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἄντες βόλησαν,
Πάντες ἂν αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὲρ δαρι-
δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ Φίλος,
ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῷ,
πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὃ Τυχιάδῃ, τὸν
Πάτρο-

tissimus, qui Achillis genibus aduolutus suppli-
cavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales
conuenit emittere Parasitum. TYCH. Quas
ergo? PAR.

*Viginti tales si me contra arma tulissent,
Vnusquisque mea domitus iacuisset ab asta.*

47. TYCH. Sufficiunt ista. Ast, non ami-
cum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta
dicere. PAR. Ipsum, Tychiade, Patroclum
prae-

23. προσπίπτων τὸν Ἀχιλλεῖα] Euripid. cum
accusat. fere semper, Hecub. 339. προσπι-
πτε δ' οἰκτρῶς τῷ δ' Ὀδυσσεῷ γόνυ. ib.
737. προσπέσω γόνυ. Androm. 537. τί με
προσπίπτεις. Sic προσπιτνᾷς ἐμὸν γόνυ.
Suppl. vl. 10. eadem ellipsi τῷ πρὸς. Nam
ibid. vl. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν.
Reitz.

Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρ-
έξομαι. ΤΥΧ. Θαυμασὰ λέγεις. ΠΑΡ. "Αλλε
τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅς ἐ', 'Α-
χιλλεῦ,

'Αλλ' ὁμῶς ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δό-
μοισι.

καὶ πάλιν ἀπαβας,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, Φησιν, ὁ Πηλεὺς

"Ετρεφεν ἐνδυνεώς, καὶ σὸ θεράποντ' ὀνό-
μηνε,

ταῖς παρασίτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν Φίλον
ἐβέλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, ἐκ αὐτὸν
ἐνέμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πά-
τροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ
μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους· τοὺς

para-
praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.
ΤΥΧΗ. Mira narras. ΠΑΡ. Ipsa ergo audi verba:

*Ne mea, Achille, tuis procul offibus ossa re-
conde,*

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alii.
Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:
hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset
dicere Patroclum, non nominasset Ministrum;
liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Mi-
nistros, nisi hos qui neque serui essent, neque
amici,

παράσιτος δαδονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τῷ Ἰδομενέῳ καὶ αὐτὸν θεραπόντα ὀνομάζει. ἔτι οἶμαι, καλεσμένῳ τότε τῶν παράσιτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ἕντα υἱόν, καὶ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἀρχὴν Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτῷ.

Τί δὲ ἔχει καὶ Ἀριστογείτων δημοτικός ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θακυδίδης φησί, παράσιτος τῷ Ἀρμόδιῳ; τί δὲ; ἔχει καὶ ἐραστὴς; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασαὶ τῶν τρεφόντων εἰσιν. ἔτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννεμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 24)

καὶ

amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei et ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Iouis qui filius esset, non dignetur vocare: *Murti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne et Aristogiton plebeius homo et pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alenunt se amatores. Hic igitur rursus Parasitas Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat ae-

neus

24. ἀφείλετο } Quam proprie *abripere* aliquem significat, et privationi bonorum et honorum plerumque iungatur, mirum vi-

καὶ νῦν ἐστὲς χαλεκοὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. ἔτοι μὲν δὴ, τοιοῦτοί τε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰλάσεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; ἔχι πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἐξείσιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἔ γάρ αὖθ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι Φησὶν ἐξίασει, καὶ εὐθὺς 25) αἶμα ἔω μάχεσθαι θέει· καὶ ὅν ἄλλοι στρατιῶ-
neus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus illic in vicem, sicut etiam Vlysses aequum esse censet? Etenim quem in praelio pugnare iubet, cum etiam excipiet epulis, et si statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu,

deatur hic adiungi contrario. Sed, quum vellet ereptam civitatem e fermitate, sensus erit minime incongruus. Sic eripere ex periculo signif. ap. Aelian. XI, 6. αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. Reitz.

25. καὶ εὐθὺς] Leg. καὶ εὐθὺς. Guier. Id. que reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum absit quin vel iis iuvatis sic dedif-
nem. Reitz.

τὰ χρόνον ὑπὸ δέκας ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει
τὸ κράτος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ
τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τᾷ πολέμῳ, τρέμει, ἔτος
δὲ ἐσθίει τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ
μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται.
ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπισθεν ὑποτέτακται τῷ
παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν
Τευκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τῶν βε-
λῶν ἀφισμένων, θυμνώσας ἑαυτὸν, τῆτον σκέ-
πει. βέλονται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἐκλύειν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, ἐκ
αὐτοῦ ἐπ' αὐτῷ ἀήπε ἔτε λοχαγὸς ἔτε στρατιώτης
αἰσχυνθεῖη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ
ἐν συμπασίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἀξιὸν γε
Φιλο-

metu, alius quidem accurate aptat galeam, tho-
racem induit alius, alius ipsa belli metuenda su-
spiciens tremit: eo tempore hic noster hilari vultu
cibum capit, et post egressionem in primis statim
pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat
ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum
Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo
nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc
potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus,
non sane illius *interfecti* neque duكتورem ordinis,
neque militem pudeat, magni nempe corporis,
et sicut in convivio pulchre iacentis. Et operae

Φιλοσόφῃ νεκρὸν ἰδεῖν τέτῳ παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς ἔκ ἂν καταφροσῇσαι ταύτης τῆς πόλεως, τὰς ὑπασπιστὰς αὐτῆς ἔτω κακοδαίμονας ὄρῳ; τίς δὲ ἔκ ἂν εἰκάσαι χλωρὰς καὶ κομήτας ὄρῳ ἄνθρωπίσκας κειμένους, τὴν πόλιν ἀπορῆσαν συμμάχων, τὰς ἐν τῇ εἰρετῇ κακέρχους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοῖσδε μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παρασίτοι.

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικῇ Φιλοσοφίᾳ, ὅσον αὐτῇ ἡ εἰρήνη πολέμῳ. καὶ πρῶτον, εἰ δοκῇ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὐπω ξυνήμῃ ὅτι τέτῳ
 πως

pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadauer aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam ciuitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non coniiciat pallidos et comatos homunciones si iacentes videat, ciuitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli caussa soluisse? Tales quidem in bello ad Philosophos et oratores comparati sunt Parasiti.

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipse pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. ΤΥΧΗ. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit

αἰς βύλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν
 ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυ-
 μνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε
 φαίην ἀνὸς πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν.
 ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ
 δικαστήρια ἔκπερσιν, ὅτι, αἶμαι, τοῖς συκο-
 φάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον πρεσ-
 ῖηται, καὶ ὅτι ἔδεν μέτριον ἐστὶ τῶν ἐν ταῖς
 γυμνασίαις· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνά-
 σια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μί-
 κτος ἄλλος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ
 ἄλλως ἀποδύς, ἄξιός τις συγκριθῆναι παρασίτῳ τῷ
 σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ
 αἰσχύνῃ τῇ χωρίᾳ μᾶλλον ἔσται; καὶ μὴν ἐν ἐρη-
 μίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσαίη θηρίον ὁμόσειόν·
 ὁ δὲ

velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur
 forum, et iudicia, et palaestras, et gymnasia, et
 venationes, et coenationes, loca urbis dixerim?
 TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in
 forum quidem et ad iudicia non accedit, quod
 puto, sycophantis omnia illa loca magis conue-
 niunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet.
 At Palaestras et gymnasia, et convivia persequi-
 tur, et ornat solus ipse. Quandoquidem quis in
 palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Pa-
 rasiti corpore conferri meretur? aut quis horum
 in gymnasio visus, non dedecus potius loci est?
 Etiam in solitudine nemo horum subsistat occur-

ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τὰ ἐπίοντα μένει, καὶ δέ-
χεται ῥαδίως, μελετηκῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δαί-
προις καταφρονεῖν· καὶ ἔτ' ἑλαφός, ἔτε σὺς
αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικώς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐ-
τὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος
ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγῃ. τὰς μὲν γὰρ λαγῶς
διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ,
τίς ἂν καὶ ἀμιγλήσαιο παράσιτοι, ἤτοι παί-
ζοντες, ἢ ἐσθίωντες; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφραίνει
τὰς συμπότας; πότερ' ἂν σπότης ἔτος ὄρων καὶ
σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ
κείμενος, εἰς γῆν ὄρων, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, ἐχέ
συμπόσιον ἤκων; καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμ-
ποσίῳ φιλόσοφος τοιῦτόν εἶναι, αἶεν ἐν βαλα-
νήῳ κύων.

Φέρει

rentem feram: at Parasitus inuadentes manet, et
facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas
contemnere: et neque ceruus illum neque horri-
dus aper percellit: sed etiam si aper dentem in il-
lum acuatur, contra in aprum acuit Parasitus. Nam
lepores magis ipsis canibus persequitur. In con-
uiuio autem Parasito quis certare audeat, siue io-
canti siue edenti? Vter magis exhilarare conuiuias
poterit? hic ne tandem canens et disteria iaciens,
an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens,
deiecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad
conuiuium? Ac mea sententia tale quid in coena
Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed

ἔφρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπὶ αὐτὸν ἤδη βα-
δίζωμεν τὸν βίον τῆ παρασίτου, σκοπῶντες ἅμους
καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ (26), πρῶτον τοίνυν
ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παρῆντα ἀπὸ δόξης κατα-
φρονῶντα, καὶ ἕδεν μέλον αὐτῷ, ὃν οἱ ἄνθρω-
ποι οἴονται. περὶ ῥητόρας δὲ καὶ Φιλοσόφους
ἔδοι τις ἂν, ἢ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφῃ
καὶ δόξῃ τριβέντας, καὶ ἢ δόξης μόνον, ἀλλὰ
καὶ ὁ τάτε αἰσχρὸν ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίᾳ. καὶ ὁ
μὲν παράσιτος ἕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον ὡς ἐπὶ
ἂν τις ἕδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς ἀγγυλοῖς ψηφίδας
αἰμε-

52. Sed age his relictis, ad ipsam iam vitam
Parasiti veniamus, ita vt istorum simul vitam in-
spiciamus et comparemus. Primo igitur Parasitum
gloriae contemptorem semper videas, neque
curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
tores autem ac Philosophos inuenias, non quos-
dam, sed omnes, a superbia et gloria conteri, et
non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a
pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita
affectus est, vt vix aliquis sparsos per litora cal-
culos

R 4

26. ἐκείνῳ] ἐκείνων coniiciebat Gesn. Nimi-
rum retulit ad philosophos, quibus iam com-
paratum it parasitos. Verum quum τὸν
βίον παρασίτου praemittatur, recte procedit;
se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil.
βίῳ τῶν Φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Reitz.

ἀμελῶς ἔχουσιν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν πρὸ
 χρεσίην τῆς πηγῆς· οἳ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ
 δεύτερόν ἐστι καὶ οἱ Φιλοσόφῃν φασκέντες
 πρὸς αὐτὰ ὅτι διακρίνεται μακροθεμιότως, ὥς
 τῶν μάλιστα τῶν ἐνδοκίμηκτων Φιλοσόφων (παρ
 μέν γε πῶτε ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δηάζων
 δίκην δώδεκα ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σο
 Φιστεῶν εἰσπραττέται τὰς μανθάνοντας. ὁ δὲ
 παρὰ τῆ βασιλέως ὑπὲρ τῆς πυνθῆαι ὁμοίως μισθὸν
 αἰτεῖ, καὶ ἀσπύνηται. ἔτι πρεσβύτερος αὐτῆς
 διὰ τὸ τοῦ ἀποδημῆαι, καὶ μισθοφάρεϊ, καθάπερ
 Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ
 ὄνομα ἀσπύνηται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὐροκ

culos negligentius habeat; neque quidquam ipsi
 videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Ve
 rum enim vero Rhetores, et, quod indignius est,
 illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeli
 citer adeo animati sunt, ut e numero Philosopho
 rum, qui maxime iam celebrantur (de Rhetori
 bus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iu
 dicat, corruptionis munerum damnatus sit: alius
 mercedem argutiarum a discentibus exigat; alius
 pro suo conuictu mercedem a rege. et ipse, ni
 hil erubescens poscat. Propter hanc senex iam vir
 adhuc peregrinatur, et mercede, ut Indus aliquis
 aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quo
 que nomen erubescit, mercedem esse nimirum,
 quod accipit.

Εἴροις δ' αὖν ἡ μάστις παύει περὶ ταῖς, ἀλλὰ καὶ αἰδῶ πάσῃ, ῥῖον λύπης, καὶ ὀργῆς, καὶ Φθόνου, καὶ πανόϊας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος, ἔξω τῶν ἐν ἀπάντων· ἔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξιμασίαν, καὶ ὅτι μὴ ἐστὶν αὐτῷ ὅτι ὀφείλει. καὶ εἰ ἀναγκασθεὶς δέ ποτε, ἢ ὅτι αὐτῷ χαλεπὸν μὲν, εὐδὲ σκνυδρὸν ἐν ὁδῷ ἀπερραίνεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ ἐν Φερίνῃ, τὸς ἐνόντας, λυπεῖται γε μὴν ἡμῶν πάντων, τῆς ποτὲς τέχνης παρασκευασθῆς αὐτῷ, καὶ χαρῆς ἐξομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ἑσθ' λυπηθεῖν. ἔτε γὰρ χρημάτων ἐστὶν αὐτῷ, ἔτε οἶκος, ἔτε οἰκῆτης, ἔτε γυνὴ, ἔτε παῖδες, τῶν διαφθαρμένων πάντως ἐνάγνη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτά,

53. Inuenias autem non haec modo circā istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, et iras, et inuidias, et omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, et quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque seruus, neque vxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici,

αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπολλύνται) ἐπιθυμῶ δὲ
ἔτε δόξης, οὐτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ἀγαθὸς
τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰμὶ γὰρ ἐνδεὴς τρυ-
φῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ
Τυχιῶδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐδὲ παλαιότητος ἐστὶν ἄπο-
ύσις ἀπορτὶ τρυφῆς. ἐδὲ γὰρ ἀνδρείος ἀπορτὶ
ἀνδρείας ἐστὶν ἀνδρείος, ἐδὲ Φρόνιμος ἀπορτὶ Φρο-
νῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γὰρ ἄτε παρασίτος ἀ-
εὶν. προκεντῶν δὲ ἡμῖν πρὸς παρασίτου ζητοῦ
ἐντος, ἀχι μὴ οὐτος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος, ἀλ-
λως ἢ παρασίτου ἀνδρείότητος, καὶ ὁ Φρόνιμος
παρασίτου Φρόνησεως, καὶ ὁ παρασίτος δὲ παρα-
σίτου τοῦ παρασίτου παρασίτου ἐστίν. ὡς εἶπε
τῆτο

qui illa habeat; necesse est, cum tamen soleant
interire. Sed neque gloriae cupidus est neque
opum, neque formosi cuiusquam.

54. ΤΥΧΗ. Verum, Sime, victus penuria
angi illum probabile est. ΠΑΡ. Ignoras, Ty-
chiade illum omnino Parasitum non esse, cibo qui
indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo
fortitudo, fortis est, neque prudens, cum desti-
tuitur prudentia, est prudens. Alioquin enim
neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est
quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui
non est. Si vero fortis non aliter quam praesente
fortitudine, et prudens prudentia praesente; et-
iam Parasitus praesente parasitandi facultate Para-
tus

τῷτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλας σινός, καὶ
ἐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκ ἂν εἴδω
ποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἐοί-
κων· ὥς ἐτ' ἐπὶ τῷτο, ἐτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅττι
λυπηθεῖη αὐν.

Καὶ μὲν καὶ πάντες οὐκ φιλόσοφοι, καὶ ῥη-
τορες φοβέονται μάλιστα· τὰς γὰρ τοὺς πλείους
αὐτῶν εὖροι τις αὐν μετὰ ζῴων προϊόντας· ἐπὶ
αὐν δὴ περ, εἰ μὴ ἐφοβέοντο, ὀπλισμένους, καὶ
τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρριμμένως ἀποκλείοντάς
μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβαλεῖσθαι αὐτοῖς δαδίο-
τας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσέθησιν·
εἰρή· καὶ τῷτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη.
γενομένου δὲ ψέφει νύκτωρ, εἴδεν τι μᾶλλον θο-
ρυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας

tus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de
alio, nec iam de parasito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia villa est ut doleat.

55. Iam Philosophi simul omnes et Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clauā prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi infidietur. At hic ignuam obdit conclauī, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihil mouetur magis, quam si non quiesceret. Et si

per

δὲ ἀπίων, ἅπαντες εἴφεας ἄδυναι, φοβῆται γὰρ ἔ-
 δεινὰ δαμῆναι. φιλοσόφος δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ
 κλεινὸς ἄνθρωπος δεινὸς, τρέφα ἐνσκακασμένους. ζῆλον
 μὲν γὰρ ἔχουσιν, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπλέοντες, καὶ
 ἐπ' ἀριστον.

Παρασίτη μὲντοι ἔδειξαι ἁποκατηγορησάμενοι
 χρεῖαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα
 εἰπὼν· ἐπεὶ ὅ γε τοιαῦτα καὶ ἂν εἴη παράσιτος,
 ἀλλ' αὐτὸν ἐπείνορα ἀδικεῖ. ὥς ἂν μοιχεύσας
 τύχοι· ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸ νόμιμον μετα-
 λαμβάνει τῷ ἀδικήματι. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς
 ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ αἰτῶν Φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕ-
 τως οἶμαι, ὁ παράσιτος, εἰς τι ἀδική, αὐτὸ
 μὲν τῷτο ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει
 δὲ

per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil
 enim usquam metuit. Philosophos autem saepe
 ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset
 metuendum. Clavas enim habent, etiam cum
 in balneum eunt aut ad prandiam.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut
 de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter
 criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit,
 sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adul-
 terium committat, simul cum iniuria nomen et-
 iam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus
 non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut impro-
 bus; sic, puto, Parasitus, si quid sceleris commit-
 tat, ipsum hoc quod est, amittit; id vero, quod
 com-

δὲ δ' αὖτε. ἀδικήματα δὲ τῶν αὐτῶν ῥητόρων καὶ Φιλοσόφων ἄφθονα καὶ μόνον ἴσμεν αὐτῶν γεγονότα κατ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἡδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Ἀισχίνης, καὶ Ὑπερίδης, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· πῶς αἰσχύνη δὲ καὶ ἐστὶν ἀπολογία, καὶ ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτον τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τῷ παρασίτῳ κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν Φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος Φαυλότερος; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἐν τέναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. Φιλοσόφος μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τὰς πλείους, κακῶς

commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum et Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis nouimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio existat Socratis et Aeschinis, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque ferè Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non existat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Iouem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eomulto beator. Philosophos enim nouimus, aut omnes, aut plerosque certè, male malos periisse, alios

κακῶς καὶ ἀποθάνοντας, τὰς μὲν ἐν καταδίκῃς ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, Φαρμάκῳ· τὰς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσχερίας 27) Φθινήσαντας 28), τὰς δὲ Φυγόντας. παρασίτε δὲ θάνατον ἐδωῖς ἔχει τοιοῦτον εἶπεν, ἀλλὰ τὸν εὐδαμονέστατον, φαγόντος καὶ πiónτος. εἰ δὲ τις καὶ δοκῇ βιάῳ τετελευτημένος θανάτῳ, ἀπατήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἰκανῶς διημήληται σοὶ καὶ πρὸς τὰς φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν

alios de sententia iudicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finisse, ille cruditate mortuus est.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest

27. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσχερίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. la. Cröze.

28. Φθινήσαντας] Gesner. em. Φθινύσαντας. Recte; nam Φθινέω ignoro. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inveniantur. Reitz.

λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσίτελές ἐστι τὸ κτήμα
 πᾶτο· τῷ τρέφοντι, παρῶ λέγειν· ἐμοὶ μὲν
 γὰρ δοκῶσι, ὥσπερ ἐνεργεῖσθαι καὶ χρηζόμε-
 νοι τρέφειν αὐτὰς οἱ πλάσιοι, καὶ εἶναι τῷτο
 αἰσχύνῃν τῷ τρεφόμενῳ. ΠΑΡ. Ὡς ἡλθὼν
 γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι
 γιγνώσκειν ὅτι πλάσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὰ Γύγῃ
 χρυσίου ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ
 προίων ἀνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσ-
 περ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμέτερος, καὶ
 ἐσθὴς ἀνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἀνευ φαλα-
 γγων, ἔτω καὶ πλάσιος ἀνευ παρασίτου ταπεινός
 τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλά-
 σιος κοσμεῖται, ὑπ' αὐτῶ· τὸν δὲ παράσιτον
 πλάσιος ἔδεποτε κοσμεῖ.

ΑΛ-
 est ut dicere coneris, An etiam honesta atque
 utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi viden-
 tur tanquam a patronis, et liberalitate quadam
 pasci a diuitibus, id ipsum autem pudori esse ei
 qui sic pascitur. ΠΑΡ. Quam puerilis esses,
 Tychiade, si non posses intelligere, virum diui-
 tem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum
 capiat, pauperem esse; et si progrediatur in pu-
 blicum sine parasito, mendicum videri. Et
 quemadmodum miles sine armis eo contentior,
 et velitis sine purpura, et sine phaleris equus, sic
 etiam diues sine Parasito, humilis homo vilisque
 videtur. Quin ornatur ab illo diues, Parasitum
 autem diues ornat antiquam.

Ἄλλως τε ἂν οὐδὲ δυνάδης αὐτῷ ἔσται, ὥς σὺ φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλοῦντί, ὥς κρείττονι χάριονα. ὅπως γὰρ μὴ τῷ πλάσσειν τῆτο λυπηρὲς ἔσται, τὸ γράψαι τὸν παράσιτον, ὥς μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῆ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς ταύτης δορυφορίας ὑπάρχει. ἔτι γὰρ μάχη ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλεονείῳ, τῆτον ὁρῶν παρυσώτα. ἀλλ' ἔδ' ἂν ἀσφαλείας Φαρμάκῳ ἔδεις, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβλαβεῖσθαι τανί, τῆτε προσεδιόντος καὶ προπίνοντος; ὥς οὖν πλεονείας ἔχει κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τῆς παρυσίτης σώζεται. ἔτι μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοσοφίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσει τῷ

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorum; cum diuiti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis inuadat diuitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari, alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque diues non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in eden-

πῶς πλάσιον φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμφαγῶν.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑπερβῆναι ἑαυτῶν τῆς σπαντῆς τέχνης, ἔχει ὥσπερ αὐτὸς ἑφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχρὸν αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. "Ορα δὴ τὴν ἀποκρίσιν, εἴαν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ περὶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἀριστα οἶαι. Φέρε γὰρ, τὴν σῆτον οἱ παλαιοὶ τι καλεῖσιν; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτέσθαι, ἔχει τὸ ἐσθῆναι; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκ ἂν καθωμολόγηται τὸ παρασι-

τεῖν

edendo diuiti nihil concesserit, verum etiam in conuictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque vlla in re artem tuam destituisse, non, vt dicebas ipse, imparatus, sed vt exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest vt audiam an non ipsum Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem an satis tibi videatur dici, et tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Simon* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Sireisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud?

Luc. Op. T. VI.

S

TYCH.

τεῖν ὅτι ἐκ ἄλλο ἐσί. ΤΥΧ. Τῆτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐσίν, ὃ αἰσχροὺν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπόκριναί μοι, πότε-
ρον σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προσημαίνων ἀμ-
φοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἐλοιο, ἢ γὰρ τὸ πλεῖν,
ἢ τὸ παραπλεῖν 29); ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ.

TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe vide-
tur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde:
vtrum tibi videtur praestare, et vtrum propositis
duobus elegeris, *naui gare ne an iuxta nauigare.*

TYCH. Equidem *iuxta nauigare.* PAR. Quid
vero,

29. παραπλεῖν] In vniuersum non facile est
ea loca conuertere, in quibus verborum lu-
sus inest. Hic etiam *παρὰ* praepositio diffi-
cultatem aliquam habet, quae non *societa-
tem* modo, sed excessum etiam et *superatio-
nem*, interdum etiam *vizium occultum* in com-
positione notet; quae forte in *παρασίτῃ*
appellatione iungi possunt, vt *parasitus* sit
qui cum aliis, quibus *obrepfit*, largius cupi-
diusque caeteris, cibum capit. Sed cum
in primis tamen ad *cibi societatem* respicia-
tur, quorum etiam illi Solonis *παρασίτῃ*,
atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in
caeteris compositis quoque huius praecipue
significationis rationem habere. Gesner.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;
 ΤΤΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ
 ἵππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΤΧ. Τὸ παρ-
 εκπεύειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ
 παρακοντίζειν; ΤΤΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν ὁμοίως ἔθ' ἔλοιο καὶ τῷ ἐσθίειν μᾶλλον
 τὸ παρασιτεῖν. ΤΤΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη καὶ
 σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἐῷος
 καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ
 δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ καὶ
 πρῶτος μαθητὴς σοι γέγνομαι. Φασὶ δέ καὶ τὰς
 μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

vero, *currere ne an iuxta currere?* TYCH. *Iuxta currere.* PAR. *Quid vero, equitare ne an iuxta equitare?* TYCH. *Iuxta equitare.* PAR. *Quid autem, iaculari, an iuxta iaculari?* TYCH. *Iuxta iaculari.* PAR. *Nonne ergo similiter etiam malis iuxta edere, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam edere simpliciter?* TYCH. *Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam et post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.*

Ἀνάχαρσις, ἡ περὶ γυμνασίων

Ἀνάχαρσις καὶ Σόλων.

ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνας ἐνεκα οἱ νέοι ποιῶσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχεσι καὶ λυγίζεσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σῦες· καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γάρ) λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέφησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συνα-
ράττε-

Anacharsis siue de Exercitationibus
(vulgo de *Gymnasticis*.)

Anacharsis et Solon.

ANACH. Ista vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se inuicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mutuo conspurcant vt fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se vngere solent, et mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se inuicem pronis capitibus, et frontibus
arie

ῥάττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδὲ ἀράμενος
ἐκκινოსὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελεῶν, ἀφῆκεν εἰς
τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπιματαπεσὼν, ἀνακύπτει
ἐκ ἐα, συνωθῶν κάτω εἰς τὸν πηλόν· τέλος δὲ
ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστή-
ρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἀγχι
πῦθλιον ὁ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὦμον, ἰκετεύει
οἶμαι, ὥς μὴ τέλσον ἀποπνευγῆ. καὶ εἰς τῷ
ἐλαίῳ ἕνεκα φεῖδόνται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ'
ἀφανίσαντες τὸ χρίσμα, καὶ τῷ βαρβόρῃ ἀνα-
σπλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα
ἑμοὶ γὰρ παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγγέφυς ἐκ τῶν
χειρῶν διαλισθαίνοντες.

Ἐτε-

arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste al-
terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse
deinde superincumbens tollere se illum non finit,
contruditque deorsum in lutum. Tandem vero
iam cruribus suis illius ventrem complexus, suc-
que cubitu gutturi illius subiecto, suffocat mise-
rum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
pliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces
sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa par-
cunt, quo minus inquinentur, sed deterfo un-
guento, oppleti stercore, sudore insuper multo
diffuentes, risum mihi quidem praebent, anguil-
larum instar alterius alter elabentes manibus.

Ἄλλοι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ
 τῆτο δρῶσιν· ἐκ ἐν πηλῷ ἔτοι γε, ἀλλὰ ψάμ-
 μον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγ-
 ματι πάττεσιν τε ἀλλήλας, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες
 ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὥς
 ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἷμας
 ἥης ψάμμε τὸν ὀλισθον ἀφαιρέσης, καὶ βεβαio-
 τέραν ἐν ξηρῷ παρσχέσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ἐρθεσάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παί-
 σιν ἀλλήλας προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἔ-
 τοσι γὰρ καὶ τὰς ὀδόντας εἰκὲν ἀποπτύσειν ὁ
 μακοδαίμων· ἔτις αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου
 ἀναπέπλησαι τὸ σῶμα, πῦξ ὥς ὀρεῖς παταχ-
 θέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' ἔδὲ ὁ ἀρχὼν ἔτοσι
 διίση-

2. Alii in subdiuali aulae idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed arenam istam profundam
 substratam habentes in cauea, conspergunt se in-
 vicem, et sponte sua puluere se, gallorum gal-
 linaceorum instar, adcumulant, puto, vt minus
 inter complectendum elabi possint, lubricitatem
 illam auferente aretia, et firmiorem praestante in
 sicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conspersi, recto statu, verberibus
 se inuicem calcibusque impetunt. Hic ergo mi-
 ser ipso videtur dentes exspuere: adeo sanguine
 illi atque arena os oppletum est, pugno, vt vi-
 des, mala illi percussa. Sed neque iste prae-
 fatus

διέσπασεν αὐτὰς, καὶ λύει τὴν μάχην. τετραμάρο-
μαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τῶ-
τον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαι-
νεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλաχόρδι πάντες ἐγκονῶσι, καὶ
ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τῷ αὐτῷ μέ-
νοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι
τὸν αἶρα.

Ταῦτα ἔν ἐθέλω εἰδέναι τίνες ἀγαθῶ ἂν εἴη
πρῶτον· ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εἰσέναι δοκεῖ
τὸ πρῶγμα, καὶ ἔκ ἔστιν ὅσις ἂν ῥαδίως μετα-
πείσει με ὡς ἔ παραπαύεσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά
σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ
πάμ-

ctus illos separat, aut pugnam soluit: e purpura
enim de magistratu aliquem hunc esse colligo.

4. Quin incitat etiam, et qui percussit, eum
laudat. Alii vero alio loco celeriter se mouent,
et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco
maneant; et iactato in altum corpore calcibus
aëra petunt.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono fit fa-
cere: nam mihi furori potius similis res videtur,
nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insani-
re qui ista faciunt.

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia ti-
bi, quae hic sunt, videri, cum peregrina tibi
sint,

πάντοτε τῶν Σκυθικῶν ἔθων ἀπαύδοντα, κα-
 θ' ἅπερ καὶ ὑμῶν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ
 ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλόκοτα εἶ-
 ναι δοξάντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπι-
 γαίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γὰρ οὐ
 γὰρ μανία τὰ γυγνόμενά ἐσιν, εἴδ' ἐφ' ὕβρει ἔ-
 τοι παίχσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίσσιν ἐν τῷ πληθὺ
 ἢ ἐπιπάττασι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν
 ἐκ ὀτερπλῇ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν καὶ μικρὰν ἐπ-
 αίνει τοῖς σώμασιν. ἦν γὰρ ἐνδοξατέρη, ὥσπερ
 οἶμά σε ποιήσιν, τῇ Ἑλλάδι, ἃν εἰς μακρὰν
 εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονι-
 μένων. ἔτω σοι τὸ πρᾶγμα καὶ τοῦτο ἅμα καὶ
 λυσιτε-

sint, et multum a Scythicis moribus abhorren-
 tia; quemadmodum vicissim vobis multas et di-
 sciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena
 videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu
 iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir
 optime, non sunt furor, quae fiunt, neque in-
 iuriarum causa isti se invicem percutiunt, et in lu-
 to prouoluunt, aut conspergunt puluere; verum
 utilitatem ea res habet non iniucundam, et ro-
 bur non paruum corporibus conciliat. Si pro-
 inde moraberis, quod facturum te spero, ali-
 quam diu in Graecia, non ita multo post unus
 et ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo
 tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

ANACH.

λυσίτελές εἶναι. Δόξα. ΑΝΑΧ. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ
τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιαῦτό τι διαθήη,
εἴσεται ὡς ἔμαθην διεζώσμεθα τὸν αἰνῶνι καὶ
Ἄταρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔδωκε τοῖς γυγνομέ-
νοις; ἢ τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτάς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶ-
ρος αὐτός, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνο-
μάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος καὶ Λυκίης· καὶ
τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἑστῶς, τὸν ἐπὶ τῇ ἐλῇ κεκλε-
μένον, τῇ ἀρ. τερπνὴ μὲν τὸ τέξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ
δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ
καμάτε μακρῶ ἀναπαυόμενον. δείκνυσιν τὸν θεόν.
Τῶν γυμνασμάτων δὲ τέτων, τὸ μὲν ἐν τῷ
πηλῷ ἐκείνῳ παλὴ καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κένει
παλαια-

ANACH. Apage, Solon, vobis eueniant vtilia
ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum ali-
quis tale quid faciat, sentiet non frustra nos ac-
cinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his
quae hic sunt, aut quid facere istos dicamus?
SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a no-
bis appellatur, et est illud Apollini Lycio sa-
crum. Vides signum illius, illum ad columel-
lam se acclimantem, sinistra habentem arcum:
dextra vero supra caput reflexa velut e longo la-
bore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit
in luto isto, lutha vocatur; isti in puluere, lu-

παλαίσοι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παῖσιν ἀλλήλους ἐ-
 θροσάδην πανκρατικῶς ἐν λεγόμεν. καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐς γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου,
 καὶ τῶν ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προ-
 τίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν
 κατ' αὐτὸν, καὶ ἀναρεῖται τὰ ἄθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά εἰσι;
 ΣΟΛ. Ὀλυμπίᾳσι μὲν σέφανος ἐν κοτίνῳ,
 Ἰσθμοῖ δὲ ἐν πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πε-
 πλεγμένος. Πυθαῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν 1) τοῦ
 θεῶ.

stantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore
 se inuicem feriunt, pancratio certare dicimus.
 Sunt autem nobis alia quoque id genus exercita-
 menta pugilatus, et disci, et saltus: quorum
 omnium certamina proponimus, et qui vicerit,
 ille praestantissimus inter suos videtur, et repor-
 tat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud vos
 praemia? SOL. Olympiae corona oleagina;
 in Isthmo de pinu: Nemese de apio plexa; in
 Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathe-
 naicis,

1. μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arbor-
 um, μῆλα dicere, non ramos; puto. Non
 primum Anthologias epigramma laudo, ubi
 κότινος, μῆλα, σελίνα, πίτυς forte ipsius
 societatis causa suspicionem moueant, ra-
 num esse intelligendum: sed hoc, quod
 hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum
 prae-

θεῶ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον
 τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι;
 ἢ διότι μικρὰ σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ANACH.
 Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας
 τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθῆσθαι αὐτὰ Φι-
 λοτιμῆσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγω-
 νισαῖς αὐτοῖς ὑπερσπικδακέναι περὶ τὴν ἀνταίρε-
 σιν τῶν τηλικύτων, ὥς μῆλων ἕνεκα, καὶ σε-
 λίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγ-
 χομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς
 οὐκ

naicis, oleum ex Mineruae olea. Quid rides,
 Anacharsi, an quod parua tibi videntur ista?
 ANACH. Non; sed magnifica dixisti praemia,
 et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea
 constituerunt: digna, pro quibus auferendis su-
 pra etiam, quam possunt, contendant athletae:
 adeo ut malorum causa et apiorum tantum la-
 boris praecipiant, et periculum incurrant, ne
 alter ab altero suffocentur, et luxentur, quasi
 non

praemium commemoratur, *oleum e sacra
 Mineruae olea.* Deinde quoties praemio-
 rum horum denuo mentionem in hoc Dia-
 logo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα*
 semper a coronis distinguit; praesertim c.
 15. *πρόκειται σέφανος ἔπιτυος, εἰς κο-
 τίνου ἢ σελίνων, quidni μηλέας aut μῆλων*
adiiceret, si par erat ratio? Gesner.

οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπι-
θυμία, ἢ σελίνῳ ἐσθλὰ φανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε
πῆλῳ καταχρίσμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λα-
κτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, καὶ ἐς ψιλὰ τὰ διδόν-
μενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστὶ
σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ
κρατήσαντες ἡδὲ παρακολαθεῖσα τέτοιοις δόξαι,
τῷ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ
λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐ-
κλειαν ἐκ τῶν πόνων. εἰ γὰρ ἀπονητὶ προσγέ-
νοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρ-
χῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελεῖς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ
τῶν καμάτων περιμένειν. ΑΝΑΧ. Τέτο Φῆς,

ὦ Σό-

non liceret sine molestia copiam malorum, cui
volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pi-
nu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque
calcibus venter ab aduersariis contundatur.

ΙΟ. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista
munera respiciamus. Haec enim victoriae signa
sunt, et indicant qui vicerint? Verum quae con-
sequitur gloria, ea vero quantitas pretii est victo-
ribus: pro hac etiam calcibus peti praecclarum
videtur his, qui bonam ex laboribus famam venan-
tur: nec enim ea sine labore contigerit; sed opor-
tet, qui illam appetat, multa ab initio subire
difficilia, ac tum demum utilem illum honestum-
que finem ex laboribus expectare. ΑΝΑΧΗ.

Hunc

ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἤδη καὶ λυσίτελές, ὅτι πάν-
τες αὐτὰς αἰφύονται ἐς ἐφανερωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ
νίκῃ ἐπαυέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες
ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσι, ἀντὶ
τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλαια ἔχοντες. ΣΟΛ.
Ἄπειρος εἰ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μὲ-
κρόν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς
τὰς πανηγύρεις ἀπικὼν, ὁρᾷς τοσῶτον πλῆθος
ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν
ποιόντων, καὶ θεάτρα μυριάνδρα συμπληρέμενα,
καὶ πρὸς ἀγωνιστὰς ἐπαινεμένους, τὸν δὲ καὶ νική-
σαντα αὐτῶν ἰσίδεον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τέτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰ-
κτιζόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πᾶσχεσιν,
ἄλλα·

Hunc nempe ais finem iucundum atque vtilem,
quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae
caussa laudabunt, qui diu ante miserati illos fue-
rant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt,
qui pro laboribus poma habeant et apia. SOL.
Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc:
paullo post aliter de iis senties: cum delatus in
conuentus illos collectam videbis tantam hominum
multitudinem talium spectaculorum causa, et
impleta theatra tot millium capacia, et laudatos
athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit
reliquos.

II. ANACH. Ipsum hoc vero, Solon, mi-
serissimum est, si non paucis arbitris ista subeunt,
sed

ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονέσασιν αὐτὰς, αἵματι ραννομένοις ὀρώντες, ἢ ἀγχομένοις πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσσει τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῶν δὲ τοῖς Σκυθαῖς, ἦν τις, ὧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ δοιμάτιον περιρῥέξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύτεραι τὰς ζημίας ἐπάγασσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τῆτο πάθῃ τις· ἔτιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἔ μὴν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνισὰς, οἰκτεῖρεν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχασι· τῶν δὲ θεατῶν, ἄς Φῆς ἀπανταχόθεν τὰς ἀρίστas παραγόνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγναῖα

παρέν-
 sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes vt sanguine fluant, aut angantur ab adversariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiam si cui paucis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais vndique convenire praestantissimos ad istas celebritates, et ipsos valde miror, si necessa-
 riis

παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς ταῖτοις. εἰ δὲ γὰρ ἐκείνῳ πῶς δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τὰ τοῦ τρεπνόν αὐτοῖς, ὁρᾷν παριόμενες γέ, καὶ διαπληκτιζόμενες ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράττομενες, καὶ συντριβομένες ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἀνσε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς εἰ μάτην ἐσπεδάκαμεν ἐπὶ ταῖτοις. εἰ γὰρ ἔγω λέγων ἂν τις προσβιβάσῃ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτοὺς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλάπτοις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωματῶν, καὶ εὐεξίας θαυμασὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ἰσχυρὰν

rius relictis otium sibi funtunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se et confluentes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admonere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, et habitus ad valetudinem admirabiles, et horribiles peritias, et robur invictum,
et

ἰσχυρὸν ἀμαχαν, καὶ τόλμαν, καὶ Φιλοτιμίαν,
καὶ γνώμας ἀντιτήτες, καὶ ἀπαρὸν ἀληκτῶν ὑπὲρ
τῆς νύκτος. εὐ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς ἐκ ἂν ἐπαύσω
ἐπαινῶν, καὶ ἐπιθροῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελαῶν γε
προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ἐπόσα
κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετάς, καὶ τὰς εὐ-
ξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὅρῳ εὐενοῦς
μεγάλῃ ἔνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, ἔτε πα-
τρίδος κινδυνεύσεως, ἔτε χώρας πορθεμένης,
ἔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων.
ὥς τε τοσάτω γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν,
ὡς Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες,
καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη
καὶ

et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos
insuperabiles, et studium nunquam deficiens vi-
ctoriae: bene equidem noui finem te laudandi et
inclamandi et plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Iouen, Solon, et irriden-
di insuper atque cauillandi. Omnia enim illa,
quae modo enumerabas, virtutes, et habitus bo-
nos, et pulchritudines, et audaciam, video nul-
lius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
patria sit in periculo, neque regio vastetur, ne-
que amici aut familiares abripiantur ad contume-
liam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si,
cum sint, vt ais, praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et malis consistentur, ac
pulchri-

καὶ τὰ μεγέθη 2) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπώπιοις 3),
ὥς μήλα καὶ κοτίνε ἐγκρατεῖς γένοιτο νικήσαν-
τες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμνησθαι τῶν ἀθλῶν,
τοιτέων ὄντων. ἀτὰρ εἶπέ μοι, πάντες αὐτὰ
λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς,
ἀλλ' αἰεὶ ἐξ' ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ΑΝΑΧ.
Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδύλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ
τῇ

pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
ac liuoribus, vt pomo aut oleae ramo potiantur
victores. Suaue enim mihi semper meminisse prae-
miorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi;
omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime,
sed vnus ex omnibus, qui illos superauit.
ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura et
anci-

2. τὰ μεγέθη] Neque μέγεθος semper ingens
quid signif. sed quamcumque etiam magni-
tudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque
et de re minima praedicari potest. Neque
plurale μεγέθη ad procerum athletarum cor-
pus spectare puto, sed ad dimensionem i.
e. proportionem membrorum pertinere ar-
bitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam
foedant pugiles tumoribus ac cicatricibus.
Magnitudinem similiter Latinis de re parua
dici, notavi in lib. de *Ambiguis*. Reitz.

3. τοῖς ὑπώπιοις] Bos Obseru. Philol. p. 142.
probat ὑπώπια esse *vestigia plagarum*, ac
vulnera ipsa et contusiones. Recte. Reitz.

Luc. Op. T, VI.

T

τῆς νίκης τοσοῦτοί προϋσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες,
ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἕσση πάντως, οἱ δὲ ἡττώ-
μενοι πάμπολλοι μάτην ἀθλοῖσι πληγὰς, οἱ δὲ
καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. "Εοικας, ὦ Ἀναχάρσι, μηδέπω ἐννε-
ρηκέσθαι πολιτείας ἀρετῆς πέρι μηδέν· ἃ γὰρ ἂν
εἴα καλλιςα τῶν εἰδῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσθ. ἦν δὲ
φοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ καλλιςα
οἰκηθεῖη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ
πολιταὶ αὐτῆς, ἐπακινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμέμε-
θα πρὸς αὐτάς, καὶ εἰσὴ ὅτι πολὺ τὸ χρέσιμον
ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ
νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ΑΝΑΧ.

Καὶ

incipiti victoria tot homines laborant, idque cum
sciant, victorem vnum omnino futurum, victos
autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim
etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quid-
quam de recta reipublicae gerendae ratione cogi-
tasse: nec enim instituta pulcherrima reprehen-
denda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquan-
do scire, quomodo pulcherrime condi possit
ciuitas, et qua ratione optimi fiant illius ciues,
laudabis tunc etiam exercitationes hasce, et hono-
ris studium, quo in illis versamur, et scies, mul-
tam habere admixtam laboribus vtilitatem, et-
iamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH.

Quin

Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' ἐδὲν ἄλλο ἅπὸ τῆς
 Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμῶν, τοσαύτην μὲν γῆν δι-
 δεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχέρμερον,
 περρωθεὶς, ἢ ὅπως νόμεις τε τὰς Ἑλλήνων ἐκμά-
 θοιμι, καὶ ἔθῃ παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολι-
 τεῖαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα
 Φίλον ἐξ πάντων Ἀθηναίων καὶ ξένοι, προσιλό-
 μην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἦκον νόμων ἰετινῶν ξυγ-
 γραφέα εἶναι σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως
 πολιτείας τινὸς συναρμολογῶν· ὥστε ἐκ ἂν Φθάνοις
 διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιέμενος, ὡς ἔγω-
 γε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἀποτοῦ παρακαθ-
 εζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκούης λέγων
 κελί-

Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad
 vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum
 Euxinum ac procellosum transuectus, nisi ut leges
 Graecorum ediscam, et qui sint apud vos mores
 cognoscam, et formam reipublicae optimam me-
 ditando assequar: qua de causa etiam te maxime
 amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque
 delegi ex fama, quandoquidem audieram legum
 te quarundam scriptorem esse, et morum optimo-
 rum inuentorem, teque instituta utilia introdu-
 xisse, atque in uniuersum rempublicam quandam
 constitui. Igitur quamprimum me doce, et
 discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine
 cibo et potu tibi assidens, quousque ipse durare

κεχηνώς ἐπαυχοίμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμῳ διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ἂ ῥάδιον, ὧ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν, ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρῶμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάντων συνεῖναι τε τῷ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τὰς πόνεας· ταῦτα ἤδη σοι διδάξωμι, ὡς μάθοις ἔτινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, ἔ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἀθλα δύναυντο ἀναίρεσθαι.

dicendo possis, hiansque audiam te de republica et legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Vniuersa quidem, Sodalis, breuiter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iuuenibus decernamus, et quomodo illos tractemus vbi primum intelligere quid sit melius incipiant, et virile robur accipere, et pares esse laboribus: haec iam tibi enarro, vti discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, et labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, vt auferre possint praemia; ad illa

εἶναι· ἐπ' αὐτῇ μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάν-
των χωρεῖσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει
ὄγαθόν ἐκ τούτων καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώ-
μενοι. καινὸς γὰρ τις ἀγὼν ἄλλας ἀπασὶ τοῖς
ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ σεφάνος οὐ
πίτυος, ἐδὲ κοτίνε, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐ-
τῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν.
οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῷ τε ἐκάστῃ ἰδίᾳ, καὶ
κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλῆτον, καὶ δόξαν, καὶ
ἐσθλῶν πατρῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτη-
ρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαι-
το γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάν-
τα τῷ σεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται,
καὶ

illa etenim pauci ex omnibus perueniunt: sed
maius quiddam toti ciuitati ex ea re bonum, at-
que ipsis adeo, conciliamus. Commune enim
quoddam certamen aliud botis omnibus ciuibus
propositum est: et corona non ex pinu, neque
olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitate-
tem complectatur, velut libertatem priuatim
vniuscuiusque, et communiter patriae, et diui-
tias, et gloriam, et feriarum patrisarum fructum,
et rei familiaris conseruationem, et in vniuersum
pulcherrima quaeuis, quae a Diis contingere sibi
aliquis optauerit: ea huic coronae, de qua lo-
quor, impleta sunt omnia, et certamine illo pa-
rantur.

καὶ ἐκ τῶ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν καὶ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ εἰ πένοντο ἀγασσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μήλα καὶ σέλινα διηγῆ, καὶ θαλλῶν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, εἴδ' ἐκείνᾳ σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὅπότεν ἄλγεω καταμάθῃ. ἀπὸ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τῶ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τῶ σεφάνου, ὃν κατέλεξα τῶ πανευδαίμονος. ὃ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθῃ, τῶν Ἰσθμοῦ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν,
(σχο-

rantur, ad quod exercitationes istae et labores ducunt.

16. ANAGH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas et apia, et siluestris oliuae ramum, et pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parua tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, et partes ista omnia paruae sunt illius certaminis, et coronae illius, quam modo enarrabam, vndique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem facit, quae in Istmo fiunt, et Olympiae et Nemeae. Sed nos
iam,

(σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυ-
μῇ ἀλέεσθαι) ἀναδραμεύμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρ-
χὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φῆμι πάντα
ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ΑΝΑΧ. Ἀμεινόν, εἴ
Σόλων, αὐτῷ κατ' ὁδὸν γὰρ αὖ ἡμῖν ὁ λόγος
μᾶλλον προχωροῖ, καὶ τάχ' αὖ ἴσως ἀπὸ τῶ-
ν πεποθεινῶν, μὴδ' ἐκείνων ἐτι καταγελαῶν,
εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ
ἐσθ' φανώμετον. ἀλλ' εἴ δοκῇ, ἐς τὸ εὐσκιον
ἐκίστε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων,
ὥς μὴ ἐνοχλεῖεν ἡμῖν. ἐπιμεκράγοις τοῖς πα-
λαιῶσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν
ἥλιον ἐτι ῥαδίως ἀνέχσομαι, ὅξυν καὶ Φλογώδῃ
ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῦρ
λὸν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος
ἐν ὑμῖν

iam, otiosi enim fumus, et tu, ut ais, audien-
di cupidus, recurremus facile ad principium, ad
commune illud certamen, propter quod ad stu-
diōse omnia illa agi. ANACH. Melius ita,
Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis fer-
mo processerit: et forte celeriter hinc didicere non
amplius illos irridere, si quem videam olea sibi
placentem, aut coronatum aplo. Sed, si videtur,
in umbrosū illum locum progressi assideamus in
sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctan-
tibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem faci-
le ferre, qui acutus et feruētius incidit nudo capiti:
pileum enim relinquere domi visum est, ne solus

ἐν ὑμῖν ξενίζομαι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ
ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τῆ ἀέρος
(ἐν ὑμεῖς κύνα Φαίτῃ) πάντα καταφλέγοντας,
καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντας, ὃ, τε
ἥλιος, κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπι-
κείμενος, Φλογμὸν τῶτον εἰ Φορητὸν ἐπάγει
τοῖς σώμασιν, ὥς καὶ σὺ θαυμάζω ὅπως γη-
ραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, ἔτε ἰδίῃς πρὸς τὸ θάλαπος,
ὥσπερ ἐγὼ, ἔτε ὅλως ἐνοχλημένῳ ἔοικας, εἰδὲ
περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἐνθα ὑποδύση, ἀλλὰ
δέχηται τὸν ἥλιον εὐμαρῆς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι
γὰρ ἔτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς
ἐν τῷ πηλῷ κυβισήσεις, καὶ αἱ ὑπαιθριοὶ ἐν τῇ
ψαμμῇ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὰ ἀμυντή-
ρια.

inter vos peregrino habitu circumteam. Tempus
autem anni, quae feruidissima pars est astri, quod
canticulam vocatis, adurentis omnia, et succum
aridumque aëra reddentis; atque sol circa meri-
diem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intole-
rabilem corporibus inducit. Itaque te admiror,
quomodo senex iam homo, neque sudes ad ae-
stum, ut ego, neque omnino incommodi quid-
quam sentire videaris, nec umbrōsum locum
circumspicias, quo subeas, sed facile excipias
solem. SOL. Nempe vani isti labores, Ana-
charsi, et perpetuae in luto volutiones, et sub-
dinales in arena aerumnæ, hoc nobis contra solis
iacula

μιον παρέχουσι πρὸς τὰς τῆς ἡλίας βολαίς. καὶ ἐκ
ἐτι πύλα δεόμεθα, ὅς τὴν αὐτὴν κωλύσει καθεύ-
κυσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπώμεν δ' ἐν.

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νέμεις, προσέξεις εἰς
ἐν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πισεύειν αὐ-
τοῖς, ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγασθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λό-
γον. δυσὼν γὰρ θατέρω πάντως ἐκ ἂν ἀμάρ-
τοιμεν, ἢ σέ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ὅπα-
σα οἷσι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδασθῆναι
ὡς ἐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τῇ
τῷ πᾶσα ἐν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, ἐκ ἂν
φθάνοι χάριν ὁμολογᾶσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ πα-
δεύσῃς,

iacula propugnaculum praebent: nec iam indige-
mus pileo, qui prohibeat ad caput peruenire ra-
dium. Sed abeamus nempe.

17. Et fac ut non tanquam legibus his attendas,
quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas:
sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicere statim et examinare meum sermonem
memineris. Alterutrum enim duorum omnino
consequemur, aut firmiter ut in hanc traducere
sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis,
omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam
qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re
tota Atheniensium ciuitas gratiam se tibi habere
profitebitur: quatenus enim me insitueris, et ad

θεύσης, καὶ μετακείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκεί-
νην τὰ μέγιστα ἔση ὡφελικώς. εἰδὲν γὰρ ἂν ἀ-
ποκρυφάμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον
καταθήσω Φέρων, καὶ κατασας ἐν τῇ πνυκί,
ἔρῳ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὕμῖν ἐγραψα τὰς νόμους, οἷός τις ἂν ὦμην ὡφελιμω-
τάτως ἔσσοθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος ἔτοσί (δεί-
ξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἔσι· σοφὸς
δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μα-
θήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥς τε
εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ αναγεγραφθῇ, καὶ χαλ-
κῶν αὐτὸν ἀναξήσατε παρὰ τὰς ἐπαωνύμους ἐν
πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίαν, καὶ εὐῖσθι ὡς ἂν ἀ-
σχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου
καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐμμανθάνοντες.

ANAX.

meliozem traduxeris sententiam, maximo illam
beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem
celauero: sed in medium statim illud conferam,
ac stans in concione dicam omnibus, Ego quidem,
Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas
fore ciuitati putabam. At hic hospes, (hic te osten-
dam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sa-
piens, aliter me iussit, et aliam me meliozem di-
scendi ac viuendi rationem docuit. Itaque tanquam
beneficus erga vos scribatur hic vir, et aeneum illius
statuere iuxta conditores, in urbe, iuxta Mineruam.
Et bene noris, non ducturam sibi pudori Athe-
niensium ciuitatem, a barbaro et peregrino disce-
re, quae profunt.

ΑΝΑΧ. Τέτο ἐκείνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, ποιὰς καὶ κληῖνης ἀνδριππος, ἐφ' ἀμάξης βεβιωκώς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμειβών, πόλιν δὲ ἔτε οἰκήσας πώποτε, ἔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑώρακώς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκωμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τρεῖς τοῖς ἡδὲ χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατεκνηκύντας; καὶ μάστιγι σὲ, ὦ Σόλων, ὦ τέτο, ὡς Φασίην, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίσασθαι ὅπως ἂν ἀρίστα πόλιν οἰκοῖται, καὶ οἷς τισὶ νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσῃσι. πλην ἄλλα καὶ τέτο ὡς νομοθέτη

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Atheniensibus, irrisores cum diffimulatione vos esse in sermonibus. Nam unde ego, pastoricius et vagus homo, qui in planstro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitari nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de ciuitate disputem, et doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam saecula bonis legibus habuerunt? et te praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime ciuitas instituat, et quibus via legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re

paren-

δέτῃ πείσεις σοι· καὶ ἀνταρῶ, ἣν τι μοι δεκῇ
 μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθειμι.
 καὶ ἰδὼ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ
 συνηρηφῇ ἔσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἔδωκα καὶ
 εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχρῷ τῷ λίθῳ. λέγε ἂν τὸν λό-
 γον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τὰς νέας παραλαβόντες,
 ἐκ παιδῶν εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ἡμῖν ἀρι-
 σοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τῆς πηλῆς, καὶ τῶν
 αἰσθημάτων τῶντων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυ-
 βιστήματα, συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τῆτα
 γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθεν ἀκῶσαι·
 τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με μετὰ κληρὸν ἔκα-
 ζον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνῃ μέντοι, ὦ Σόλων, μέ-
 μνησέ μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρ-
 βαρον

parendum tibi velut legislatori: et contra dicam;
 si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo
 discam firmitus. Et ecce iam euitato sole, in opa-
 co sumus, et iucunda hic sedes atque opportuna
 in saxo frigido. Itaque ab initio inde exorsus
 rationem doce, cur assumptos a pueris inde adole-
 scentulos statim labore subigaris, et quomodo
 vobis optimi viri euadant a luto, et ab exerci-
 tationibus hisce; et quid pulvis et volutationes
 ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim
 ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in
 posterum per partes suo quodque loco me docebis.
 Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memi-
 neris,

βαρυν ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὥς μὴ περιπλέκης, μὴ δὲ ἀπομηνύνης τὰς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπὶ λανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρέη.

ΣΟΛ. Σὺ τῷτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμיעύση ἄμεινον, ἔνθα ἂν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ ῥέων. ἐρήση γὰρ μεταξύ ὅ, τι ἂν ἐθέλης, καὶ διακόψης αὐτὲ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώγια, μηδὲ πόρρω τῷ σκοπῷ τὰ λεγόμενα ἢ, κωλύσει ἔδεν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βελῇ ἐξ Ἀρείας πάγας, ἥπερ τὰς Φονίαις ἡμῶν δίκας δικάζει, πάτριον ἔτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθῇσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζηται Φόνες,

neris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliuiscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, vbicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum tenere fusa aberrare. Interpellabis enim vt volueris, et longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad iudicandum.

causas

Φόνε, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς
δικάσοντας, ἀποδίδοται λόγος ἐκατέρω τῶν κρι-
νομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώ-
κων 4), ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀνα-
βιβάζονται τὰς ἐρᾶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς
τ' ἂν μὲν περὶ τῷ πράγματι λέγωσιν, ἀνέχε-
ται ἡ βαλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκέεσα· ἢν δὲ τις
ἢ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τῷ λόγῳ, ὡς εὐνεξέρες
ἀπεργάσωντο αὐτὰς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινῶσιν ἔξω-
θεν ἐπάγοι τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων
παῖδες ἐπὶ τὰς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελ-
θὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, ἐκ εἰῶν λη-

ρεῖν

causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incen-
dii; facultas dicendi datur litigantium, utrique,
et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi
per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, ora-
tore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur
Consilium, et audit silentio. Si vero quis aut pro-
oemium dicat ante orationem, ut beneuolentiores
illos reddat; aut miserationem, vel indignatio-
nem, extrinsecus arcessitam inducat causas, qua-
lia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: pro-
gressus in medium praeco silentium statim imponit,
neque

4. διώκων] Verbum hoc forense esse, et si fa-
tis notum, et actorem notare, eique opponi
τὸν Φεύγοντα reum; vid. tamen exempla
pluricula adferentem. *Elfuer. Obseru. ad*
Matth. V. 44. Ricz.

θεῖν πρὸς τὴν βελὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα
ἐν τοῖς λόγοις, ὥς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ
Ἀρεωπαγῖται βλέποισιν. ὥς καὶ σέ, ὦ Ἀνά-
χαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῶμαι
ἐγώ γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βελῆς μὲ νόμον ἄλκας
καὶ σωπᾶν κέρους, ἣν αἰσθῆ καταρρήτορευόμε-
νος· ἄχρι δ' ἂν ρίκεῖα τῷ πρᾶγματι λέγηται,
ἐξέσω ἀπομνησύνειν. εἰ δὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιῶ
σόμεθα τὴν συνάσιαν, ὥς ἄχθεσθαι εἰ ἀποτεῖ
νοῖτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιὰ πικρὴ, καὶ ἡμεῖς
εὐχολὴν ἄγομεν. ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σε παῖ-
τα, ὦ Σόλων, καὶ ἐγώ γε ἤδη χάριν ἔμικράν
οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τέτοις, ὅτι πάρεργον τῷ λόγῳ
καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πᾶν γινόμενα ἐδιδάξω με,
θαυ-

neque patitur ineptias agere apud iudices, aut
oblinere quasi et inuoluere causam verbis, ut nu-
da quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam
te, Anacharxi, Areopagitam in praesens mihi
constituo equidem: et ex mei Consilii lege audi,
et tacere iube, si sentias rhetoricas tibi insidias
strui: quam diu domestica causae dicentur, pro-
ducere orationem liceat. Neque enim sub sola
iam disputabimus, ut molestum sit si extendatur
oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi
sumus. ΑΝΑΧ. Aequa dicis, Solon. Et
gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem
ea causa, quod obiter etiam, quae in Colle-
Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane et
bono-

θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βελευτῶν
ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον.
ἐπὶ τῆτοις ἐν ᾗδῃ λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης
ἄγῳ, (τῆτο γὰρ ἔθῃ με) κατὰ σχῆμα τῆς βα-
λῆς ἀκέσομαι σε.

- ΣΟΛ. Οὐκὲν διὰ βραχείαν προαῖσσαι χρῆ-
σε, ἀ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πό-
λιν γὰρ ἡμεῖς εἰ τὰ οἰκοδομήματα ἡγάμεθα εἶ-
ναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεώσοικες, ἀλλὰ
ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμα τι ἐδραῖον, καὶ ἀκίνη-
τον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν
πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολί-
ταις τιθέμεθα. τῆτες γὰρ εἶναι τὰς ἀναπλη-
ρῆντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελῆντας
ἑκάστα,

bonorum iudicum opera, qui ex vero calculum
laturi sint. Hac ergo conditione iam dicito: et
ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad
formam illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audien-
dum tibi est, quae de ciuitate statuamus ac ciui-
bus. Ciuitatem enim non in aedificationibus
inesse iudicamus, ut sunt moenia, et templa, et
naualia: sed ista quidem uti corpus quoddam
firnum, et immobile esse, ad receptionem et
securitatem ciuium: vim vero omnem ponimus
in ciuibus: hos enim esse qui ista impleant, et
gubernent, et perficiant omnia, et custodiant,
quale

ἔκαστα, καὶ Φυλάττοντας. οἶόν τι ἐν ἡμῖν ἐκεί-
 σω εἶναι ἡ ψυχὴ. τῷτο δὲ τοίνυν κατανοήσαν-
 τες, ἐπιμελέμεθα μὲν, ὡς ἑρῆς, καὶ τῷ σώ-
 ματος τῆς πόλεως, κατακοσμήντες αὐτὸ, ὡς
 κάλλισον ἡμῖν εἶη, ἐκδοθέν τε οἰκοδομήμασι
 κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἑκτοσθεν ταύταις
 περιβολαῖς, ἐς τὸ ἐσφαλέσασθαι περιπεφραγ-
 μένον. μάλα δὲ καὶ ἐξάπαντες τῷτο προ-
 νοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυ-
 χὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τὰς
 γὰρ τοιαύτας σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρῆσεσθαι
 ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐν πολέμῳ σώ-
 σθαι τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμοναν
 διαφυλάξαι. τὴν μὲν δὲ πρώτην ἀνατροφὴν
 αὐτῶν μητέραςι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς
 ἐπι-

quale quid in vno quoque nostrum est anima.
 Hoc igitur considerantes, curamus quidem ut vi-
 des, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam
 pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedi-
 ficiis, tum etiam externis illis munimentis ad
 summam securitatem circumseptum. At maxime
 et ex omni parte illud providemus, ut ciues boni
 quantum ad animas, et valentes fiant corporibus.
 Tales enim et suae vitae modum pulchre habitu-
 ros re publica in pace gerenda, et in bello serva-
 turos civitatem, liberamque et beatam custoditu-
 ros. Ac primam quidem illorum educationem
 matribus, et nutricibus, et paedagogis permitti-
 mus.

ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτὰς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιοχρεῖα δοκῇ πρὸς τὰς πόνους, παγιώτε-
ρα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνε-
ζάμενα, τήνμαῦτα ἤδη παραλαμβάνοντες αὐτὰς διδάσκουμεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τὰς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. ὃ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτὰς δεόμε-
θα,

mus, vt liberali eos disciplina educent atque nu-
triant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum,
quae bene se habent; ac pudor, et robur, et
metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur
in illis, et ipsa iam corpora idonea laboribus
videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur
maius consistentia; tum iam assumptos docemus,
aliis animae disciplinis atque exercitationibus pro-
positis, alia vero ratione labori corporibus adfue-
faciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo
modo ingenio esse vnumquemque vti natus est,
siue quantum ad corpus, siue quod ad animum;
verum institutione apud illos indigemus ac disci-
plina,

θα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω
 παραπολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ Φαύλως ἔχον-
 τα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ πα-
 ράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ,
 μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἐσι, σκέπασσι, καὶ
 περιφράττεσιν, ὥς μὴ βλάπτωντο ὑπὸ τῶν
 πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνεται τὸ ἔρ-
 νος, τήνκαῦτα περιτέμνυσσι τε τὰ περιττά, καὶ
 παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δορεῖν καὶ δια-
 σκαλεῦσιν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ
 ἀριθμητικῇ ἀναρρίπιζομεν, καὶ γράμματι γρά-
 ψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκο-
 μέν· προῖδσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας,
 καὶ

plina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt,
 meliora multo fiant, tum quae male habent,
 transformantur in melius. Exemplum nobis est
 ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt
 ac tenerrae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ven-
 tis; cum vero iam crassitiem aliquam surculus
 habet, tum et superflua putatione refecant, et
 ventis eos quatiendos agitandosque dum permit-
 tunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatum accendimus, et
 literas pingere, et clara voce legere docemus.
 Progredientibus iam virorum sapientium senten-
 tias,

καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις
κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοισιν, ῥα-
ψωδῶμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκρόντες ἀριστείας
τινάς, καὶ πράξεις αἰοιδίμους, ἐρέγονται κατὰ
μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπευγείρονται, ὡς καὶ
αὐτοὶ ᾄδουσιν, καὶ θαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ἡγε-
ρον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάζωσι πρὸς τὴν πο-
λιτείαν, καὶ δὲ αὐτὰς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ
κοινὰ. καίτοι ἔξω τῆ ἀγῶνός ἴσως ταῦτα· ἔ-
γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκήσω, ἐξ ἀρχῆς
πρᾶκτετο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πό-
νοις καταγυμνάζειν αὐτὰς ἀξίζμεν· ὥς αὐτὸς
ἐμαυτῷ σιωπᾷν προσάπτω, ἔ περιμένας τοῦ κή-
ρυκα,

tias, et opera antiqua, et sermones utiles, ver-
fibus exornata, ut memoria facilius complectan-
tur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara
quaedam facinora, et actiones celebres, paulatim
concupiscunt, et ad imitationem excitantur, ut et
ipsi canantur, et admirationi sint posteris, qualia
multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt,
Cum vero ad rempublicam accedunt, et oportet
illos iam tractare communia... Quamquam extra
causam ista forte: neque enim quomodo animos
exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat
propositum; sed cur talibus illos laboribus exer-
cendos putemus. Itaque silentium ipse mihi im-
pero, non expectato praecone, aut ipso te Areo-
pagi-

φυκα, ἐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αὐδᾶς,
οἶμαι, ἀνέχῃ ληραῖντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ
πράγματος. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων.
πρὸς δὲ δὴ τὰς τὰ ἀναγκασιάτατα μὴ λέγοντας
ἐν Ἀρείῳ κάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, ἐδὲν
τῇ βελῇ πρόσθετον ἐπινανόηται; ΣΟΛ. Τί τῷ-
το ἤρε με; ἐδέστω γὰρ δῆλον. ANAX. Ὅτι
τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ αἰκῶσα ἡδιστα παρεῖς τὰ
περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν
διασοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμα-
των. ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν
ἐπ' ἀρχῆς προεβήσεων, καὶ ἀποπλανῶν ἐβέλο-
μαι τὸν λόγον, μὴ σε ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην
ἐπιβρέσων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων.
ὥς

pagita, qui prae pudore, credo, fastines iam tan-
tum extra caussam blaterare. ANACH. Dic
mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in
colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena
excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti?
nondum enim apparet. ANACH. Quia prae-
termiſſis, quae pulcherrima sunt, et mihi ad au-
diendum iucundissima, minus necessaria dicere
cogitas, gymnasia, et laborioſas exercitationes
corporum. SOL. Nempe memor sum, vir opti-
me, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo
inde sermonem abducere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam turbet. Verum tamen
iſta quoque dicam breuiter, quoad eius fieri pot-
est:

ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν
διασκεψέως ἑτέρη ἂν εἴη λόγῃ.

Ῥυθμίζομεν ἔν τας γνώμας αὐτῶν, νόμους τε
τὰς κοινὰς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσίαι πᾶσι πρό-
κεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα
ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν,
καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνου-
σίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐμμανδάνουσι,
καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐν τῷ ἴσῳ ἀλλή-
λοις συμπικνιεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν
αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίβλιον δὲ
μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες ἔτοι σοφισταὶ καὶ φι-
λόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι
καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτὰς δημοσίαι
παι-

est: accurata enim earum rerum consideratio alte-
rius disputationis fuerit.

22. Mentēs igitur illorum ad concinnitatem
quandam formamus, partim communes leges dum
illos edocemus, quae publice omnibus propositae
ad legendum magnis literis vno in loco descriptae;
quae tum quae faciendae sint iubent, tum quibus
abstinendum; partim virorum bonorum consue-
tudine, a quibus et dicere quae opus est discunt,
et quae iusta sunt facere, et ex aequo capessere
rem publicam, neque concupiscere turpia, et
honestā appetere, nihil autem quidquam per vim
agere. Illi porro viri Sophistae apud nos et Phi-
losophi appellantur. Verum etiam in theatrum
condu-

παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίας, καὶ τραγωδίας,
ἀρεταῖς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμέ-
νες, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκείνα δὲ
σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώ-
πτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τὰς πολίτας,
ὥς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύ-
οντας αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀ-
μείνεις γὰρ ἔτι γίγνονται ὀνειδίζομενοι, καὶ τῶν
πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ἔς Φῆς, τοὺς
τραγωδὰς, καὶ κωμωδὰς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑπο-
δήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι,
χρυσᾶς δὲ ταυνίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι,
κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνέτα
παμμέ-

conductos publice erudimus in Comoediis et
Tragoediis, virtutes dum spectant veterum viro-
rum et vitia: ab his vt auertantur, ad illa vero
contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere
in ciues, et male illis dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna hac ciuitate agentes
sentiant, idque cum illorum ipsorum caussa,
meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitu-
dinis, vt fugiant propter similia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tra-
goedos et Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos
habent graues et altos, vestem taeniis distinctam
aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas,

καυμύγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλη τε ἐκ-
κράγεσαν, καὶ διέβαινον ἕκαστος ὅπως ἀσφαλῶς
ἐν τοῖς ὑπαδήμασι. Διονύσω δὲ, οἶμαι, τότε
ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχυτέροι
μὲν ἐκείνων, καὶ περὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ
ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ
τὸ θέατρον γὰρ ἅπαν ἐγέλα ἕκαστος αὐτοῖς. ἐκεί-
νων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκον,
ἐκιντίζοντες, οἶμαι, αὐτὰς, πέδας τηλικαύτας
ἐπισυρομένας. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνης, ὦ γὰρ δέ,
ἥκτερον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμ-
φορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰ-
κτρὰς ἐτραγώδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς
δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε
καὶ

immane quantum hiantes: ipsi vero intus ma-
gnos ciebant clamores, et nescio quam firmiter
illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror
ferias tum agebat ciuitas. Comoedi vero breui-
ores illi quidem istis, et pedestres, et humaniores,
et minus clamabant; galeae autem eorum multo
magis ridiculae: ac theatrum vniuersum illos
ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant
vniuersi, miserati illos puto, qui compedes
tantas traherent. SOL. Non illos miserabantur,
bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus
calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tra-
gico cantu versus theatrum proferebat, a quibus
ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veri-
simile

καὶ αὐλᾶντας, θεωραμέναν τινὰς τότε, καὶ ἄλλας συναδόντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. ἔδ' αὐτὰ, ὡς Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ᾠσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' ἐν ᾗπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνεις ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκῆσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, ἐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιῶμεν πρὸς τὸν αἶρα, συνοικειῶντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρῶμεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτόνωτα γίγνοι-
το.

simile est autem te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, et alios concinentes consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia sunt cantica, et moduli tiliarum. His ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illorum acciuntur, meliores nobis sunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera et minime compacta sunt, primo adfuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, neque frigori non possint pares esse. Deinde oleo unguimus et subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Absur-

το. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη νομίζομεν
 ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέζερα καὶ
 πολλῷ διαρριζέερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα·
 τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡ-
 γοίμεθα ὑπὸ τῇ ἐλαίᾳ διατεθῆσεσθαι. τὴν-
 τεῦθεν ποιμίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ
 διδασκάλης ἐκάσων ἐπισήσαντες, τὸν μὲν τινα
 πυκτεῦειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν,
 ὥς τὰς τε πόνους καρτερεῖν ἐδίδκοιτο, καὶ ὁμόσε
 χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρεπόιντο δέου-
 τῶν τραυματίων. τῆτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελι-
 μιώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδὲς τε
 παρασκευάζον ἐς τὰς κινδύνους, καὶ τῶν σωμα-
 τῶν ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρ-
 τεροῦς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννενευκό-
 τες

dum enim fuerit, si coria quidem pute-
 mus ab oleo mollita rumpi difficilius et diutius
 durare, quae tamen mortua iam sint; corpus
 autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fie-
 ri non putemus. Hinc diuersis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris vniuscuiusque con-
 stitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare
 studemus, vt labores tolerare discant, et excipere
 e proximo plagas, nec vulnorum metu auertan-
 tur. Illud vero duas nobis res vtilissimas in illis
 efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et
 qui corporibus non parcant, et insuper vt robusti
 ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum
 vergen-

τες παλαίεσσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μακ-
 θάνκει, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμῶς
 καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμῶς, καὶ ἀγκυσοῦσθαι
 δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβασάσαι τὸν ἀντίπα-
 λον, ἐκ ἀχρεΐα δὲ ἔτοι ἐκμετελῶντες, ἀλλὰ
 ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως
 κτώμενοι. δυσπαθέσκει γάρ, καὶ καρτερώτερα
 τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονέμενα. ἕτε-
 ρον δὲ ἔδδ' αὐτὸ μικρόν. ἐμπειροὶ γὰρ δὴ ἐκ τέ-
 τε καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν
 τῶν μαθημάτων τέτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γάρ
 ὅτι καὶ πολεμῶ ἀνδρὶ ὁ τοιῶτος συμπλακείς,
 καταρρίψει τε θάπτον ὑποσκέλισας, καὶ κατα-
 πεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα
 γὰρ

vergentes luçantur, ii cadere discunt sine peri-
 culo, et facile surgere, et impulsiones, et com-
 plexus, et inflexiones, et vt angi se pati queant,
 et in altum tollere aduersarium, non inutilia ex-
 ercentes isti quoque, sed vnum quidem primum
 et maximum sine controuersia sibi parantes. Mi-
 nus enim obnoxia malis, et patientiora corpora
 illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum
 vero nec ipsum paruum est. Vsu enim inde edo-
 centur, si quando opus sit ista disciplina in armis.
 Manifestum enim est, futurum, vt celerius ho-
 stem etiam talis vir complexus supplantatum deiici-
 at, et ipse si ceciderit, surgere facilius possit.
 Nempe,

γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀναχάρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶ-
να πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγμέ-
θα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ἔτις ἀσκη-
θεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώ-
ματα καταμαλᾶξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρ-
ρώμενέσθρα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ
κῆφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀντ-
αγωνισαῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τῷτο, οἷος εἰ-
κὸς σὺν ὅπλοις ἑστῆσαι τὰς καὶ γυμνὰς ἀν φά-
βαν τοῖς δυσμονέσιν ἐμποιήσοντας, ὃ πολυστα-
κίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὀχρό-
τητος ἐπιδεικνυμέναν, οἷα γυναικῶν σώματα
ὑπὸ πικρῇ μεμαρμασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε
εὐθύς

Nempe, Anacharfi, ad illud in armis certamen
suppeditare studeamus omnia, putamusque multo
melioribus nos vsuros his, qui ita exercitati sint,
cum prius nuda illorum corpora subigendo labo-
ribus valentiora et robustiora reddiderimus, et
leuia, et contentioni apta, et ob id ipsum grauia
aduersariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales
futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam
metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis
albamque molem, neque pallidam maciem prae
se ferant, qualia sunt mulierum corpora in um-
bra marcescentia, tremantia, sudore statim multo
fluen-

εὐθύς πολλὰ ῥεάμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ
 κρᾶναι, καὶ μάλις ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν
 τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρεῖ-
 σαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κοινωστὸν ἐκ ἀνεχομένων,
 καὶ εἰ αἷμα ἴδωεν, εὐθύς ταραττομένους, καὶ
 προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι,
 καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἔτοι δὲ
 ἡμῶν ὑπέρθυοι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίου
 μεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποί, πολὺ τὸ ἐμψυχον
 καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τασάν-
 της εὐεξίας ἀπολαύοντες, ἔτε ῥιμνοί, καὶ κατ-
 σκληρότερες, ἔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον
 τῶν σαρκῶν, καὶ περιστῶν, τοῖς ἰσχυροῦς ἀναλῶ-
 κότες.

fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahen-
 tia, praesertim si etiam sol, ut nunc circa meri-
 diem aestum augeat: quibus quid facias? sitienti-
 bus, pulverem non ferentibus, qui ad solum
 sanguinis conspectum turbentur statim, praemo-
 rianturque ante, quam intra teli iactum et ad
 manus hostibus venerint. At hi nobis rubicun-
 duli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili
 edspectu iuvenes, multum animi, et caloris, et
 virtutis ostendentes, boni adeo habitus fracti
 gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua
 sibi mole graues, sed ad iustam quasi proportio-
 nem circumscripti; qui si quid inutile est carni
 et superfluum, sudoribus absumserint, quod au-
 tem

πυρὸς κατ' ἐλίγον, ἄτε φλογὸς μεγάλης ἀνιστα-
μένης, ἄτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μι-
κρόν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕπερον καὶ αὐτὸς ἂν
κατακαυθεῖη. ἂ τοίνυν ἔδὲ νόσος, ἔδὲ κάμα-
τος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγ-
ξειεν ἂν, ἔδ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἔνδο-
θεν γὰρ εὖ παρεσκευάσαι αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω
μάλᾳ καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ
παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχασθαι μήτε
ἥλιον αὐτόν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τῆς σώματος.
πρὸς τε τὸ ἐνδιδᾶν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-
μὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιρρέον, ἄτε ἐκ πολλῆς προπρε-
σκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν
ὑποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθύς ἐπάρδον τῇ αἰ-
κμῇ, καὶ ἀκαμάτως ἐπιπλεῖσον παρέχεται.
τὸ

que flamma surgente magna, neque vno impetu,
sed paullatim fumigans, aliquāmdiu post et ipsum
comburatur. Non igitur neque morbus, neque la-
bor, in tale corpus incidens facile illud redarguat,
aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt,
et exteriora valide contra ea munita, vt non ad-
mittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel
frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam
cedit laboribus; copiosum illud calidum intesti-
num adfluens, tamquam olim paratum et ad ne-
cessarios vsus repositum, supplet statim, et vigo-
rem recreat, et labori propemodum inuictos prae-
stat,

τὸ γὰρ προπονεῖται πολλά, καὶ προκαμῶν, καὶ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδασιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικὰς εἶναι ἀσκήμεν αὐτὰς ἐξ μῆκος τε διαρκεῖν ἐδίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικαθίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ σφῆρρον, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθεῖα, ἔνθα ἔτε βαβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, ἔτε ἐπισηρίζαι ῥαδίον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῷ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τῷτο ἀσκήνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνης χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντες. εἴτα
περὶ

stat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in breui levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, vbi neque firnum ponere vestigium, neque in niti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercetur, etiam plumbea pondera manum implentis
mani-

περὶ ἀκοντίε βαλῆς ἐς μῆκος ἀμειλῶνται. εἶδὼς
 δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλιῶν, περι-
 φερές, ἀσπίδι μικρᾷ ἱοικὸς ὄχανον ἐκ ἐχάουση
 καὶ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτῶν, και-
 μέναι ἐν τῷ μύσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βελύ, καὶ δύσι-
 ληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκείνῳ ποίνυν ἀνω τῆ
 ἀναρρίπτᾶσιν εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐκ τὸ πόρρω, Φι-
 λοτιμέμενοι, ὅσις ἐπιμήκισον ἐξέλθοι, καὶ τὰς
 ἄλλας ὑπερβάλλειτο. καὶ ὁ πόρος ἔτος ὥμης πε-
 αὐτῶν κρατύναι, καὶ τόνον τοῖς ἀκροῖς ἐντίθῃσιν.
 Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότε-
 ρα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκασον, ὦ θαυμάσιε, ὅτε
 ἐνεκα ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὡς μὴ
 ἐπὶ

manibus tenentes. Tum de proiiciendis in lon-
 gum iaculis certant. Vidisti vero etiam aliud
 quid in Gymnasio aeneum, rotundum, paruo
 clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac
 tentasti illud cum iaceret in medio, videbaturque
 tibi graue, et difficile ob laeuitatem comprehen-
 su. Illud igitur et sursum iactant in aërem, et
 in longinquum, certamine quodam, quis lon-
 gissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
 tum humeros illorum roborat, tum contendendi
 facultatem conciliat artibus.

28. Lutum vero et puluis, quae aliquantum
 tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
 enius rei causa subiecta sunt. Primum quidem ne
 Luc. Op. T. VI. X in

ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτωσίς αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίνεσθαι, ἰδρῆντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ οὐ ταῖς ἐγχέλυσιν εἰκάζεις, ἐκ ἀχρεῖον, ἀδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τὲτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον ἐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ἔ-
 τως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνον-
 τας. αἵρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότες μετ' ἐλαίᾳ ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρύηται τῶν χειρῶν σπινδαζόν-
 τα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τὰς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέρι Φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀρά-
 μενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαν-
 τα

in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur et contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alterosprehendere, et continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi et effluere manibus studentem, noli paruum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem com-
 prehē-

τα ἤκεν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τῆτο ἐς
ὑπερβολὴν ἀσκήμεν, τὰ χαλαπώτερα προτιθέν-
τες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέ-
ρουν.

Τὴν μέντοι κόνην τὲναντίον χρησίμην οἰόμεθα
εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπει-
δὲν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχουν τὸ δια-
διδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκ-
φεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ
ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν
ιδρωτὰ συνέχουν δοκεῖ ἡ κόνη, ἀθρόον ἐκχεόμε-
νον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ
τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτε-
σθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεω-
γόσι

prehensam sublimem rapere. Ac propter hoc vl-
tra modum illos exercemus, propositis difficilio-
ribus, vti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc vtilem puta-
mus, ne de complexu elabantur: postquam enim in
luto edocti sunt continere illud quod prae lubrici-
tate facile effugit, adsuescunt etiam effugere ipsi
comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam-
fi, vnde fugere difficile sit, teneantur. Verum
etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur,
ne densus nimis effluat: et facit vti diutius durent
vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis
percipiat, qui laxatis tum atque apertis corpori-
bus

γόσι τοῖς σώμασιν ἐπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ
 τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ σιλπνότερον ποιεῖ τὸν
 ἄνδρα καὶ ἔγω γε ἠδέως ἂν παρασησάμενος
 πλησίον τῶν λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ
 δεδιγητημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ
 γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν πη-
 λὸν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖζαλο γε-
 νέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιο ἂν ἐκ πρώ-
 τῆς προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πει-
 ραθεῖς ἐκατέρῃ, συνεσηκῶς καὶ συγνεκροτημένος
 εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευ-
 κὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τῆ ἀίματος.
 Ταῦτ' ἐσιν, ὧ Ἀνάχαρσι, ἃ τὰς νέας ἡμεῖς
 ἀσκᾶμεν, οἴομενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως
 ἀγα-

bus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit,
 ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego liben-
 ter in proxime collocatis cum alborum istorum
 vno, qui sub vmbra vixere, tum quemcunque
 delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati
 sunt, vt puluerem et lutum abluat; interrogaue-
 rim te, vtri similis fieri praeoptes? Noui enim,
 te statim ex primo adspectu electurum, etiam si
 neutrum factis tentaueris, consistentem et com-
 pactum esse potius, quam esse delicatum, et
 diffluere, et album esse defectu, et fuga interio-
 ra versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuuenes
 nos exercemus, rati, custodes nobis ciuitatis bo-
 nos

ἀγαθούς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς παριοίκοις ὄντες, ὥς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρέβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν αἰκρὰν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐς ἰλέγειν, ὅπόταν ἕς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX.

nos futuros, et fore vt in libertate ipsorum opera viuamus, deuictis, si inuadant, hostibus; terribiles autem vicinis, vti nos metuant plerique, et tributa pendant. Pace vero multo illis vtimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, et otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum et summam ciuitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuuentus, in iis quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

ANAX. Οὐαῶν, ὦ Σόλων, ἣν ποτε ὑμῖν
ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χριστάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ
κονιστάμενοι, προῖτε καὶ αὐτοί, πύξ τὰς χεῖρας
ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κείνοι δὲ λαδὴ
ὑποπτήσασθαι ὑμᾶς, καὶ φεύγαι δεδιότες, μὴ
σφίσι κεχρηόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ
ζόμα, ἣ περικηδήσαντες, ὡς κατὰ νῶτα γένη-
σθε, περιπλῆξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν
γαστέρα, καὶ διαύχχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβα-
λόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύ-
σασι δηλονότι, καὶ ἀκοντιῶσιν, ὑμῶν δέ, ὥς-
περ ἀνδριάντων, ἔκασθιζεται τὰ βέλη, κεχρω-
σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πε-
πορισμένων. ἔ γάρ καλὰ μὴ καὶ ἀθέρεις ὑμεῖς ἐσσε,
ὥς

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando in-
vadunt vos hostes, vncti oleo et puluere sparsi
etiam vos proceditis pugnosque contra illos expe-
ditis. Et ipsi nempe metuunt vos et fugiunt, ti-
mentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam,
aut corpore saltu circumacto quo terga possitis in-
vadere, crura deinde circa ventrem illorum im-
plicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub ga-
leam: et, per Iouem, alii sagittas arcu mittent
nimirum, et iaculabuntur: in vos vero, tan-
quam in statuas non penetrabunt tela, qui colo-
rem a sole traxeritis, et multo sitis sanguine in-
structi; neque enim stipula vos estis aut paleae,
qui

ὥς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ
ὄψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις καταταμνόμενοι βαθέ-
σι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε.
τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκησα τοῦ
παραδειγματος.

Ἡ τὰς πανοπλίας ἐμείνας τότε ἀναλήψετε,
τὰς τῶν κωμῶδων τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἦν
προτεθῆ ὑμῖν ἕξοδος, ἐκείνα τὰ κράνη περιθῆ-
σεσθε τὰ κεχηνότα, ὥς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς
ἐναντίοις, μαρμολυττόμενοι αὐτὰς, καὶ ὑποδέ-
σεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκείνα δηλαδή· Φεύγεσίν τε
γὰρ, ἦν δέη, κῆφα, καὶ ἦν διώκετε, ἄφυκτα
τοῖς πολέμοις ἔσση, ὑμῶν ἔτω μεγάλα διαβαι-
νόντων ἐπ' αὐτὰς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν
τὰ

qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem ali-
quando, et vix profundis confossi vulneribus,
paullum sanguinis subostenderitis. Tania enim
dicis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedo-
rum et Tragoedorum, et si eruptio vobis propo-
sita sit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabi-
liores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis:
altosque illos induetis calceos nimirum, leues
enim, si ita opus sit, fugientibus, et, si ipsi per-
sequamini, effugere ea hostes non poterunt, ma-
gnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Ve-
rum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vo-

τὰ κομψὰ λήρος ἤ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
 τριβὰ ἀργαῖσι καὶ ῥαθυμείᾳ ἐθέλῃσι τοῖς νεα-
 νίσκοις. εἰ δὲ βέλῃσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ
 εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλω ὑμῖν γυμνασίων δεήσει,
 καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ
 ἡ ἀμιλλα ἔς πρὸς ἀλλήλας μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ
 πρὸς τὰς δυσμενεῖς ἔσσι, μετὰ κινδύνων μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥς αὖ φέοντας τὴν κόνην καὶ
 τὸ ἔλαιον, διδάσκειτε αὐτὰς τοξεύειν καὶ ἀκον-
 τίζειν, μὴ μᾶφα διδόντες τὰ ἀκοντῖα, καὶ οἷα
 διαφύγεσθαι πρὸς τὸν ἀνεμὸν, ἀλλ' ἔσω λόγχῃ
 βαρεῖα, μετὰ συρισμῷ ἐλιττομένη, καὶ λίθος
 χειροκληθῆς, καὶ σάφαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀ-
 ριστεῖᾳ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος.

Ω;

bis videntur, nugae sint et ludus temere *susce-*
ptus, et occupatio otiosorum, ac remittere ani-
 mum volentium adolescentulorum. Si vero vo-
 lueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis
 gymnasiis opus erit, et exercitatione vera quae fit
 sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus. Itaque relicto pul-
 vere atque oleo, sagittare illos docete et iaculari,
 nec date levia illis iacula, quae ventis ferantur;
 sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta
 feratur, et lapis manum implens, et securis, et
 in sinistra scutum, et thorax et galea.

33. Vt

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θιῶν τιος εὐμενεία σώζε-
σθαι μοι δοκεῖτε, οἱ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ
τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδὲ γέ τοι
ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τῷτο ξιφίδιον τὸ πα-
ρὰ τὴν ζώνην, μάνος ἐπεισπέσαι τοῖς νέοις ὑμῶν
ἅπασιν, αὐτοβασί ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυ-
γόντων ἐκείνων, καὶ ἔθενός ἀντιβλέπειν τῷ σιδή-
ρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τὰς ἀνδριάντας ἂν πε-
ριζάμενοι, καὶ περὶ τὰς κίονας κατακρυπτόμε-
νοι, γέλωτα ἂν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ
πολλοί, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἰδοῖς οὐκ
ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτὰς τὰ σώματα, οἷαι νῦν
εἰσίν, ἀλλὰ ὥχροι ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν,
ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ
εἰρήνη

33. Vt vero nunc habetis, Deorum cuiusdam
benevolentia feruari mihi videmini, qui nondum
ab ingruentibus paucis levis armaturae militibus
perieritis. Certe si stricto isto paruo ad Zonam
gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros o-
mnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fu-
gientibus illis, et neinine contra intueri ferrum
auso, sed circumstantes statuas, et occultati circa
columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac
trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non,
vt nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim
fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos

εἰρήνη διατέθηκε βαθεῖα ἔσα, ὥς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα κράνεις παλαιὰ ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπῃ ἐφ' ἡμῶν ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μακάριε, καὶ ἐπειδήπερ αὐτῷ γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονῶμεν τῶν νύων, διὰ τῆτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγομεν ἐπὶ τὰς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴν καθ' αὐτὰς ἄριστοι γένωνται, ἀσκῶνται τὰ μετὰ τῆτο ζὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολλὰ ἀμεινων χρῆσιντ' ἂν αὐτοῖς, ἔτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τῆτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἔ γάρ

statum longinqua pax adduxit, vt non facile cristam vnam hostilis galeae videre sustineatis.

34. S O L. Non dicebant ista, Anacharfi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram inuasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic iuuenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed vbi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam vtantur melius. ΑΝΑΧ. Et vbi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in

ἔ γάρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιαῦτον εὐδέν,
 ἄπασαν αὐτὴν ἐν κύνῳ περιελθόν. ΣΟΛ.
 Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχρησι, ἐπιπλέον ἡμῖν
 συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάσθω μάλα πολλὰ,
 οἷς χρῶμεθα ὁπόταν ἀναγκάσθω ἢ, καὶ λόφους
 καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν
 τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλα φο-
 ρεῖν ἄσι, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι, περιττὸν
 ἐν εἰρήνῃ εἰσόμεθα εἶναι. καὶ πρόσμιόν γ' ἐστίν,
 ὅστις ἐκ ἄσει σιδηροφοροίῃ μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα
 ἐξενέγκαι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωσαί,
 ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιᾶντες. τὰ, τε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ
 οἰκεῖν, ῥᾶδιον ἐς ἐπιβελήν· καὶ οἱ πόλεμοι μά-
 λα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὑπότ' ἐπιστῆαι, κοι-
 μώμε-

in vrbe vidi, quam undique totam frustraerim.
 SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius
 apud nos moreris, et arma unicuique nostrum
 multa, quibus utimur, quoties opus est, et cri-
 stas, et phaleras, et equos, et equites quartam
 fere partem cinium. Verum arma gestare semper,
 et cinctum esse acinace, superfluum in pace puta-
 mus: ac poena sancita est, si quis in vrbe cum
 ferro sit, vbi opus non est, aut arma in publi-
 cum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in
 armis semper viuitis. Quum enim habiteris sine
 munimentis, expositi estis insidiis; et bella vobis
 bene multa; obscurumque, quando aliquis *subito*
 adstans

μιώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, Φονεύ-
σειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως 5),
καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκάστον αἰ-
σὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀρμυζῶντα
εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἴτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν ἔδε-
νός ἀναγκαῖον ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν
ὀπλων Φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ἔντα Φθεί-
ροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρη-
σόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώ-
ματα τῶν νέων, ἔδενός δεινῆ ἐπείγοντος, κατα-
πονεῖτε παῖοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων κατ-
ανα-

adstans detractum de plaustro dormientem inter-
ficiat. Etiam, mutua inter vos diffidentia, et
quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in
communione ciuili uiuitis, necessarium semper
ferrum faciunt, vt prope sit quo defendatis, si
quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum
quidem sine necessitate gestare superfluum videtur,
et armis parcendum, ne si in manibus sint, per-
dantur; sed reposita custoditis, vt, cum opus
fuerit, utamini: corpora autem iuuenum, nullo
urgente incommode, labore subigitis, feriendo
et

5. αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deesse ali-
quid videtur, minimum particulae καὶ τὸ
vel τό, τε. Et sic interpretatus sum.
Gesner.

ἀναλίσκοντες, ἔταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀνάγκη-
καῖον τὰς ἀλκὰς 6) αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πη-
λῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. "Εοικας, ὦ
'Ανάχαρσι, τοῖόν δέ τι δυνάμεως πέρι ἐννοεῖν,
ὡς εἴπω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ἰμοίαν αὐ-
τὴν ἔσαν· δέδιαις ἔν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείῃς κερα-
μεῖ λάθῃ διαρρένῃσαι ἐν τοῖς πόνοις; καὶ ταῖς ἡμῖν
κενὸν καὶ ξηρὸν οἷχεται τὸ σῶμα καταλιπεῖσαι,
ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρέμενον. τὸ δὲ ἄχ-
ῆτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις 7) ἂν αὐτὴν ἐξαν-
τλήῃ

et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad ne-
cessitatem illorum robora, sed temere in luto at-
que pulvere effundentes. SOL. Videris, Ana-
charsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino,
aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes:
metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter
labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum
corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo
intus suppleatur. At illud non ita se habet: ve-
rum quanto quis magis illas laboribus exhauriat,
tanto

6. ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem mo-
do utitur Diod. Sic. IV. c. 12. Ad quem
Wessél. No. 17. pluribus docet, usurpari de
militibus non omnes vires primo impetu ef-
fundentibus, sed *dispensantibus*. Reitz.

7. ὅσω τις] Sequens μάλλον etiam hic tacite
repetendum. Reitz.

τλῆ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπὶ ῥῆϊ, κατὰ τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινι ἤκαστος, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύο αἰεῖ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτοσος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιστο αὖ, καὶ καταμαραίνοιστο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας αὖ, καὶ μείζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου Φῶς ἀποσβέσειας, ἐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX.

tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro vno abscisso capite, duo semper alia succreuerint. Si vero ab initio non exerceantur neque contenduntur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus et consumatur: quale quid in igne et lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, et maiorem breui tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare aduersus vim flatus possit: nec enim *flamma eiusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH.

ANAX. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβὲς τίνος Φροντίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δεδορκίας δεόμενα. ἐκείνο δέ μοι πάντως εἶπε, τίνος ἔνεκα ἔχῃ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοί, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τὰς νέας ἀγωνισομένας, ἔδὲ ποτε ἐν ὅπλοις ποιῆσθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὰς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένας καὶ παιομένας ἐπιδέκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἀξιον γὰρ εἶδέναι τῷτό γε, ἢ τίνος ἔνεκα τῷτο ποιῆτε. ΣΟΛ. Ἡγέμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ἔτως ἂν πλείω ἐγγενέ-

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione et mente acutum cernente indigentia. Illud verò mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reliquis, cum multi, vt ais, conueniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis instituitis pugnam, sed nudos in medium producit, calcibusque petendos et feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scita est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitationum amorem in

ἐγγιγνέσθαι αὐτοῖς, εἰ τῶν ἀρισεύοντων ἐν τού-
τοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν
μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τῆτο ὡς ἐς τοσά-
της 8) ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται,
ὡς μὴ αἰσχύνονται γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότα-
τον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα,
ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ἔμικρά, ὃ ἔπαινος ὃ
παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέ-
σθαι, καὶ δεικνύσθαι τῷ δακτύλῳ, ἀριзон εἶ-
ναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκῶντα. τοιγάρτοι πολ-
λοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἀσκη-
σις,

in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, et in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, et bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, et dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parua; laus a spectatōribus, et quod maxime fit insignis, et digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatōrum, quibus tempestiua adhuc propter

8. ἐς τοσάτης] τοσάτης Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen seruaui, quia ad vulgatam, τῆτες, composita nihil incommodi habet. Reiss.

σις, ἀπίαςιν ἔμετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς
καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνά-
χαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τῆς
βίης, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν
τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ
καὶ ἀπὸ τούτων εὐκλείην παρέχουσιν ἂν σοι, ὅποιοι
ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυ-
ναικῶν, καὶ ἱερῶν γένουσιν ἂν, ὅπλα ἔχοντες, εἰ
κοτίνῃ περὶ καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυ-
μίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις 9), εἰ θεάσαιο καὶ ὄρνυ-
γων

propter aetatem exercitatio, discedunt non medio-
cri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e
vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere?
Iam vero ex his quoque coniiciendum tibi prae-
beant, quales sint in bellis pro patria, et liberis,
et vxoribus, et sacris, armati, qui pro olea et
malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

37. Verum quid diceres, si coturnicum et Gal-
lorum

9. τί ἂν πάθοις] Non semel habuimus, pro,
quid faceres? tamen hoc melius erit, quo-
modo affectus fueris, i. e. nonne miraveris?
Sed quia sequitur, μελάσῃ δηλονότι, quid
faceres aliquo modo locum haberet, minus
tamen commodum fuerit. Laterim liberior

Luc. Op. T. VI.

Y

versio,

γων καὶ ἀλεκτρυόνων: 10) ἀγῶνας παρ' ἡμῶν, καὶ
 σπεδὴν ἐπὶ τέτοις ἔμικράν; ἢ γελάσῃ δηλονό-
 τι, καὶ μάλιστα ἢ μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ
 ὀρῶμεν, καὶ προσέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ
 παρῆναι, καὶ ὄρντα ὄρνεα διαπυκνεύοντα μέ-
 χει τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' ἐδὲ τέτο
 γελοῖον. ὑποδύσκει γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς
 ὄρμη ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ
 πρὸς-

Idem apud nos pugnas videres, et studium ea
 in re non paruum? Ridebis nimirum: praesertim
 si audias lege nos istuc facere, et imperatum esse
 adultis omnibus adesse, et videre aves ad ultimam
 usque animi defectionem pugnantes. Sed neque
 hoc ridiculum. Subit enim sensum aliquis in ani-
 mos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur
 et minus audaces gallis, nec prius quam illi defi-
 ciant

versio, *quid diceres*, ad sensum adcommoda-
 non displicet. Reitz.

10. ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia Sam-
 Petrus ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si ve-
 ram eorum certaminum originem docet Ae-
 lian. V. H. 2, 28. ubi refert ad Themistoc-
 clem, non cauit sibi ab insigni anachronismo
 aliquot aetatum Lucianus, ut neque in illo,
 quod paullo post σὺ γὰρ Soloni facere vi-
 detur Lycurgum, ducentis forte annis ma-
 iorem. Gesner.

προαπγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων,
ἢ τε ἄλλῃ δυσχερεῖς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις περᾶ-
σθαι αὐτῶν, καὶ ὄρῳ τιτρωσιμένους, ἀπαγε,
Φριγῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιόν, καὶ προσέτι
γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τὰς ἀρίστους, καὶ
οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιο κατὰ τῶν δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς
Λακεδαιμόνα ἐλθης, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκεί-
νων, μηδὲ εἶσθαι μάτην πονεῖν αὐτὰς, ἐπὶ οὐρανῷ
ἢ σφαίρας περὶ ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες,
παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδα-
τι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διαστάντες,
τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐ-
τοί,

ciant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate
quacumque alia. In armis autem tentari illos,
et videri vulnerari, apage. Beluinum enim, et
plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere
optimos, quibus melius aliquis vtatur aduersus
inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharssi, te reliquam
etiam Græciam peragraturum, memento, vbi
Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque
putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in
theatro certantes impetu facto, alteri alteros cae-
dunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum,
diuisique in suam quisque Phalangem, hostiliter,
nudi et ipsi, se mutuo inuadunt, donec circum-

τοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγέμματος, τὸ
 ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὰς κατὰ Λυκούργου
 οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἑμπολιν, συνωθέντες ἐς
 τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τῆς εἰρήνης λοιπὸν) καὶ
 ἡδεῖς ἂν ἔτι πάσῃσι, μάλιστα δὲ ἦν ὁρῶς μασί-
 γημένους αὐτὰς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ρεού-
 μένας, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεσώσας, ἔχ-
 ῶπως ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ
 ἀπειλούσας, ἢ μὴ ἀντέχοιεν πρὸς πληγὰς,
 καὶ ἰκετεύσας ἐπιμήκισον διακρίσαι πρὸς τὸν
 πόνον, καὶ ἐγκατερεῖσαι τοῖς δεινοῖς. παλ-
 λαὶ γὰρ καὶ ἐναπέθανον τῷ ἄγωνι, μὴ ἀξιώσαν-
 τας ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν
 οἰκείων, μηδὲ εἶσαι τοῖς σώμασιν· ὧν καὶ τὰς
 ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς

Σπάρ-

cripto: illo loco alterum agmen alteri eiiciant,
 nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra,
 detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caete-
 rum, neque quisquam alterum percusserit: maxi-
 me vero si videas, cum flagris caeduntur ad alta-
 re, et sanguine fluunt; patres vero aut matres
 adstantes adeo indigne, quae aguntur, non fe-
 runt, ut etiam minentur, si non durent ad pla-
 gas, atque illis supplicent, ut quam longissime
 ferant molestiam, et mala tolerant. Multi ergo
 huic certamini immortui sunt, cum nollent se
 victos fateri, dum vita superesset, in oculis suo-
 rum, neque cedere corpore: quorum etiam sta-
 tuas videbis, honorari publice, a Spartanorum
 repu-

Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τούτων ὄρεῖς κἀ-
κείνα, μήτε μάνεσθαι ὑπελάβης αὐτὰς, μήτε
εἶπης, ὡς ἑδεμῖα ἔνεκα αἰτίας ἀναγκαιῆς τα-
λασπεύουσι, μήτε τυράννη βιαζομένη, μήτε πο-
λεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ
ἐκείνων Λυκῆργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
εὐλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κλάζει αὐτὰς, ἐκ ἐχθρὸς
ῶν, εὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ ὄρεῖν, εὐδὲ τὴν νεολαίαν
τῆς πόλεως εἰκὴ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερι-
κωτάτας, καὶ πάντος δεινῆ κρείττονας ἀξίων
εἶναι τὰς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι
καὶ μὴ ὁ Λυκῆργος εἶπη, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ
αὐτὰς, ὡς ἐκ ἂν ποτε ληφθεῖς ὁ τοιῶτος ἐν
πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης,
ἀνύσο-

republica positas. Etiam ista proinde cum vide-
bis, noli putare illos furere, neque dicito, illos
nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque
tyranno cogente, neque hostibus illam necessita-
tem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam
Lycurgus illorum legislator multa rationabilia,
quidque spectans illos ita castiget, qui non ut ho-
stis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem
ciuitatis ita consumere velit temere, sed quod po-
stulet, ut patientissimi, et malo omni superiores
sint, qui seruaturi sint patriam. Quamquam,
etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis
quam non vnquam captus in bello talis arcanum
quoddam Spartaee enunciaturus sit, hostibus
Y 3 ipsum

αἰκίζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελαῶν αὐ-
τῶν, μασιγοῦτο ἄν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παί-
οντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειν.

ANAX. Ὁ Λυκῆργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σό-
λων, ἐμασιγᾶτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐμπρέθεσμός
ὢν ἤδη τῷ ἀγῶνι, ἀσφαλῶς τὰ τριαῦτα ἐτε-
νεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἐγραψα
τὰς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικέμενος· ἀπο-
δεδημήκει δὲ παρὰ τὰς Κρήτας, ὅτι ἤκασεν εὐ-
νομωτάτης εἶναι, Μίνως, τῷ Διὸς, νομοθε-
τήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί ἔν ἐ καὶ σὺ,
ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκῆργον, καὶ μασιγοῦς τὰς
νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐσιν.
ΣΟΛ.

ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellan-
dum se praebiturum, ut ad certamen prouocet
ferientem, vter prius fatigetur.

39. ANACH. Vtrum vero ipse quoque, mi
Solon, Lycurgus, iuuenis cum esset pullatus est,
an egressus iam aetatem certaminis illius pro-
priam, secure talia iuuenili velut petulantia con-
stituit? SOL. Senex iam erat, cum has illis le-
ges scriberet, e Creta redux: eo autem peregri-
natum abierat ad Cretenses, quod optimis illos le-
gibus florere audierat, quarum Minos Iouis filius
conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quo-
que, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagel-
las adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis
digna.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα
τὰ γυμνάσια, οἰκῆα ὄντα· ζηλᾷν δὲ τὰ ξενικὰ
ἔ πάνυ ἀξιοῦμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνήης
οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγᾶσθαι γυμνόν, ἄνω τὰς
χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἔνεκα ὠφελίμῃ, ἢ
αὐτῷ ἐκάσω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἔγωγε ἦν
ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν
ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχις καταλευσθή-
σεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπὶ γυλῶν ἐκάσους,
ὅποτεν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λο-
ποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτε-
χνῶς γὰρ ἐλεβόρε δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐ-
τῶν, ἔτω καταγέλασα ὑφ' ἐαυτῆς πᾶσχουσα.

ΣΟΛ.

digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exer-
citationes, domesticae quae sint: peregrina au-
tem aemulari non sane dignum nobis putamus.
ANACH. Non? Verum intelligis nempe,
quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in al-
tum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel
ad unumquemque singulatim, vel communiter
ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregri-
ner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt,
metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar,
si ad singula rideam, videns pullari illos tanquam
fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo gene-
re fecerint. Omnino enim helleboro mihi indi-
gere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fie-
ri publice patiatur.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷα κρατῆν. ἔσαι γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερα σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ ἔτι πάντῃ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, ἐκ ἁδίκῃ αἰτήσῃν ἔοικα παρὰ σῆ, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρεϊ διεξέλθῃς πρὸς μέ, ὅν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασηεῖτε τὰς νέας τὰς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται. ΑΝΑΧ. Δικαιοτάτα μὲν ἔν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγὼ γε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἔτι σεμνὰ ἴσως, ἔδδ᾽ κατ' ὑμᾶς, οἷγε ἔδδ᾽ κχτὰ κόρρης παταχθῆναι τολμήσχι-
μεν

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam lixem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, vt tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, et quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala

μεν αὖ μίαν πληγὴν· δειλοὶ γὰρ ἐσμεν· ἀλλὰ
εἰρήσεται γέ ὅποια αὖ εἴη. ἐς αὐτίον μέντοι,
εἰ δοκῇ, ὑπερβαλέμεθα τὴν συνουσίαν, ὥς αὖ
τὸ αὐτὸς εἶπῃς, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαμεν κατ'
ἡσυχίαν, ἢ τὰ χρεὶ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ
μνήμῃ ἐπελθὼν. τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ
τάτοις, ἐσπέρα γὰρ ἦδη.

mala unam excipere audeamus, meticulosi homi-
nes; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in
crastinum, si videtur, differamus disputationem,
ut et quae ipse dixisti magis adhuc silentio pers-
pendam, et quae dicenda sint, memoria percur-
rens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his
ita dictis abeamus. Iam enim est vespera.

Περὶ πένθους.

Αξιὸν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν
τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ
ὑπὸ τῶν παραμυθεμένων δῆθεν αὐτὰς αὐτοῖς λε-
γόμε-

De luctu.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a
vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque
vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur;

γόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγῶνται τὰ συμβαί-
νοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
νοις ἔς ὀδύρονται, ἔ, μὰ τὸν Πλέτωνα, καὶ
Περσεφόνην, κατ' ἑδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, ἔτ'
εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ἔτε εἰ τάναν-
τίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθῶσι, νόμῳ δὲ καὶ
συνῆδεῖα τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοί-
νυν ἀποθάνη τις, ἔτω ποιῶσι. μᾶλλον δὲ πρό-
τερόν εἰπεῖν βέλομαι ἅς τινες περὶ αὐτῶ τῷ
θανάτῳ δόξας ἔχουσιν. ἔτω γὰρ ἔσται Φανερόν,
ἔ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνη ἐπιτηδεύσων.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, ἔς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ
καλῶσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλ-
λοις μυθοποιοῖς περὶ τέτων παιδόμενοι, καὶ
νόμον

et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae
sibi eueniunt ipsis, tum quae illis, quorum vi-
cium dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpi-
nam! vlla ex parte scientes dilucide, nec, sint-
ne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea
suauiora sint ac meliora his, quibus eueniunt;
sed institutis et consuetudini illum dolorem suum
condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-
te ipsa quas habeant sententias: sic enim appare-
bit, cuius rei causa in superuacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque Hesiodo, et fabula-
rum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, et
legem

τόμον θέμενοι τὴν ποιήσιν αὐτῶν, τόπον τινὰ
 ὑπὲρ τῇ γῇ βαθεῖον, Ἄδην ὑπεκλήφασιν, μέγαν
 δὲ καὶ πολὺχωρον τέτον εἶναι, καὶ ζοφερόν
 καὶ ἀνήλιον, καὶ αἰδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι
 δοκῶντα, πρὸς τὸ καὶ καθαρεῖν τῶν ἐνόντων ἑκά-
 στον. βασιλεύειν δὲ τῷ χάσματι ἀδελφὸν τῷ
 Διὶ, Πλάτωνα κεκλημένον (ὡς μοι τῶν τὰ
 ταιαῦτα δαίμων τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλατεῖν τοῖς
 νεκροῖς τῷ πρᾶσιν καὶ ταπεινῶν· τέτον δὲ
 τὸν Πλάτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
 κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιᾶτον. κεκλη-
 ρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχαν τῶν ἀποθανόν-
 των· καταδεξάμενον δὲ αὐτῆς, καὶ παραλα-
 βόντα, κατέχευεν δεσμοῖς ἀφύκτακ, ὅθεν τὸ

παρά-

logem sibi statuant. illorum fictionem, locum
 quendam sub terra profundum esse putant inferos,
 eumque magnum et spatiosum esse, et tenebrico-
 sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio
 qua ratione illustrari in tantum, ut quae in eo
 sunt conspici possint omnia. Imperare autem in
 magno illo hiatus fratrem Iovis, Plutonium s. Di-
 xem nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis
 mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus
 est, quod *ἄδης* sit mortuis. Hanc porro Ditem
 suae civitatis, et vitae illius apud inferos, haec
 habere instituta. Nam forte ipsi obrigisse mor-
 tuorum imperium, quos ille receptos atque af-
 fumptos vinculis contineat, quae effugere nemo
 possit,

πέρασαν τῆς ἀνόδου ὑφίσταμενον, πλὴν ἐξ ἀπάν-
τος τῷ αἰῶνός παύσι δάγαν ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.

Περιρρέειθα δὲ τὴν χώραν αὐτῶν ποταμοὶς
μεγάλαις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μένων τῶν ὀνομά-
των· Κεκυτοὶ γάρ, καὶ Πυρροφλεγέθοντες, καὶ τὰ
τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερυσία
λίμνη πρᾶσσεται, πρώτη δεχομένη τὰς ἀπαντῶν-
τας, ἣν οὐ ἐνὶ διαπλεύσει, ἢ περελθεῖν, ἀνεύσῃ
πορθμείως· βαθεῖα τε γὰρ περάσσει τοῖς ποσὶ,
καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅπως, ἐκ αὐτῆς
διακταίῃ εἰς τὰ νεκρὰ τῶν ὀρώτων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ κύλη, ἔση ἀ-
δαμαντίνη, ἀδελφιδῆς τῆ βασιλέως Αἰακός ἐστι.

possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tri-
buat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni
aëre paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluminis
magnis, et terrorem vel ipso nomine iniicienti-
bus; Cocyti enim (*ploratus*) et Pyriphlegethontes
(*ignicremi*) et similiter appellantur. Quod vero
maximum, Acherusia palus obiacet, quae pri-
mum venientes excipit, quam transire non licet,
nec praeterire sine portitorum; cum profundior sit,
quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam
ut natatu transicias; adeo ut neque volucres mortui
eam transuolare possint.

4. Ad ipsum porro descensum et portam, quae
adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus,
cui

τὴν Φρουρὴν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ,
κίον τρικέφαλος, μάλα κέρχαρος, τοὺς μὲν
ἄφικνυμένας Φιλίον τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τὰς δὲ παρῶντας ἀποδιδράσκην ὑλακτῶν
καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην τὸ εἶσα, λεηλῶν
ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτος,
καὶ ποτόν, μνήμης πολέμιον. Λήτης γὰρ διὰ τῆς
τοῦ νόμασαι, ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς
πάλαι ἐκείθεν ἄφικνύμενοι Ἀλκίσις τε, καὶ Πρω-
τεσίλαος οἱ Θεσσαλαί, καὶ Θησεὺς ὁ τῷ Αἰγύῳ,
καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ
ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, αὐ-πιόντες
τῆς πηγῆς, ἃ γὰρ αὖν ἐμμένοντο αὐτῶν.

Οὐ μὲν
cui custodia illius credita, et prope illum triceps
canis, asperimus, qui aduenientes quidem ami-
co vultu et pacato adspiciat, fugere autem si qui
conentur, latratu atque rictu terreat.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pra-
rum suscipit magnum, confitum asphodelo, et
potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*)
enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est.
Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redie-
runt, Alcestis atque Protefilaus, Thessali, et Ae-
gei Theseus *filius*, et Homericus Vlysses, graues
et digni fide testas, ut mihi videtur, qui de fon-
te illo non biberunt, neque enim alias memoriam
eorum retinissent.

Ὁ μὲν ἐν Πλέτων, ὡς φαῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετᾶσι δ' αὐτοῖς, καὶ εἴη ἀρχὴν συνδιαπράττεσιν, ὄχλος πολὺς, Ἑρμινύες τε, καὶ Παιῶναι, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· ἔτος μέγ' ἐπ' αἰεὶ συμπαραῖν.

Ἰπαρχοι δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ καὶ θνῆται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρήτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. ἔτος δὲ τὰς μὲν ἀγαθὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν σοφισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀπομίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἡλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσταμένους.

Ἄν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἑρμινύσι παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσιν.

6. Dis ergo, vt illi dixerunt, et Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, et imperium vna exercent, turba multa; Furiae, Poenae, Terrores, et Mercurius: hic quidem non semper praesens.

7. Magistratus vero et Satrapae et iudices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Iouis filii. Hi vero bonos quidem viros et iustos, qui cum virtute vivere, vbi plures conueherunt, tanquam in coloniam quandam mittant in campum Elysium, vbi vitam agant beatissimam.

8. Si vero malos deprehenderit, traditos Furis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae

πέμπεται, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας πολεμησο-
μένης. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν ἔπασχεις,
στρεβλάμενοί τε καὶ καίόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν
ἐσθιόμενοι καὶ τροχῶ συμφερόμενοι, καὶ λίθας
ἀνακυλίσοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ
τῇ λίμνῃ αὔρος ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῆ δόψης
ὁ κακοδύμων ἀποθανεῖν.

Οἱ δὲ τῶ μέσῃ βίῃ πολλοὶ ὄντες ἔστοι, ἐν τῷ
λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ
γενόμενοι; καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ καπνὸς ἀ-
φανίζομενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν
χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφῳ·
ὥς εἰ τῷ μὴ εἴη καταλειμμένος ὑπὲρ γῆς Φί-
λος, ἡ συγγενὴς, ἄσιτος ἔστος νεκρὸς, καὶ λι-
μῶντων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Ταῦτα

suae iniustitiae puniendos. Ibi vero quid non
malorum patiuntur? torti, vstulati, carpti a
vulturibus, a rota circumacti, saxa per ardua
voluentes. Tantalus quidem, ad ipsum stans la-
cum siccus, siti mori miser metuit.

9. Sed mediae cuiusdam vitae homines, ma-
gnus sane numerus, per pratum oberrant sine
corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu
fumi instar evanescent. Nutriuntur ergo libami-
nibus nostris, et inferiis quas tumulis illorum
mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus,
et fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec

Ταῦτα ἔτις ἰσχυρῶς περιελάυδε τῆς πολ-
 λῆς, ὥς ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων,
 πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολόν, εἰς τὸ σῶμα κατέ-
 θηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορϑμῇ τῆς ναυτι-
 λίας γενησόμενον· τοῦ πρότερον ἐξετάσαντες
 ὅποιον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ))
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις
 Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινῶος ὀβολός·
 ἐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν· μὴ ἔχεν τὰ πορϑμῆα
 καταβαλεῖν. ἔτι γὰρ αὖ, εἰ παραδεξαμένα τῇ
 πορϑμῆως, ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον
 ἀφικνῶντο.

Μετὰ

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut
 si quis moriatur familiarium, primo quidem obo-
 lum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi
 genus lege ibi receptum sit? an apud inferos com-
 meet? valeatne apud illos Atticus, an Macedoni-
 cus, an Aegineticus obolus; neque illud cogitant,
 multo esse melius, si qui pro vectura solvere non
 possint, sic enim portitore non admittente reiecti
 in vitam rursus redeant.

11. Postea

1. διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc
 verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose
 vindicat. *Salm.* ad Solin. p. 769, b. B. quae-
 que conuenit cum eo quem vulgo *cursum*
 vocamus? *Gesner.*

Μετὰ ταῦτα δὲ, λήσαντες αὐτὰς, ὡς ἔχ-
 μαυῆς τῆς κάτω λίμνης λετρὸν εἶναι τοῖς ἐμῇ,
 καὶ μύρω τῷ καλλίσῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 θυρωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ σεφανώσαντες
 τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθονται, λαμπρῶς
 ἐμφεέσαντες, ἵνα μὴ ἐγγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν
 ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τέτοις, καὶ κωκυτὸς γυναι-
 κῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ σέρνα τυ-
 πτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φοινι-
 σόμενα παρρηαί· καὶ πε καὶ ἐσθῆς καταρρή-
 γνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσσεται, καὶ
 οἱ ζῶντες οἰκτροτέροι τῶ νεκρῷ. οἱ μὲν γὰρ
 χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κε-
 φαλας ἀράττασι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐ-
 σχή-

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi
 non sufficiat pro lauacro infernus iste lacus his,
 qui ibi sunt) et vnguento optimo vnixerunt pro-
 cliue iam ad foetorem corpus, et floribus illud
 tempestiuus coronarunt, splendide vestitum pro-
 ponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi
 conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, et fletus mulierum,
 et lacrimae ab omnibus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae cruentatae: alicubi
 vestis etiam laceratur, et puluis inspergitur capiti,
 et inferiores viui mortuo. Nam isti quidem hu-
 mi saepe voluntur, et capita allidunt solo: at

σχήμων καὶ καλός, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐσεφάνωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείμεθω γάρ τις νέος, καὶ καλός, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δράμα ᾗ) Φωναῖς ἀλλοκότας, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς αὐτὸν ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν, εἰ καὶ βοὶ Φωνήν. Φήσκει γὰρ ὁ πατήρ, γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἑκάστων τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἡδισον, οἶχ' μοι 2), καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνῆλ-

iste decorus et pulcher, et ultra quam fas est coronatus, sublimis iacet et elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, et, per Iouem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus iuuenem, et pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicit enim pater lugubri voce productis singulis nominibus, *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, et mortuus es, et ante maturam aetatem abire-*

2. οἶχ' μοι] Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat Bergler ad *Alciphr.* p. 172. *Gesner.*

ἐπιτρέψαθης, μόνον ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον κατα-
λιπὼν, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιησάμενος, καὶ
στρατευσάμενος, καὶ γεωργήσας, καὶ εἰς γῆρας ἐλ-
θὼν, καὶ κωμάσῃ πάλιν, καὶ ἐρασθήσῃ, τέκνον,
καὶ ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν με-
θύσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τῶν αὐτῶν φήσει, οἰόμενος
τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τέτων, καὶ ἐπιθυμεῖν
καὶ μετὰ τὴν τελευταίην, καὶ δύνασθαι δὲ μετέ-
χειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ
καὶ ἵππας, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνεχόες
ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον
κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς
χρησόμενοις ἐκεί, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν,
κατω;

Ὁ δὲ

*abtreps es, solo me relicto infelici, non uxore du-
cta, non susceptis liberis, non attigisti militiam,
agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem!
Non commissaberis iterum, non amabis, fili, non in-
ebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans,
filium suum adhuc indigere talibus, et appetere
ea etiam post mortem, participem autem eorum
non posse fieri. Quamquam, quid ista dico?
Quot enim etiam equos, et pellices, alii vero et-
iam pocillatores iugularunt in funere, vestemque
et aliam mundum una combusserunt, defoderunt-
que, quasi usus ibi et fructus apud inferos?

Ὁ δ' ἔν πρεσβύτης ὁ πενθὼν ἔτωσ' ἅπαντα
 ταῦτα ὅποσα εἶρηκε, καὶ ἔτι τέτων πλείονα·
 ἔτε τῷ παιδὸς ἐνέκα τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ
 ἐκ ἀκουσόμενον, ἐδ', ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ
 Στέντορος· ἔτε μὲν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ ἔτω,
 καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. ἐδείξ
 γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἐνέσιν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἐνέκα ταῦτα ληρῆν, ἔθ'
 ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδὼτα, ἔθ' ὅποι
 μεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ἔτε τὸν βίον αὐτῷ ἐξέτα-
 σάντα ὅποιός ἐστιν· ἔ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτῷ μετά-
 σασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχεράνεν.

Εἶποι δ' ἂν ἔν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτη-
 σάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλί-
 γον

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque di-
 xit, et his etiam plura, neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; nouit enim non audi-
 turum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet;
 neque sua ipsius, cum sic sentire et arbitrari et-
 iam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se
 ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, il-
 lum praesentium causa sic delirare, qui neque
 quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit;
 quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, ex-
 plorarit; alioquin enim ipsius inde transitum non
 tanquam malum quiddam grauitur ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aescō et Di-
 te, ut paulum prospicere de illo *inferorum* ostio
 sibi

ἢ τὰς πότας ἑρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δεδίας μὴ τῶν ἐνδεῶς γενόμενος, ἀπόλωμαι; ἐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τῷ πεινῆν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν 3), τῷ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ἔργεν, τῷ ἐμπεχόνῃς εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ εἶπας ἀγνοεῖν, διδάξομαι σε θρηνεῖν ἀληθέσσοι, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπερχῆς βία, Τέκνον ἄθλιον, ἐκέτι διψήσεις, ἐκέτι πεινήσεις, ἀδὲ ἔργώσεις. οἷχῃ μοι κακὸ-

futurus sim particeps? Potationes dices nimirum et coenas, et vestes, et res Veneréas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium?

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti

3. διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν et πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph. Nub.* 440. παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. *Phryn.* p. 18. πεινῆν, διψῆν, ἴσως, ἀλλὰ μὴ διὰ τῷ ᾧ. Reitz.

κακόδαμον, ἀμφαγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν
 ἔτι δεδιώς, ἔ πολέμιον, ἔ τύραννον· ἐκ ἑσέως
 σε ἀνιάσει, ἔδὲ συνεχσία παρατρέψει, ἔδὲ σπα-
 θήσεις 4] ἐπὶ τέτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας, ὡ
 τῆς

*gisti morbos, febrim non amplius metuis, non bo-
 stem, non tyrannum. Non amor tibi facesset ne-
 garium, non coitus te atteret, neque insuper infer-
 cies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex*
 Z 4 *factus*

4. παρατρέψει, ἔδὲ σπαθήσεις] Putabam le-
 gendum esse παρατρέψει, quod verbum
 conuenire huius loco, non est opus vt
 ostendatur. Alterum σπαθᾶω intelli-
 gebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, so-
 litas apud Graecos etiam instaurari in singu-
 los dies, vel nomina ἀρίστει, δείπνῃ, ac δόρ-
 πα fatis indicant. Porro ipsa propria verbi
 σπαθᾶω notio non tam ad dissipationem et
 dilapidationem bonorum pertinet, quam ad
 aliquid densandum, inferciendum, cum signi-
 ficet proprie spathae textoriae ope subtemen
 intra staminis tramas insertum densare et
 coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπα-
 θᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose ci-
 bum potumque ingerunt; tum, ventri aua-
 ro omnia donant, et in illud barathrum
 tota detrudunt patrimonia. Haec commodè
 transtuleris ad loca auctorum, quae collegit
 Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 55. Ἐπὶ τέτῳ
 verti eodem sensu atque ἐπὶ τέτοις insuper;
 non

τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονήθησθαι, γέρον
 γενόμενος· ἂν ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς πόσις βλέπόμενος.
 — "Αν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάντες, καὶ οἷε πολὺ ἀν-
 ληθέστερα, καὶ γελοϊότερα ἑστίνων εἶναι; ἀλλὰ
 ἄρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν
 ζῆφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, καὶ τε δέδικας μὴ σοι
 ἀποπνιγῶ κατακλισθῆς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ
 δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
 διασαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ'
 ὀλίγον, εἶγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκό-
 τος, οὔτε Φῶς ὁρᾶν δυνησόμεθα. καὶ ταῦτα
 μὲν ἴσως μέτρια.

Τί

*factus contemneris, neque molestus eris ipso con-
 spectu iuuenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo
 veriora istis et magis ridicula dicturum? Verum vi-
 de an non illud te cruciet, et cogites tenebras, quae
 apud nos sunt, et multam caliginem; deinde illud
 metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? O-
 porteret autem ad cogitare illud, putrefactis oculis,
 aut etiam, per Iouem, combustis paullo post, si qui-
 dem tremare me decreuistis, neque tenebras neque lu-
 cem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolera-
 bilia.*

19. *Quid*

*non quo vehementer probem, sed quod nihil
 noui rectius. Gefner.*

Τί δέ με ὁ κωκυτός ὑμῶν ἀνέηκε, καὶ ἡ πρὸς
τὸν αὐλὸν αὐτῆς στενατυπία, καὶ ἡ τῶν γυναί-
κῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ
τάφου λίθος ἐξεφανώμενος; ἢ τί ὑμῖν δύναται
τὸν ἀκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστᾶξαι
αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τῆς Ἄδης διΐξασθαι;
τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαρισμῶν καὶ αὐτοὶ ὀρά-
τε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῶν παρε-
σκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν
ἔρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ἐνησας τὸς κα-
τῶ· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἢ κόνις, ἀχρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπι-
σεύκατε. ἔχ' ἔτως ἄσπορος, ἔδὲ ἀκαρπὸς ἡ τῆς
Πλάτωνος ἀρχῆς, ἔδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφό-
δελος,

19. Quid vero me fletus ille vester iuvat, et ille
ad tibiam planctus pectorum, et mulierum illa immo-
derata lamentatio? Quid vero coronatum in sepul-
cro saxum? Aut quid apud vos valet infundere
illi merum? an putatis destillatarum illud ad nos,
penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim
ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis,
cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad
superiora in caelum abire, neque quidquam nobis
prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem
inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis.
Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Disis im-
perium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis
cibos

δελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μετασφλώμεθα.
ὥς μοι, νῆ-τῆς Τισιφόνης, πάλαμ δὴ, ἐφ' οἷς
ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆρι ἀνα-
καγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀδὸν, καὶ τὰ ἔρια,
οἷς μετὰς σπαγόνας ἀπεσφίγγατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.
πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστρα-
φεῖς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, ἐκ ἂν οἴω-
μέθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἶπεῖν; ἀλλ' ὅμως
οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μετασφιλόμενοι τινε
θρήνων σοφιστῶν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς
συμφορὰς, τῷ τῷ συναγωνισῇ, καὶ χορηγῷ τῆς
ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκείνος ἐξάρχῃ
πρὸς τὸ μέλος ἐπαϊάζοντες.

Καὶ

*cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphane, olim
propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachin-
nari subiit: at impedit linteam ac lanae, quibus
mibi deuinxistis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit, alis.
At per ego vos Iouem obsecro, si dicat talia con-
uersus mortuus, et nixus cubito; nonne aequis-
sima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi ha-
mines et vociferantur, et arcessito quodam la-
mentationum Sophista, qui veteres multas calami-
tates collegerit, hoc adiutore et praecentore quasi
suae amentiae vtuntur, et ubi ille inceptit, suas
querelas illius cantui subiiciunt.*

21. Et

Καὶ μέχρι μὲν Θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος
τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τᾶτων, διαλούμενοι
κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἕλληνας θάπτουσιν,
ὁ δὲ Πέρσης ἐθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
χρίει 5), ὁ δὲ Σκύθης κατὰθερίζει, ταριχεύει
δὲ

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omni-
bus lex ineptiarum. Quod vero superest, diui-
si per gentes quantum ad sepulturae rationem,
Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro
quodam oblinat, Scythia vero edit, succis velut
muria

5. ὑάλῳ περιχρίει] Περιχύει vel περιχέει
malim ex *Diod. Sic.* Nam de mortuis hoc
modo condendis et condiendis loquens saepe
et constanter verbo περιχέεισθαι utitur ut II,
15. de Aethiopibus; nec non III, 9. non
tamen nostrum vitrum fuisse recte ad locum
priorem No. 45. monet *Wesseling*. At si ar-
tificialis, quod *Gesner.* existimat, compo-
sitionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani
περιχρίει acque satisfaciat. *Reitz.* Non vi-
trum proprium hic intelligi posse, manife-
stum est ex verbi περιχρίει notionē. *He-
sych.* non tantum ὑάλεν et ὑάλεον λαμπρὸν
interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam
ὑάλεον. Et quid similius vitro, quam illa
accepta a Seribus, h. e. Indis pigmenta,
quas *Laccas* vocamus? et variae gummata-
rum solutiones ac praeparationes ad condi-
turam corporum idoneae? *Gesner.*

δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μὲντοι (λέγω δὲ ἰδὼν)
 ξηράνας τὸν νεκρὸν, σὺνδειπνον καὶ συμπότην
 ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων
 ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον
 ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γεγόμενος ἐν καίρῳ.

Χώματα μὲν γάρ, καὶ πυραμίδες, καὶ σῆλαι,
 καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκέοντα, πῶς
 ἔπεριττα, καὶ παιδιαῖς προσεικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἐνιοὶ διέθεσαν, καὶ λόγους
 ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρῶντες παρὰ τοῖς κα-
 τῶ δικασαῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ

muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi
 narro, ficcatum cadaver conuiuium suum et com-
 potorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-
 digenti Aegyptio soluit inopiam pignori opposi-
 tus in tempore frater paterue.

22. Aggesti quidem tumuli, et pyramides, et
 cippi, et inscriptiones paruo tempore durantes,
 .quei non superflus, et lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam
 instituerunt, et funebres ad monumenta oratio-
 nes habuerunt, quasi causam defuncti agerent,
 aut testimonium illi perhiberent apud illos infero-
 rum iudices.

24. Post

Ἐπὶ πᾶσι τέτοις τὸ περιδεικνόν, καὶ πάρεστι οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γονέας παραμυθῶνται τῷ τετελευτηκότος, καὶ πειθασί γεύσασθαι ὡς ἐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', ἃδ' αὐτὰς ἀναγκαζομένας, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λημῷ τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηυδακτότας. καὶ μέχρι μὲν τίνος, ὦ οὔτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τὰς τῷ μακαρίτῃ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλάειν διγνώσκας, αὐτὰς τε τὰς ἐνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τῷ πένθει τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων θραψιδῶνται δύο τῷ Ὀμήρῳ εἰχνοί·

Καὶ γάρ τ' ἠυχομένος Νιόβη ἐμνήσατο σίτη. καὶ, Γαστέρι δ' ἔπειτα ἐστὶ νέκυν περὶ θῆσθαι Ἀχαιῶς.

Οἱ

24. Post haec omnia sunt parentales epulae: Adfunt cognati, et parentes consolantur defuncti, et gustare illos cogunt, ut qui non inuiti, per Iovem, cogendos se praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre in diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lugemus? amice. Patere requiescere felicitis pueri manes. Si vero omnino plorare decreuisti, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum

Et: Non iam venire licet functos lagere Pelasgis:

III

Οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, ἀσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶ-
τα, καὶ δεδιότες, εἰ φανένται μετὰ τὴν τελευ-
τὴν τῶν φιλάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν
ἐμμένοντες ταῦτα, καὶ πολὺ τῶν γελοιό-
τερα εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γι-
γνόμενα, διὰ τὸ τὰς πολλὰς τὸ μέγιστον τῶν
κακῶν τὸν θάνατον οἶσθαι.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio,
et veriti, si videantur post carissimorum mortem
humanis tamen passionibus obnoxii. Hacc, et
multo his magis ridicula, inueniat aliquis si ob-
feruet, quae in luctu fiunt propterea, quod vul-
gus maximum malorum putat mortem.

Ῥητόρων διδάσκαλος.

Ἐρωτᾷς, ὦ μετράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο,
καὶ τὸ σεμνέτατον τῶτο καὶ πάνδημον ὄνο-
μα, σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ
εἶναι σοι φῆς, εἰ μὴ τοιούτην τινα τὴν δύναμιν
περι-

Rhetorum praeceptor.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhe-
tor, atque honestissimum illud et omnium
ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris.
Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem
quan-

περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι,
καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάν-
των, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπένδασον ἄκκ-
σμα τοῖς Ἑλλήσι δοκῶντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τῷ
το ἀγέσας ὁδῶς, αἱ τινὲς ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις
ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ εὐδαίμων Φθόνος, ὦ παῖ· καὶ μά-
λιστα ἐπότε νέας τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος τῶν
ἀρίστων, ἐκ εἰδῶς ἔθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιο,
ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβεβηκὴν ἔσαν, κατὰ περ
νῦν σὺ, τῷτο αἰτοίῃ προσελθὼν. ὥς ἄκκε τό
γε ἐπ' ἐμοὶ 1.), καὶ πάνυ θαρρύνων, ὡς τάχιστα
δαινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἰ-
μηνεῦ-

quandam in dicendo facultatem assequaris, ut in-
uictus sis, neque quisquam consistere te contra
audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspi-
cuis, et quem audire Graeci omnes vehementer
studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quae-
cumque tandem sint, studes ediscere. Verum
nulla, puer, inuidia est: in primis ubi iuuenis
aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, ignarus
autem vnde haec petat, illud *tamquam* consilium,
rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Au-
di ergo quod in mea potestate est, et cum fidu-
cia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad co-
gno-

1. τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ] Recte Gesner. iungit, pro
κατὰ τὸ γε, i. e. quantum in me. Reitz.

μηνεῦσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τῆτο ἐθέλῃσεις αὐ-
τὸς ἐμμενεῖν εἰς ἂν ἀκέσης παρ' ἡμῶν, καὶ Φι-
λοπόνως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν
τὴν ὁδόν, ἕς' ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέλος.

Τὸ μὲν ἔν θήραμα ἔ σμικρὸν, ἔδὲ ὀλίγης τῆς
σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆσαι
πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὅτι᾽ ἐν ὑπομεί-
ναι ἄξιον. σιόπει γὰρ ὅποσοι τῶς μηδὲν ὄντες,
ἐνδοξοί, καὶ πλέσιοι, καὶ, νῆ Δι', εὐγενέστατοι
ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων.

Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος
τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίας τινὰς
τεὲς πόνους προπονήσῃς οἰηθείς. ἔ γάρ σε τρα-
χείαν

gnoscendum quae opus est, tum ad explicandum,
si postea manere in illis, quae a nobis audies,
volueris, et diligenter ea meditari, et studiose
viam pergere, donec ad metam perueneris.

2. Atque illud quod venaris non paruum est,
neque paruae curae indigum, sed in quo multum
laborare, et vīgilare, et nihil non sustinere ae-
quum sit. Vide enim, quot homines, qui an-
tea nihil essent, nobiles, et diuites, et, per Io-
vem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint.

3. Interim tamen noli metuere, neque te ma-
gnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa
aſſequendi difficultate reiiciat, qui putes, infini-
tos tibi ante subeundos labores. Neque enim
aspe-

χρεῖαν τινά, καὶ ὀρθιον, καὶ ἰδρωῖτος μεσὴν ἡμῶν
γε ἄχομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι κα-
μόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων,
ἔσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγῶνται, μακρὰν, καὶ
ἀνάαντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπε-
γνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον
τῆς συμβαλλῆς, τῆτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἄμα
καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον 2) καὶ κατ-
άντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδία καὶ τρυφῇ, διὰ
λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιαῶς ἀκριβοῦς, σχολῇ
καὶ βλάβην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπισήσῃ τῇ ἀκρῇ,
καὶ ἀγρευσίσι καμῶν, καὶ, νῆ Δι', εὐωχίῃ
κατα-

asperam te neque arduam et plenam fudoris viam
ducemus, vt in media illa fatigatus retro eas;
alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui
consuetae illius duces sunt, longae, et praeruptae,
et laboriosae, et vt plurimum desperatae. Ve-
rum eximium in consilio nostro illud est, quod
per iucundissimam simul et maxime compendia-
riam, et equos etiam capientem viam, atque de-
cliuem, multa cum voluptate atque oblectatione,
per prata florida et umbram solidam, otiose ince-
dens, sine sudore stabis in summo, et prae-
dam nullo labore capies, et, ita me Iupiter,
epula-

2. ἱππήλατον] *Hemsterb. equitabilem* superscri-
psit, quod *Gesner.* per circuitum de-
dit. *Reitz.*

Luc. Op. T. VI.

A a

κατακείμενος, ἐκείνους 3), ὅποσοι 4) τὴν ἐτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπὸ ῥαίᾳ τῆς ἀνόδου. ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μέλις ἀνέροντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίστε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείας ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐξεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐσὶν

epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adscensum, adhuc per difficilia et lubrica praecipitia vix repentes, deuolutos nonnunquam in caput, et vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui breui tempore,

3. ἐκείνους] Ante Benedictum iam *Flor.* Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris ἔκπνους. *du Soul.*

4. ἔκπνους, ὅποσοι] Sanus mihi videtur locus, tentatus ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνους est, qui non respirat, δύσπνους qui difficulter: sic ἔκπνους, qui labore, cursu, multam spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνους et deinde ἀνέροντας κ. τ. λ. *Gesner.*

ἐσὶν ἀγαθὰ· παρὰ τῆς ῥητορικῆς μενοειχί κα-
θεύδων λαβὼν.

Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις ἔτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς
Φιλίε Διὸς, μὴ ἀπίσῃσης, εἰ ῥᾷδ' αὖτε ἄμ' αὖ καὶ
ἡδιστὰ σοι ταῦτα ἐπιδείξεν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡ-
σίοδος μὲν ὀλίγα Φύλλα ἐκ τῆ Ἑλικῶνος λαβὼν,
αὐτίκα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμένος κατέσῃ, καὶ
ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μεσῶν
γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιη-
τικῆς μεγαληγορίας ἐσὶν, ἐν βραχεῖ κτασῆναι
ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχύσιν ὁδόν;

Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαί σοι βέλομαι Σι-
δωνία τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπισίαν ἀτε-
λῇ

pore, quaecumque bona sunt a Rhetorico tantum
non dormiens acceperis.

4. Promissio sane quam magna; Sed per ego
te amicitiae praesidem Iouem rogo, ne fidem no-
bis deneges, si facillima simul et suauissima haec
tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Hesio-
dus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta sta-
tim de pastore factus est, et Deorum genera at-
que hominum, a Musis obsessus cecinit: Rheto-
remne, quod multum infra poeticam magnilo-
quentiam est, breui tempore fieri posse negabi-
mus, si celerrimam quis viam ediscat?

5. Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sido-
nii cuiusdam mercatoris inuentum, quod ob ne-

λῆ γενομένην, καὶ τῷ ἀνέσσαντι ἀνόνητον. ἤρ-
 χε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν
 ἐν Ἀρβήλοισι μάχην, Δαρεῖον καθηρηκῶς. ἔδει
 δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τὰς γραμμα-
 τοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τῷ Ἀλεξάνδρῳ κομί-
 ζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγί-
 γνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριιέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα
 διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν·
 εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας 5), ἀφικέσθαι
 ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηνίεας ἀνδρὶ
 εὐζώνῳ σαθμᾶς τέτρες διανύσαντας. ἤχθετο
 ἔν' Αλεξάνδρῳ ἐπὶ τῷ, διότι Αἴγυπτίεστι πα-
 ρακι-

gatam illi fidem caruit successu, et vtilitatem au-
 dienti nullam attulit. Imperabat iam Persis Ale-
 xander, post devictum praelio ad Arbela Darium.
 Opus autem erat per omnes imperii partes discur-
 rere tabellarios, perferentes Alexandri imperia.
 Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae.
 Circumeundi enim montes, deinde per Babylo-
 niam pergendum in Arabiam, tum, deserta re-
 gione multa superata, peruenire denique in Ae-
 gyptum, viginti maximas expedito viro istas man-
 siones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander,
 quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non pot-
 erat

5. ἐλάσαντας] Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari, peragrare* regionem, etiam supra *Alex. c. 46.*
 γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. *Reisz.*

ρακινεῖν ἀκέων, ἐν εἵχε διαταχέων ἐμπέμπων
τοῖς σατραπαῖς τὰ δοκῶντα οἱ περὶ αὐτῶν. τό-
τε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ
Βασιλεῦ, ὑπισχνῆμαι δείξαι ὁδὸν, ἢ πολλὴν ἐκ
Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίῃ τὰ
ἔρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριτάτος, αὐτίκα
μάλ' α) ἐν Αἰγύπτῳ ἔτος ἐς· καὶ εἶχεν ἔτι
πλὴν.

erat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de
illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator,
Ego tibi, inquit, Rex, promitto me ostensurum
viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis
enim montes istos superet, superaverit vero triaui,
ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit.

Aa 3

Verum

6. αὐτίκα μάλ' α)] Si veram narrat historiam.
Lucianus, merito fides non est habita ho-
mini vano ab Alexandro, quem alia omnia
edocere nempe poterant mensores sui. In-
ter fines occidentales Persidis et Orientales
Aegypti interfunt gradus non minus xv,
id est miliaria Germanica minimum cc, ex-
pedito etiam homini xx mansiones deno-
rum miliarium. Itaque puto hanc ipsam
narrationem vel fictam vel veram pertinere
ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ
ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam
eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν
ἔτι, ducunt. Gesner.

πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος ἐκ ἐπίσευσεν, ἀλλὰ γόη-
 τα εἶναι τὸν ἔμπορον ὥστο. ἔτω τὸ παράδοξον
 τῆς ὑποσχέσεως ἅπισαν ἐδόκει τοῖς πολλοῖς.

Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἰσὴ γὰρ πει-
 ρώμενος ὡς ἔδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς
 ἑξ ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον,
 ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκείνος, εἰκόνα γραψάμενος τῷ
 λόγῳ, ἐκτέραν ἐπιδείξαι τὴν ὁδὸν (δύο γάρ
 ἔσον, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἑρᾶν οὐ
 μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψη-
 λῇ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος,
 τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ
 παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι
 δέκει.

Verum non credidit Alexander, sed impostorem
 esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter
 spem promittebatur, incredibile visum vulgo.

6. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat.
 Experimento enim scies, nihil ob stare, quin Rhe-
 tor videaris, intra vnum nec solidum diem alis
 traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo
 autem tibi prius, vt ille Cebes, imagine verbis
 depicta vtramque viam ostendere. Duae enim
 sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non
 mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa
 iam in alto sedeat, pulchra vndique, Amaltheae
 cornu dextra gerens, fructibus abundans omni-
 genis:

δοκεῖ τὸν πλῆτον παρεστῶτα ὁρᾶν, χρυσῶν ὅλον
 ὄντα, καὶ ἐπέρασον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς
 παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν,
 ἔρωςι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν
 περιπλεκέσθωσαν ἐκπαιτόμενοι. εἴ περ τὸν Νεῖ-
 λον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμε-
 νον ἐπὶ κροκοδείλῃ τινὸς ἢ ἵπποποτάμῃ, οἷον
 οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐναὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παι-
 δία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτὰς 7) οἱ
 Αἰγύ-

genis: ad alteram vero manum imaginare adstan-
 tem Plutum, aureum totum atque amabilem: ad-
 stent vero etiam Gloria, et Vis, et Plautus circa
 illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi,
 amplexi se mutuo, circumuolent. Si quando
 Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem
 in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut pleri-
 que in eo *repraesentando* pingunt: paruos autem
 ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vo-
 cant

A a 4

7. πῆχεις αὐτὰς] Si quis inspicere velit *Phi-
 lostrati* Icona 1, 5. et quae ibi dedit *Olea-
 rius*, nihil ad explanationem huius loci
 desiderabit. Caeterum Πῆχεις in vers. re-
 liquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi
 dare *Cubitos*, cum *Dactylos* *Idaeos* *Digitos*
 vocare non refugerint *Cicero* de Nat. Deor.
 3, 16. atque *Arnobius* 3. p. 124. Nempe
 utrobique ad significationem nominis respi-
 citur, quod de Digitis docet *Pollux* 2, 156.
 Cubi-

Αἰγύπτιοι καλῶσι) τοιαῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητο-
ρικὴν οἱ ἔπανοι. πρόσει δὲ σὺ ὁ ἑραστὴς, ἐπι-
θυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς
ἡμέρας, ὡς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀναλθῶν, καὶ
πάντα ἐκεῖνα ἔχοις, τὸν πλῆτον, τὴν δόξαν
τὰς ἐπαίνας. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ
γεγαμηκότος.

Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάσης τῷ ὄρει, τὸ μὲν
πρῶτον ἀπογινώσκεις τὴν ἀνοδὸν· καὶ πὸ πρῶτ-
γμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνος ἐφάνη
τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχῆθεν
ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπαρπτῆναι ῥαδίαν,

Διονύ-

cant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt
Plautus. Accede iam tu, amator, cupiens nimi-
rum quam celerrime in summo esse, ut et ipsam
uxorem ducas ubi ascenderis, et omnia illa habeas,
Plutum, Gloriam, Plautus: lege enim fiunt o-
mnia mariti.

7. Deinde cum ad montem accedis, primo
quidem desperas ascensum, et similis tibi res vi-
detur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum
praeruptam undique cernerent, neque ausibus ad-
eo ad transuolandum facilem, Baccho quodam
aut

Cubitos *Philostatus* l. c. παλδία vocat ξύμ-
μετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de
Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine
suae linguae, cubitum notante, utebantur.
Gesner.

Διονύσε τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαι-
ρεθῆσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ
πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδούς·
μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ σενή, καὶ ἀκανθώ-
δης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα,
καὶ ἰδρῶτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἦδη Ἡσίοδος, εὖ
μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥς ἐκὼν ἐμὲ δεήσει· ἢ
ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐυδρὴς,
τοιαύτη, οἷαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ
τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἦδη ρήτο-
ρα εἶναι δυνάμενον.

Πλὴν τό γε τασέτο προσθήσεν μοι δοκῶ,
ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, & πολ-
λὰ ἴχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ
παλαιά·

aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec
tibi primum videntur. Tum post paullo vides
duas quasdam vias: quin altera semita modo est
angusta et spinis obsita, et aspera, sitiq; multam
ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam
pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea ope-
ra indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua,
talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam ea-
dem dicendo saepius retineam te, cum iam Rhe-
tor esse posses.

8. Verum illud modo adiiciendum puto, aspe-
ram illam atque arduam, non multa habuisse
viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino

παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἀθλῖος ἀνῆλ-
θον, τοσαῦτα καμὼν, ἄδεν δέον· ἡ ἑτέρα δέ
ἄτε ὁμαλή ἔσα, καὶ ἀγκύλον ἄδεν ἔχασα, πόρ-
ρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐσιν, ἐχ' ὁδύσαντι αὐ-
τῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον·
ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ἤμην, λέ-
γοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ
δ' ἐκ εἶχεν ἔτως. ἀπονητὶ γὰρ ὄρω τὰς πολ-
λὰς μειζόνων ἀξιχμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως
τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' ἔν 8) εἰς τὴν
ἀρχὴν

antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi,
tot susceptis sine caussa laboribus. Altera vero,
utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e
longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non
qui ipse ca iuerim, nec enim, iuuenis cum ef-
fem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere
poëtam illum putabam, ex laboribus nasci bona,
dicentem. At illud non ita habebat. Video enim
sine labore plerisque maiora consequutos quadam
eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad
initium

8. ἐπεὶ δ' ἔν] Ἐπεὶ non habet, quo satis
commode referatur: sequitur enim ὡς ἔν.
Equidem aut ἐπειτ' ἔν legendum puteim,
aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ,
proinde omittendam. Atque hoc interpre-
tando expressi. *Gesner.*

ἐρχήν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπαρήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμασὸς πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τῷ Κρόνῳ.

Εὐθύς οὖν πρόσκεισί σοι καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης οὐδ' ἡγεμῶν, λήρης τινὰς ὁ μάταιος διαξιὼν πρὸς σέ, ἔπεσθαι οἱ παρακλευόμενος, ὑποδεικνύς τὰ Δημοσθένους ἔχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλ-

λων

initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis, scio, et iam dubitas in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, et beatus sis, et *illam* ducas, et admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascantur omnia, ut sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis et Platonis, et aliorum quo-

λων τινῶν, μεγάληα μὲν, καὶ ὑπὲρ τὰς νῦν, ἀ-
 μαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ
 χρόνου, καὶ Φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νό-
 μῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων
 ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κήλων βαίνοντες.
 εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐ-
 θείας, ἢ ἐπὶ θάτερεα μᾶλλον κλιθεῖς τῇ βάσει,
 ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὁρθῆς ὁδῶ, καὶ ἀγκύσης ἐπὶ
 τὸν γάμον. εἴτά σε καλεῖσαι ζηλῶν ἐκείνης τῆς
 ἀρχαίης ἀνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατι-
 θεῖς τῶν λόγων, ἃ ῥᾷδια μεμῆσθαι, οἷα τὰ
 τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐσὶν, Ἡγησίαν, καὶ τῶν
 ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην 9), ἀπεσφιγμέ-
 να,

quorundam vestigia, magna illa quidem, et his,
 quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, et ple-
 raque a tempore euanida: ac dicet, beatum te
 futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per
 haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero
 vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra
 lineam, aut in alterutram partem magis inclines
 vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias
 recta via excidas. Deinde imitari te iubebit an-
 tiquos illos viros: obsoletis orationum exemplis
 propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia
 sunt de illa veteri officina, Hegesiae, et Cratetis,
 et Insulani illius, adstricta, et nervosa, et aspera,
 et

9. Καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην]
 In

να, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρά, καὶ ἀκρίβως
ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀ-
γρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίην, καὶ τὸ λιπαρές 10),
ἀναγ-

et accurate intentis *quasi* lineis descripta: laborem
porro et vigiliam, et potum aquae, et cultum
neglectiorem, necessaria esse dicet, et quae de-
preca-

In MS. legitur Καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν καὶ
Νησιώτην. quod est verius. Critias cele-
bris fuit discipulus Socratis, corruptus a
Thessalis, et vnus ex triginta tyrannis.
Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam
Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν
νῆσος dicitur, quia insularum maris medi-
terranei fuit maxima, is fuit Empedoclis di-
scipulus, et principatum inter antiquissimos
Sophistas tenuit. *Graecius*. Vide omnino
Φιλοψ. c. 18. Quo loco rite perpenso pa-
tet, ni fallor, delendam esse coniunctionem
καὶ, vt Critias hic etiam νησιώτης dicatur.
Ego vero non de Rhetoribus haec dicta pu-
to, sed pictoribus aut potius sculptoribus,
ad Critiamque confugio, qui l. c. νησιώτης
iterum vocatur, et inter sculptores recense-
tur. *du Soul*.

10. τὸ λιπαρές] *Quom. Hist.* c. 1. λιπαρεῖ
τῷ πυρετῷ, *febri continua*, s. magna. *Ab-*
dic. c. 4. προθυμία λιπαρεῖ. *Gesn.* reddi-
dit, *multo studio*. At quum hic dedit, *cul-*
tum neglectiorem, credo ἀλιπαρές ei placu-
isse. Iam vero verterem, *adfiduitatem*, imo
indi-

ἀναγκάῃα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα Φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τέτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιάρωτατον, ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν, ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, καὶ κατὰ ἡμέρας, καὶ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προποκαμεῖν τὸν ἀκρόντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ. πρὸς δὲ τέτοις καὶ μισθὸς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιέτων κακῶν. ἀλλὰ καὶ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι.

Ο

precari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quid vero omnium est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat et renunciaret labori, et longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit.

IC. II-

indigentiam, cum Hesychio, qui λιπαρές, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τῆς λίαν παρῆναι vnde et λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Per *indigentiam* hic intelligo aliorum gratiam auxiliumue rogandi necessitatem. Reitz.

Ὁ μὲν ταῦτα Φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὸς εἰς μίμησιν παλαιὰς προτιθεὶς, καὶ ἀνορύττειν ἀξιῶν λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαίροισι ἥν, καὶ ἄλλον Ἀτρωμήτη τινὸς γραμματιστῆ, ζῆλῶν ἀξιῶν, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ μῆτε Φιλίππου ἐπιόντος, μῆτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπως τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· ἐκ εἰδῶς ὅποια νῦν νεκαιοτὸμηται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προσηράσῃ τοῖς πόνοις παρεσκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ
τάχι-

10. Ille quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, et alium Atrometi grammatistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo inuadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens quae nunc recens inuenta sit, brevis, et minime laboriosa, et directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum euertat, aut denique ante tempus ut consenes laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et
quam

τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀνιμάζων
 ἔτι, ὡς καὶ σπευδάζαιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν
 δασεῖ τέττω, καὶ πέραν τῆ μετρίε ἀνδρικῷ, μα-
 κρὰ χαίρειν λέγε II) ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλ-
 λας, ὅπόσας ἂν ἐξαπατᾶν δύνηται, ἀνάγειν,
 καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῷ ἰδρῶτι
 συνόντας.

Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλὰς
 μὲν καὶ ἄλλας, ἐν τέτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τι-
 να, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασσεσαλευμένον τὸ
 βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναι-
 κεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύ-
 ρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφα-
 λὴν

quam celerrime illa vis potiri, plena adhuc vigo-
 re dum frueris, vt etiam ab illa colare; videlicet
 hirsutum illum et vltra mediocritatem virilem,
 longum valere iube, escendere ipsum, et alios,
 quotquot decipere potest, educere; anhelantes-
 que et multo sudore diffuentes relinque.

II. Ad alteram vero viam transgressus, cum
 alios multos inuenies, tum in his omniscium
 quendam et vsquequaque pulchrum hominem,
 fluctuante incessu, infracta ceruice, vultu femi-
 neo, mellita voce, vnguenta spirantem, summo
 digi-

II. χαίρειν λέγε] Ita construo, λέγε μακρὰ
 χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν etc. Reitz.

λὴν κινώμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, ἄλλας δὲ καὶ ὑα-
κινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάνταβρόντι-
να Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθω-
να, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέγραψον ἐκείνον ποιη-
τὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τάτων γνωρίζοις αὐτὸν,
μηδὲ σε ἔτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀ-
Φροδίτη καὶ Χάρισι, διαλάδοι. καίτοι τί Φη-
μι; καὶ εἰ μύοντι γάρ σοι προσελθὼν εἴποι τι,
τὸ Ὑμήττιον ἐκείνο ἀνοίξας σῶμα, καὶ τὴν συν-
ῆθη Φωνὴν ἀφίη, μάθοις ἂν ὡς ἔχι τῶν καθ'
ἡμᾶς τίς ἐστίν, οἱ ἀρέρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ
τι ξένον Φάσμα δρόσω ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμε-
νον. τάτω τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδᾶσσεαυ-
τὸν,

digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem,
sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
ponentem, delicatissimum quendam Sardanapa-
lum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, ve-
nustum illum poetam Tragoediae. Dico autem
ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat
te res adeo diuina, adeo Veneri cara atque Gra-
tiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio
illo aperto ore, et consuetam vocem emittat, sta-
tim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem,
qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quod-
dam monstrum, rare pastum vel ambrosia. Ad
hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e

τόν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος,
καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτός, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-
γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύ-
νων τῷ λόγῳ. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ
πρῶτα μὲν ἐκεῖνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον
γάρ ὑπὲρ τοιῶτα ῥήτορος εἶναι ποιῆσθαι τὰς λό-
γους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιῶτων καὶ
τηλικύτων, μὴ καὶ συντρίψω πρὸς πεσὼν τὸν ἥ-
ρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρὶν πρὸς
σέ ὧδέ πως, ἐπισπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν
τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεί-
νο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν
κωμικὴν, ἢ Μάλθακην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μι-
μησάμενος τῷ προσηνεῖ τῷ φθέγματι. ἄγροικον

vestigio Rhetor eris, et conspicuus, et, vt ipse
appellat, rex in dicendo sine labore constitueris,
quadrigis orationis inuectus: assumptum enim te
prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum
enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere, ma-
lum forte talium tantorumque actorem, vt metus
sit ne lapsus alicubi personam Herois quam ago,
conteram. Dicat ergo ad te ita fere, vbi prius
quantum adhuc superest comae demulserit, ac
venustulum illud atque molle, vt solet, subriferit;
Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Gly-
ceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus
enim

κον γὰρ τὸ ἀρρενεπὸν, καὶ ἔπρὸς ἀνδρῶν καὶ ἑταί-
σμινα ῥήτορος.

Φήσει δ' οὖν πάνυ μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ·
μὴν σε, ὦ ἀγαθέ, ὁ Πύθιος ἐπέμψεν πρὸς με,
ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπὼν, ὥσπερ ὅτε Χαι-
ρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅσις ἦν ὁ σο-
φώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τότε, ἀλλὰ
κατὰ κλῆος αὐτὸς ἦκεις ἀνέων ἀπάντων ὑπερ-
πεπληγμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνῶντων, καὶ
τεθιγότων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μά-
λα εἴση πρὸς οἶόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἦκεις.
προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιῶτον ὄψεσθαι, οἷον
τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τίτυός,
ἢ Ὀρος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκένεες πάνυ φα-
νείται

enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabi-
lemque Rhetorem decens.

13. Dicit igitur modeste admodum de se,
Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me,
quem Rhetorum vocavit optimum, ut Chaerephonti
se interroganti ostendat, quis esset eorum, qui cum
viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed
gloria invitatus sponte venis; cum omnes audias su-
pra modum ad nostra percelli, et decantare eadem,
atque stupere, et fustes nobis submittere: statim
sane scies, ad quam divinum virum veneris. Ex-
pectabis vero nihil te eorum visurum, quale huic vel
illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut
Orus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi

ἡντὰν σοὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερφύες, καὶ τεράσιον
ἐπεὶ τὰς γε ἄλλας τοσούτον ὑπερφανέοντα εὐρή-
σεις, ὅπόσον ἡ σάλπιγξ τὰς αὐλὰς, καὶ οἱ τέτ-
τιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδι-
δόντας 12).

Ἐπεὶ

*nostrum opus et prodigiosum videbitur: quandoquid-
dem ita superari meis clamoribus inuenies alios,
quantum a tuba tibiae, et apes a cicadis, et a cho-
ris, qui tonos accinunt.*

14. *Quan-*

12. τὰς ἐνδιδόντας] *Versum est, qui remissè
canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam
illa concedendi et remittendi notio, sumta
ab his, qui poculum, vt hoc vtar, ministrant
et praebent bibenti, atque ad eum se ac-
commodant, vid. Xenoph. Cyrop. 1, 3.
Vnde deinde ἐνδιδόναι et ἐπιτείνειν oppo-
nuntur apud Plur. de discr. adul. p. 95. fin.
Steph. Verum haud paullo melius conuenire
videtur ille intellectus, quem monstrat no-
men τὸ ἐνδόσιμον, late a Rudaeo explica-
tum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor,
cum submissa voce choro tonum indicat,
quo iam statim vtendum sit. Etiam nostri
vocant, den ton angeben, cum praecentor
tenui voce, vt nemo praeter proxime ad-
stantes exaudiat, harmonicam tetractyn, c,
e, g, c, vel similem accipit, quam illi dein-
de legem carminis habent. Hinc demum
vis illa comparisonis apparet. Gesner.*

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλει γενέσθαι,
καὶ τὰτα ἐκ ἂν παρ' ἄλλης ῥᾶον μάθοις, ἔπου
μόνον, καὶ Κλητὶ μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζή-
λε πάντα, καὶ τὰς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆ-
σθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ
ἤδη προχωρεῖ, μὴδὲν ὀκνήσας, μὴδὲ πτοηθεὶς,
εἰρήνῃ προεταλέσθης ἐκείναι τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς,
ἐπίσσαι ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ μα-
ταίοις μετὰ πολλῶν καμάτων ὁδοποιοῖ· ἐδὲν γάρ
αὐτῶν δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἢ παρ-
οιμία Φησὶν) ἔμβαντες, καὶ μείον ἔξω διὰ τῶ-
το, ἐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μὴδὲ γράφειν τὰ
γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ πάντα
ταῦτα ὁ ῥήτωρ.

Λέξω

14. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri,
et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tan-
tum, o cura Clyti, ea quae dicam, et aemulare
omnia. Et leges quibus te uti iussero, accurate mihi
observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis,
quae ante Rhetoricen altera illa praecia disciplina
dementibus et vauis hominibus multo cum labore tan-
quam viam substernit. Nihil enim iis opus erit.
Sed illoris pedibus, ait proverbiū, ingredi, ni-
bila propter hoc deteriore conditione futurus, etiam
si neque communissimum illud scias scribere literas.
Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia.

Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρεὶ αὐτοῦ σε οἴκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν παρείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθεῖς. ἔπειτα καὶ αὐτὰς, αἱ μὲν προΐοντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, αἱ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἤλκον δύναι, ῥητορά σε ὑπὲρ τὰς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφελέτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρῶντων ἔχων· κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ ταῖς καὶ ἄλλως δὲ τόλμῃν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δὲ ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἷοι ἀπόλοιπε· ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπερναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοήν ὅτι μεγίστην,

15 Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo afferre, et quomodo comueatum parare, ut quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controuersiam primas et medias et ultimas feram eorum qui audens dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confidentiam post haec, et praesertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem domi relinque: inutilia enim ex contraria negotio. Verum, enimvero clamorem quam maximum

σην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον
τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀκαγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα
ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔσω εὐκυνθῆς, καὶ
λευκῇ, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς δια-
φαίνεται τὸ σῶμα. καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ
γυναικεῖα, τὰ πολυσχιδῆς 13). ἡ ἐμβὰς Σικυων-
νία,

*num affer, et modulationem impudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec vero necessaria omnino,
et quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit
florida, et candida, de Tarentino textrino, ut cor-
pus refulgeat: crepida Attica, et muliebri, illa scis-
B b 4 sis:*

13. πολυσχιδῆς] Vix dubium, idem esse ge-
nus calceamenti, de quo Pollux 7, 85.
σχισαὶ πολυτελές ὑπόδημα, καὶ Στυπτι-
κόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδῆς ὠνόμα-
ζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ
ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυ-
σχιδῆς· ἡ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρη-
πίδας et ἐμβάδας vno tempore vt induat
aliquis, non videtur posse fieri: quare pro
ἡ ἐμβὰς legendum puto ἦ. Denique πῖλας
intelligo tibialia e lana condensata vel con-
ciliata. Vnice huc facit Pollux. Adscriba-
mus verba 7, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν ἐπιτιθόμενος πῖλος ἄτως ἐκαλεῖ-
τα, ἀλλὰ καὶ ὁ ταῖς ποσὶν, ὡς δηλαῖ Κρα-
τῖνος ἐν Μελαθακοῖς λέγων, λευκὴς ὑπὸ
ποσὶν ἔχων πῖλας. Gesner.

νία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπεται, καὶ ἀνέ-
λεθοι πολλοί, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν
αὐτὸν χρηρὴ συντελεῖν.

Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προΐων, ὄρα καὶ
ἄλλα. καὶ δὴ σοι τὰς νόμας δίδειμι, οἷς χρώμε-
νόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωρίζει καὶ προσήσεται, ἐδὲ
ἀποσραφήσεται καὶ σκορακίζει 14), καθάπερ ἀ-
τέλεσόν τινα καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων.
Ἄλλα σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι
χρηρὴ μάλις, καὶ εὐμόρφα τῆς ἀναβολῆς, ἔπει-
τα πεντεκαίδεκά πε, ἢ ἔπειτα γὰρ τῶν εἴκοσιν
Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα
ἀκρι-

*flis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, et semper
liber. Et haec ipsum te conferre oportet.*

16. Reliqua in via iam inter progrediendum vide
atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus
viuentem agnoscer te Rhetorice atque admittet, neque
auersabitur et iubebit facessere, tanquam non ini-
tium et mysteriorum exploratorem. Sed primo
maxima habitus cura habenda est, et decentis ami-
ctus. Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginti, Attica nomina undecumque collecta, eaque
diligen-

14. σκορακίζει } Quasi tu dicas incornabit; h. e.
in cornuorum praedam cedere iubebit, ira-
cunde reiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας.
Illustrat Bergler. ad Alciph. p. 177. Gesner.

ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἀκρας τῆς
 γλώττης ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ καῖτα, καὶ μῶν,
 καὶ ἀμνηγέπη, καὶ λῶσε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ
 ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐκίπαττε
 αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰν αὐτο-
 μοια τέτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπῶδα. ἡ
 πορφύρα 15) μόνον ἔσω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ
 σισύρα τῶν παχέων τὸ ἱμάτιον ἦ.

Μετὰ

*attigenti meditatione comprehensa, in promptu ex ex-
 ptema lingua habeto, illud ἄττα et καῖτα et μῶν,
 et ἀμνηγέπη, et λῶσε, et similia, et in unaquaque
 oratione, tanquam condimentum illorum adsperge:
 reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia bis, et
 ex alia quasi tribu sint, et absconsa. Purpura modo
 pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula
 sit ipsum vestimentum.*

Bb 5

17. Post.

15. ἡ πορφύρα] Nimirum ad elatum illum
 purpureum tunicarum respicit, et ad prae-
 textam togae purpuram, s. σοφῆτα περι-
 πόρφυρον. Absurdam nempe huius Prae-
 ceptoris orationem sic declarat, ut dicat si-
 milem centoni misero, de leuidensi panno,
 filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
 attexta vel affuta sit purpura. Nempe σισύρας
 nomen non satis definitam habet notionem,
 et ista complecti potest omnia; quod appa-
 ret, si quis conferre velit, quae ad Aristoph.
 Nub. 10. attulit Spanhem. et antiquus Schol.
 ad Euid. Ran. 1507. Gesner.

Μετὰ δὲ ἀπ' ἄρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπα-
 γιάνις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα· καὶ ταῦτα συμ-
 φορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος ἐς τὰς προσ-
 μιλῶντας. ἔτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀπο-
 βλέπονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ
 τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς. εἰ ἀποσλεγγίσασ-
 θαι (16) μὲν τὰ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ
 ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀρξαβῶνα
 δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνεΦές· ἐνίοτε
 δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα,
 καὶ

17. *Postea abstrusa sunt et peregrina verba, et
 rarioriter a veteribus dicta. Atque haec collecta in
 promptu habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum
 loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque ad-
 mirandum hominem putabunt, cuius supra captum
 finem sit eruditio, si ἀποσλεγγίσασθαι dicas pro
 destringi et pro sole vri εἰληθερεῖσθαι, et arrha-
 banem, nomine προτίμιον, et diluculum ἀκροκνε-
 Φές. Interdum vero et ipse facies, ac pones rebus,
 noua*

16. ἀποσλεγγίσασθαι] Nisi consultum vide-
 retur in ipsa interpretatione signare voces
 damnatas, possit forte effingendis de Latino
 fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet
 Lucianus. Sic ἀποσλεγγίσασθαι esset de-
 strigilari, εἰληθερεῖσθαι solicalere, προτί-
 μιον proprium, ἀκροκνεΦές summicrepuscu-
 lum, εὐλεξιν benedictum, σοφόνην doctanimum,
 χειρόσοφον manudoctum. Gesner.

καὶ ὀνομασθέντες τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεῖν, εὐ-
λεξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόν, τὸν ὀρ-
χῆσιν δὲ χειρόσοφον. ἂν σολοκίσῃς δέ, ἢ βαρ-
βαρίσῃς, ἢ ἐς ὠφάρμακον, ἢ ἀναίσχυντῖα·
καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, ἢ ὅτε ὄντος τινὸς,
ἢ γεγενημένου ποτὲ ἢ ποιητῆ, ἢ συγγραφέως,
ὃς ἔτω λέγειν ἐδοκίμαζε σαφὲς ἀνὴρ, καὶ τὴν
Φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ
καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μη-
δὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοι-
ρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς
τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, καὶ ἅς Φασίπαύ-
τας μελέτας, ὥς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπιστιστά-
μενος

noua et absurda nomina, vocans eum, qui eloquen-
do valet, εὐλεξιν, et prudentem σοφόν, falta-
tionem vero χειρόσοφον. Si vero vel in coniungendis
verbis peccaueris, vel barbara singula protuleris;
vixit sit remedium, imprudentia, ac in promptu sta-
nit nomen, alicuius, qui neque sit, neque fuerit
vixit, poetae, vel solutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probauerit, vir doctus, et linguae
ad summam accurationem peritus. Verum leges et-
iam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille
Isocrates, aut expertus Gratiarum Demosthenes, aut
frigidus Plautus, scripsere: sed libros paullo ante no-
stram aetatem editos, et istas quas declamationes vo-
cant, ut commeari ab iis instructus habeas, quo in
tempo-

μένος ἐν καιρῷ καταχρησθαι, καθάπερ ἐκ τα-
μείας προαιρών.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ δεῖν λέγειν, καὶ οἱ παρόντες
ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν
λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα αὖ ἢ δυσχερῇ (17),
λεγέ-

tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu de-
promas.

18. Si vero etiam dicendum sit, et argumenta
quædam præjacentes subiciant, atque dicendi materi-
em; quaecumque difficilia sunt, facilia dicantur, et
con-

17. ὅποσα αὖ ἢ δυσχερῇ] Editi misere hic
corrupti omnes. Quomodo legendum cen-
seam, iam interpretatio indicat, nempe
hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα αὖ
ἢ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ —
αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε,
ἅπτεν κεν ἐπὶ γε γλωτταν ῥῆμα εἰλθῇ. Vi-
deamus de mutationis ratione singulatim.
Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam
excidisse αἰο εὐχερῇ. Parum nouit genus
hominum, de quo hic sermo, quod non-
dum totum κατὰ γὰρ κάλυψε, qui nesciat,
priuam artem esse contemnere, facilia nimis
dicere, quæ ipsi nesciant: Postulat hoc sup-
plementum sequens ἐκφαυλίζεσθω. Quam
imperite diuulsa sint αὐτῶν et ἐλομένων,
ita apertum mihi videbatur, vt reuerentia
quædam lectorum nihil ea de re dicendum
putem. Sed admissa semel praua interpun-
ctione,

λεγέσθω, καὶ ἐκφραυλιζέσθω, ὡς ἔδεν ὅλως
 ἀνδρώδεις αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελήσας
 λέγε ὁ, τιμὴν ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μα-
 δὲν ἐκείνων ἐπαμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὡς περ
 ἔν καὶ ἐστὶ πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι,
 καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τῆτο, καὶ τὸ τρίτον μετ'
 ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπασόν, πρῶτον λε-
 γέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώ-
 πῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνημὶ καὶ ἡ κόρυς.
 πλὴν

*contemnatur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint:
 tu vero nihil cunctatus dicito, quodcumque eundem
 verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut pri-
 mum, sicut nempe primum est, suo tempore dicas,
 et secundum post hoc, et post illud tertium: scilicet
 quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita
 usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri.
 Verum*

ctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an
 illo modo huc conueniat, valde dubito;
 μελήσας aptum esse apparet. Rhetor non
 permittit longum deliberandi spatium audito-
 ribus, sed fortiter occupat argumentum, de
 quo ipse mauult dicere. Cui κε in γε muta-
 tum audacius videtur, illum rogo, vti me
 doceat, ecquid possit κε post καν, proximae
 voci adiectum, orationi addere? Denique
 ῥῆμα esse nominatiuum casum, et ab ἐπὶ
 regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, vt
 ἐπὶ ad γλῶτταν admoueat. Gesner.

πλήν ἄλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον.
 κοῦν περὶ ὕβρις ἔτινος; ἢ μοιχῇ ῥέγγης Ἀθήνησι
 τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ
 πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν ἐκ ἄν
 τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ
 Ἑλλήσποντος περσεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν
 Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω,
 καὶ ὁ Λεωνίδας θυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδε
 γραῖματά ἀναγίγνωσκεσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ
 τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα
 καὶ πυκνὰ, καὶ ἐπίπασα τὰ ὀλίγα ἐκείνη ὀνόματα
 ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω, καὶ συνεχὲς τὸ
 ἅττα καὶ τὸ δῆπεθεν, καὶ μὴ δαμῇ αὐτῶν δέη.
 καλὰ γὰρ ἐσι καὶ εἰκὴ λεγόμενα.

“Hv -

*Verum insta, et verba continua, et modo ne tace.
 Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Aibenis,
 quae apud Indos aguntur et Ecbatanis, dicantur:
 praeter omnia vero Marathon et Cynaegirus, sine
 quibus nihil fuit: et semper nauigetur Aibos, et pe-
 dibus transeat Hellepontus, regaturque sol a sa-
 gittis Persicis, et fugiat Xerxes, et Leonidas in ad-
 miratione sit, et tegantur sanguineae Othryadis lire-
 rae, et audiantur Salamis, et Artemisium, ac Pla-
 taeae. Multa haec sumo et crebra: cum adspersa
 pauca illa nomina in summo quasi nascent, et florum
 instar praeniteant: perpetuumque sit illud ἅττα,
 atque δῆπεθεν, licet nusquam illis sit opus: pulchra
 enim sunt, etiam cum dicuntur temere.*

19. Si

Ἦν δέ ποτε καὶ ᾄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. καὶν ποτε ἀπορήσης πράγματος ὠδινῶ, τὰς ἀνδρας τὰς δικαστὰς ἐνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωμένον οἴου τὴν ἀρμονίαν. τὸ δὲ εἴμει τῶν κακῶν, πολλὰ καὶ ὁ μὴρὸς παταστέσθω, καὶ λαρυγγίζε (18), καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βιάδιζε μεταφέρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδορεῖ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐσήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἐξοδον

19. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur omnia et fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam sibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto, et percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuncia, et screati verba distingue, et inter agendum fluctuante podice ingredi. Et si te non laudent, indignator illis, et maledictio: sin pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, affide-

18. λαρυγγίζε] Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Cor. c. 90. repetit Plinius Epist. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronunciandum adhibet, et inde tanquam ex ἡχείῳ quodam augere modulationemque reddere sonum studet. Gesner.

ἔξοδον ἕτοιμοι, καθέζεσθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννίς τὸ πρᾶγμα ἔγω.

Ὅπως δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρχαίμενος, ἢ καὶ, νῆ Δίε, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρως γάμων, ἣν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν παθεσῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἣν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ Φθόνος αὐτὸ δόξασι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σε ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, ἔχ' ἔξουσιν ὅπως ἀπισήσασι μὴ ἔχ' ἀνδρινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις

assidere illos iubeto, atque in uniuersum, regnum quoddam exerceto.

20. *Ut vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Iouem, a Deucalionis et Pyrrhae nuptiis, si videatur, ad illum qui nunc est status rerum orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, inuidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, et vocem, et incessum, et inambulationem, et cantillationem, et crepidam, et illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. In primis*

γυίς ἀγωνιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ
τῆτο, ἔσμιμραν ἔχει τὴν ἀπολογία, καὶ θαῦ-
μα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥσπερ ὅρα μήποτε γρά-
ψης, ἢ σὺεψάμενος παρέλθης. ἐλεγχος γὰρ
σαφὴς ταῦτά γε.

Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθόν τῶν
δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθαντο σε
καταπεσέμενον, χεῖρα ἐρέγοντες, καὶ παρέχον-
τες εὐρεῖν τὸ λεχθισόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν
ἐπαινῶν διαλείμμασι 19). καὶ γὰρ αὖ καὶ τῶδε
μελέ-

*primitis vero etiam illa extemporality excusationem
non parvam praestat, atque apud populum admira-
tionem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post
aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista
enim aperte deprehenduris.*

21. Amici autem semper plaudant pedibus, et
mercedem soluant coenarum, si quando labare te sen-
tiant, praebentes manum, et inter moras laudatio-
num inueniendi quid dicas occasionem suppeditantes.
Nam

19. τῶν ἐπαινῶν διαλείμμασι] Moras lauda-
tionum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131.
Illud artificium dissimulandi haesitationem
tanto felicius procedebat nonnunquam, quod
solebant interdum oratores eius notae, quam
describit noster resistere subito, et laudem
silentio postulare, ut ait Fabius l. c. f. 121.
Hoc ut ponerem dedi Fabio, e quo illud
etiam πηδάτωσαν explicari potest, cum re-

μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οὐκ ἴαν, καὶ συναί-
δοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν ταῖς λόγοις, με-
τὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυφορεῖτωσαν, ἐγ-
κεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφη μεταξὺ
διαλαμβάνοντα. καὶ ἦν τις ἐντυχῇ, θαυμάσια
ὕπερ σαυτῆ λέγε, καὶ ὑπερσπάσσει, καὶ ἐπαχθῆς
γίγνησιν αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεύς πρὸς ἐμέ; καὶ
πρὸς ἓνα ἴσως μου τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ
τοιαῦτα.

“Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδαιμονεῖν ἀναγ-
καϊότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλπιον, ἀπάντων
καταγέλα τῶν λεγόντων, καὶ ἦν μὲν τις καλῶς
εἶπῃ, ἀλλότρια, καὶ ἔχῃ ἑαυτῆ δεικνύειν δοκεῖτω”
ἦν δὲ

*Nam illud quoque tibi carae sit, chorum tibi tuum
viri habeas, qui concinat. Haec quidem observanda
tibi in ipsis orationibus. Post ea vero procedentem
te deducant, suo rectum satellitio, et de his, quae
dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obuiam,
admiranda de te dicito, et supra modum te ipse lau-
da, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Pae-
nienensis? Et, Ad vnum forte veterum mihi cer-
tamen est? et id genus alia.*

22. *Quod autem maximum, et ad famam paran-
dam in primis necessarium, fere praetermissem.
Quicumque dicunt eos deride. Et si quis bene di-
xerit, aliena, non sua, proferre videatur: si fera-*

*prehendit 2, 2, 9. assurgendi exsultandique
in laudando licentiam. Gesner.*

ἢ καὶ δὲ μετρίως ἐνεχθῆ, πάντα ἔσω ἐπιλήψιμα.
καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ
ἐπίσημον γὰρ καὶ σιωπῆσαντων ἅπαντων, ξέ-
νον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρ-
όντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσαντα, ὡς ναυ-
τιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὑποματόν,
καὶ ἐπιφραττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης δὲ μὴ
πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μηδ' ἀνα-
στῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομει-
δία δὲ τὰ παλαιά, καὶ δῆλος γίγνηται μὴ ἀρσενό-
μενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς 20) δὲ αἱ

αὐφασ-
sur mediocriter, reprehensione digna sint omnia.
In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
enim te conspicuum: et tacentibus omnibus peregrini-
am quandam laudationem subiicere memento, quae
aures praesentium aduertat et offendat, ut nauseent
omnes ad verborum insolentiam, et aures obturent.
Neque vero manum saepe ad laudandum moueas,
vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte
aut bis ad summum. Subride autem frequenter, et
ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipi-

C c 2

tes

20. ἀμφιλαφεῖς] Et etymon huius nominis
et rem ipsam praecclare explicat Epict. Ench.
c. 65. πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν
μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφορητον. Sed pot-
est hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter op-
portunum notare: qui reprehendere volunt,
ansam vbique accipiunt. Gesner.

ἡ φθορά τῶν μέψεων τοῖς σικοφαντικοῖς πα-
 ῥα, τὰ δὲ ἄλλα, χρηθάρησιν· ἡ τόλμα γάρ,
 καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον,
 καὶ ὄρκος ἐπ' ἀκροῖς αἰ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθό-
 νος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
 καὶ διαβολὴ πιθανή. ταῦτά σε δοιδίμων ἐν
 βραχεῖ καὶ περιβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα
 μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.

Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδοχθῶ,
 κυβεῖν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν,
 αὐχεῖν γε, καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας
 λέγειν, καὶ γραμμάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναι-
 κῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλεις,
 καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπαδάζεσθαι
 δοκεῖν.

*res autem sunt reprehendendi occasiones apud eos,
 qui pronas ad calumniandum aures habent. Cae-
 terum confidendum est: audacia enim, et impuden-
 tia, et mendacium in promptu, et iusiurandum in
 extremis semper labiis, et invidia contra omnes, et
 odium, et maledicentia, et calumniae probabiles.
 Haec celebrem te breui et conspicuum facient. At-
 que talia sunt quae extra sunt et apparent.*

23. *In privato autem facinora omnia committere
 tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidi-
 nari, moechari, gloriarique etsi non feceris, idque
 apud omnes dicere, et literulas ostendere scriptas a
 mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, et hoc
 agere, ut mulieres studiose videantur te sectari.*

Nam

δοκεῖν. ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τῆτο ἀνρίσ-
 σιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τῆτά σε καὶ ἄχρι τῆς
 γυναικωνίτιδος εὐδοκιμῶντος· καὶ τὸ δέῖνα δὲ
 μὴ αἰδασθῆς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ
 ἐρᾶσθαι δοκοῖς· καὶ ταῦτα γενειήτης, ἢ καὶ
 νῆ Δία, Φαλακρὸς ἤδη ὢν, ἀλλ' ἔσωσαν οἱ καὶ
 ἐπὶ τῆτω συνόντες· ἣν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰεῖται
 ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῆ τοῦτῃ πρὸς τὴν
 ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ
 ἀναίσχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾶς ὡς λαλίστραι
 αἱ γυνῆκες, καὶ λαιδορῶνται περισσῶς, καὶ
 ὑπὲρ τὰς ἀνδρας, εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοί-
 σεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττῆσθαι χρὴ
 μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα,
 καὶ

*Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent,
 quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconiide gratio-
 jus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi
 pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari vi-
 deare, idque barbarus cum iam sis, aut, ita me
 Iupiter, caluus. Sed sint, qui etiam hac ipsa caus-
 sa semper tecum sint. Si vero non sint, serui certe
 sufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda
 facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impu-
 dentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint
 mulieres, et abunde maledicant ac supra viros. Si
 ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis.
 Verum etiam pice velli oportet maxime sane per
 omnia; si vero minus, omnino quidem illa. . . Ipsum*

καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ σῶμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως
 κεχρημένω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς
 τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
 ται. δύναται δὲ ἔσθλοικίζειν μόνον, ἐδὲ βαρ-
 βαρίζειν, ἐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιτορνεῖν, ἢ λοιδορεῖ-
 σθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἅλλα καὶ
 νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς
 ἔτω πολλὰς τὰς ἑρωτάς μὴ διαρκέσης, πάντα
 αὐτὴ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα 21) γιγνέ-
 σθω, καὶ μηδὲν ἀποσρεφθεῖτω.

"Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐμάθης (δύνα-
 σαι δὲ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαρρύν ἐπ-
 αγγέλ-

vero os tibi ad omnia biet facile, et ministret lin-
 gua cum ad sermones, tum ad alia quaecumque pot-
 erit. Potest autem non soloecismos tantum commit-
 tere aut barbarismos, neque nugari solum, aut
 peierare, aut male dicere, aut calumniari ac menti-
 ri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, in
 primis ad multos adeo amores si non sufficias. Omnia
 quidem illa norit, et nativa magis fiat, neque quid-
 quam auerferat.

24. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes
 vero; neque enim quidquam est in illis difficile:
 confi-

21. γονιμωτέρα] Illud monemus, etiam apud
 Longinum l. 31. γόνιμον esse orationis virtu-
 tem, quam forte commodissime expressit
 Pearcius, cum nativam reddidit, secundam
 sublimitatis alii, alii puram, genuinam. Gesner.

συγγέλλομαι ἔκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ
 ἡμῖν ὁμοῖον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τῆ-
 το δὲ ἔκ ἐμὲ χρεὶ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσαι
 σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ
 ἐμὲ, ὃς πατὴρ μὲν ἀφανὴς, καὶ ἔδὲ καθαρώς
 ἐλευθέρῃ ἐγενόμην, ὑπὲρ Ἑλίου καὶ Θυμῶν δεδε-
 λευκώτος, μητὴρ δὲ ἀνεστρίας, ἐπὶ ἀμφοδίου
 τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν ἔπαιντάπασιν ἀδούκι-
 μος εἶναι δοξάς, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ
 τρέφεσθαι συνῆν τινι κωμοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ
 ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ἀδὸν ταύτην ῥάσην οὔσαν
 κατεῖδον, καὶ διακτεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγε-
 νόμην (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ Φίλη Ἀδράστεια,
 πάντα ἐνεῖνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θρά-
 σος,

*confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tem-
 pore optimum te Rhetora et nobis similem redditum
 iri. Quod sequitur, non opus est ut ego dicam,
 quos breui bona a Rhetorice adfutura tibi sint. Vi-
 des enim me, qui ignobili patre natus sum, et ne
 pure quidem libero, ut qui ultra Xoin et Thmum
 servierit, matre autem sarcinatrice triuiali. Ipse
 vero qui forma videretur esse non omnino contemnenda,
 primo solum alimentorum pretio fui cum amatore
 misero atque avaro. Cum autem viderem, banc
 viam essem facillimam, eamque emensus in summo
 iam esse, (Aderant mihi enim, parce cara Adrastea!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confi-
 dentia,*

σος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀνασχευντία) πρῶτον μὲν
 ἐκ ἔτι Ποσειδῶνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς
 καὶ Λήδας παισὶν ὀμῶνυμος γεγένημαι· ἔπειτα
 δὲ γραῖ συνακμήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζό-
 μην 22) πρὸς αὐτῆς, ἐρῶν προσποιούμενος γυναι-
 κὸς ἐβδομηκοντάτιδος, τέτταρας ἔτι λοιπὰς
 ἐδόντας ἐχέσσης, χρυσίῳ καὶ τέττερες ἐνδεδεμένους.
 πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἄθλον,
 καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκείνη τὰ ἐκ τῆς σοφῆς Φιλήμα-
 τας, ὑπερῆδισά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἶτα ὀλίγα
 δοῖν, κληρονομὸς ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην,
 εἰ μὴ

*dentia, inscitia, impudentia) primo quidem non
 amplius Porbinus, nominor, sed iam Iouis et Ledaе
 pueris cognominis factus sum. Deinde adiunxi me
 ad anum mulierem, a qua primum laute alebar,
 amare dum simulo mulierem septuagenariam, dentes
 adhuc quatuor habentem reliquos, auro revinctos et
 ipsos. Veruntamen paupertatis causa laborem susti-
 nai, cum frigida illa de capulo oscula suavissima
 mibi fames redderet. Deinde parum aberat, quin
 heres constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi
 serius*

22. ἐγαστριζόμεν] Recte Attici Phrynichus, Tho-
 mas Magister, ipse Hesychius, ac Suidas
 aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον
 τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορένυσθαι,
 χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic cer-
 te hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam
 licentiam reprehendit. Gesuer.

εἰ μὴ κατὰ κράτος τις οἰκίτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρμακον εἶναι ἐκ' αὐτὴν ἐκωνημένος.

Ἐξωσθεὶς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως ἀδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προσδίδας τὰ πολλὰ, καὶ τὰς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχόμενος. καὶ ἠττώμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοῖνικες 23) δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐξεφανωμένοι· τέτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσυχεῖς χρώμαι τοῖς δολέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τῆ τροπῆς,

seruus execrabilis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum.

25. Praeceptis igitur eiectus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, et in iudiciis probandum me praebeo, praeuaricans saepe, et iudicum corruptionem imprudentibus pollicens. Ex plerumque caussa equidem cado: sed palmae tamen in ianua virides, in coronam plexae. Illi enim ad infelices esca vior. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum

Cc 5

peruer-

23. οἱ Φοῖνικες] De palmis ad ianuas Rhetorum et caussidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐξεφανωμένη, vt ad θύραν referatur: sed necesse non est. Gesner.

πε, καὶ πολὺ πρότερον 24) τῶν λόγων, καὶ τὸ
δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τῆτον ἐκείνον τὸν ἀκρό-
τατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἔ μικρὸν ἔμοι
γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παρανώ, νῆ τὴν πάνδη-
μον 25), πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παρακινέσας,
καὶ χάριν ἑμαυτῷ ἔ μικρὰν ἐπισπασάμενος.

Εἰδὼς ὁ μὲν γεννάδας εἰπὼν ταῦτα πεπαύσε-
ται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημέναις, καὶ δὴ
παρεῖναι νόμιζε ὡς περ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν,
καὶ

*peruersitatem; et prius etiam orationis, quodque
digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia
dico, non paruum mihi quidem videtur. Haec ti-
bi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo
prius ipse mihi praecepi, eaque ratione, gratiam
mihi non parvam conciliaui.*

26. *Sint ista satis! Generosus ille post haec
dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moueare,
etiam adesse te puta, quorum venire initio de-
fide-*

24. καὶ πολὺ πρότερον] Repeto ἀπὸ τῆ κοινοῦ
verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui non-
dum vitium hominis norunt, odio tantum
illum habent ob orationis peruersitatem,
cum primum audiere. *Gesner.*

25. τὴν πάνδημον] Hic *Venerem Deam* quidem
intelligi notum est; at respicitur simul ad
eam orationis venustatem, qua celebritatem
per totum orbem, vel saltem vniuersam suam
nationem orator adipiscitur. *Gesner.*

καὶ ἄδεν σε καλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔντε
τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθε-
σιν εὐδοκίμεῖν, καὶ ἐπέμασεν εἶναι, καὶ χαμεῖν
ἂν κραῖν τινὰ τῶν κοιμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέ-
της καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν
Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τῷ Πλάτωνα ἐκείνο πτηνὸν
ἄρμα ἐλαύνοντα Φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν
περὶ σεχυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διὸς·
ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐνσησομαι
ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ Ῥητορικῇ ἐπι-
πολάζων, ἀσύμβολος 26) ὡν πρὸς αὐτὴν τὰ
ὑμέτε-

siderabas; neque quidquam te prohibebit, quo
minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas,
tum bene audias apud multitudinem, et amabi-
lis sis, ducasque non anum quandam comicam,
vt tuus ille legislator et magister, sed mulierem
pulcherrimam Rhetoricen, adeo vt magis te deceat
de te dicere, te Platonis illo volucris curru ve-
ctum ferri, quam ipsum de Ioue dicere decuit.
Ego vero, ignauus enim et timidus sum, de via
vobis recedam, et definam Rhetoricen sectari,
qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris vti non
possim.

26. ἀσύμβολος] Versionem Gesneri ad vul-
gatum ἀσύμβολος esse factum, quilibet vi-
det; sed alterum potius esse credens, iam
verterem: qui vestra ad illam spectata, (i. e.
cum illa) conciliare nequeam. ἀσύμβολος enim
α συμβάλλομαι coniicio, hic est, qui conie-
ctura

ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι. ὥς ἀκο-
νιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον
τῆτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κράτηκατε, ὠκύτεροι Φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥά-
σῃ καὶ πρανῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

possim. Vel potius iam. desii. Itaque sine pul-
uere praedicandos vos atque admirandos praebe-
te; illud solum recordati, non celeritate vos ve-
stra vicisse, qui velociores iudicati sitis, verum
quod facillimam et declivem viam elegistis.

ἄρτι ἀδσεῖν οὐ δύναται; καὶ ὅτι καὶ ἀσύνβητος
καὶ καλὸν ἂν εἴη, εἰ μόνον ἂν ἰσχυρῶς
ἂν ἐκείνῃ καὶ ὑμῖν κατασκευασθῇ; ἰδὼν οὖν
ἀδσεῖν ὅτι κατασκευασθῇ. *Reiz.*

Φιλοψευδής, ἡ ἀπιστῶν.

Τυχιάδης καὶ Φιλοκλῆς.

ΤΥΧ. Ἐχῆς μοι, ὦ Φιλοκλῆς, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τῶτό ἐστιν, ὃ τὰς πολλὰς εἰς ἐπιθυμίαν τῆ ψεύδεσθαι προάγειται, ὥς αὐτὰς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιούτα διεξιῶσι μάλιχα προσέχειν τὸν νῦν ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐστίν, ἃ τὰς ἀνθρώπων πους ἐνίοις ἀνγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἅς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας. ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἑπὶ ταῦτα, Φασίν, ἃδὲ περὶ τῶτων ἡρώων, ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαρὲν ἔτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου. τινὲς αὖτῶν

Philopseudes, siue incredulus.

Tychiades ac Philocles.

TYCH. Potestne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant? PHIL. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu. TYCH. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes

τῶν ἀξιοί, ὅποσοι ἢ πολέμους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιᾷτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δαινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν, τὴν τε αὐτὰ ψυχὴν ἀρνούμενος, καὶ τὸν νόσον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὃ ἄρισε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἀνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλὰ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' ἀδεμιάᾳ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τάτῃς ἐν ἐθέλω εἰδέναι, τί νῦν ἀγαθὰ τῷτο ποιῶσιν.

ΦΙΛ. Ἡ. π. κατανοήσας ἤδη τινὰς τοιᾷτῃς, εἰς ἔμφυτος ἔρωσ ἔτος ἐςὶ πρὸς τὸ ψεῦδος; ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιᾷτοιοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἀνοίαν χρεὶ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναί τῃ μὴ ἀληθῇ λέγειν, εἴ γε
τὸ

hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis vti sunt, qualia etiam Vlysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, et nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

2. PHIL. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii? TYCH. Et plurimi quidem sunt tales. PHIL. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod possi-

τὰ χεῖρισον ἀντὶ τῆ βελτίστου προαφαιρῶντάς
 ΤΥΧ. Οὐδὲν τῆτο· ἐπεὶ πολλὰς ἂν ἐγὼ σοὶ
 δείξαιμι, συνετὰς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θάου-
 μασις, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας 1) τῆτω τῷ
 κακῷ, καὶ Φιλαψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνίστασθαι με-
 εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἀριστεροὶ τὰ πάντα, ὅμως χαί-
 ρουσιν αὐτὰς τε καὶ τὰς ἐντυγχάνοντάς ἐξαπα-
 τῶντες. ἐκείνης μὲν γὰρ τὰς παλαιὰς πρὸ ἐμῆ
 σε χρή εἰδέναί, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὴν
 Κνίδιον, καὶ πρὸ τέτων, τὰς ποιητάς, καὶ τὸν
 Ὅμηρον αὐτὸν, αἰοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφω
 τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπα-
 τῶν

peffimum est pro optimo eligunt? TYCH. Hoc
 nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi osten-
 derim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia;
 nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum
 studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri,
 optimi *reliqua* omnia, tamen gaudent seque et
 illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim
 antiquos prius quam ego, ut noveris, oportet,
 Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et ante hos,
 poetas, Homerumque adeo ipsum, viros celebra-
 rimos, scripto vsos mendacio, adeo ut non mo-
 do,

1. ἐαλωκότας] Hoc exemplum Ienius ad Ty-
 roni. c. 12. adlegat, quo probet hoc participi-
 actiuum, aequè ac ἀλὰς valere passivè. Re-
 ste; et quidem perpetuo apud alios etiam,
 vid. Bud. Comment. L. Gr. et Scheidii Ind.
 Herodiani. Reitz.

τῶν τὰς τότε ἀκρόντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις
 ἡμῶν διήκοντο τὰ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν
 καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις Φυλαττόμενον. ἐμοὶ
 γὰρ πολλὰς αἰδέσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅπο-
 ταν ἔρῳντο, καὶ Προμηθεὺς δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γργόντων ἐπανόσασιν, καὶ τὴν ἐν Ἀδῷ
 πῦσαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος
 ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνεον ἢ
 ἐξ ἄρκτου μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγᾶσθι, καὶ Χιμαί-
 ραις, καὶ Γοργόναϊς, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦ-
 τα, πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθίδια, παί-
 δων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶ 2),
 καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων.

Καί-

do, qui tum erant, auditores suos deceperint,
 sed ad nos etiam mendacium successione quadam
 verbis, versibusque pulcherrimis commendatum,
 peruenerit. Itaque saepe subit illorum vicem
 pudere, cum Caeli castrationem et vincula Pro-
 methei enarrant, et seditionem Gigantum, et
 totam inferiorum tragoediam, et ut propter amo-
 rem Iupiter sit taurus vel cyncus factus, et ut ex mu-
 liere in auem aut vrsam aliqua mutata sit. Ad haec
 vero Pegafos, et Chimaeras, et Gorgones, et Cy-
 clopes, et quae sunt ex eo genere, absurdae omni-
 no et portentosae fabellae, puerulorum mentes
 mulcere aptae, qui Laruam Lamiamque metuunt.

3. Quam-

2. τὴν Μορμῶ] Μορμῶ, ἧς ἴ. μορμῶν, ὀνοσ
 laruam

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ
 δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ
 δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς ἔ γελοῖον; εἰ Κρήτες
 μὲν τῷ Διὸς τάφον δεικνύοντες ἐκ αἰσχύνονται,
 Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνην ἐκ τῆς γῆς ἀναδοτ-
 θῆναί φασι, καὶ τὰς πρώτας ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πο-
 λὺ σμυνότερον ἔσται τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφeos
 ὀδόντων, Σπαρτᾶς τινὰς ἀναβεβλασηκέναι διη-
 γένται. ὅς δ' ἂν ἐν ταῦτα καταγέλασα ὄντας,
 μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξο-
 τάζων ταῦτα, Κοροΐβη τινὸς, ἢ Μαργίτα νο-
 μίζοι

3. Quamquam poëtarum forte tolerabilia fue-
 rint mendacia. Quod vero iam ciuitates et gentes
 multae, communiter, et publice, mentiuntur,
 qui non ridiculum? Si Cretenſes Iouis ſepulcrum
 offendentēs non erubescunt, Athenienſes vero
 Erichthonium de terra exſtitisse aiunt, primos-
 que homines, olerum inſtar, de Attico ſolo ena-
 tos: multo hi quidem ſpecioſius quam Thebani,
 qui de ſerpentis dentibus Spartos (*ſarinos*) quos-
 dam germinasse narrant. Si quis vero haec tam
 ridicula non putet vera eſſe, ſed, iis prudenter
 examinatis, Coroebi cuiuſdam aut Margitae iu-
 dicet,

laruam eſſe, pueris terrendis conſectam a
 nutricibus, vnde μορμολύττειν eſt, et μορ-
 μολύκειαι, peruulgatum eſt. *Gesner.*

Luc Op. T. VI.

D d

μίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον εἰλᾶσαι
 διὰ τῶ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα
 ἦμεν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ
 Ὀρείθυϊαν ὑπὸ τῶ Βορέα ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς
 ἔτος γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, ἔτω προ-
 δήλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς το-
 σῆτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ
 αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνουσιν ἂν. οἱ μὲν
 πρὸ ἐκ τῶ μύθε τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγ-
 καταμιγνύντες τῇ γραφῇ, ἔπερ μάλιστα δέον-
 ται πρὸς τὰς ἀκροάτας· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θη-
 βαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαί-
 νονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιόκτων. εἰ γὰρ τις
 ἀφῆ-

dicet, credere, aut Triptolemium per aëra vectum
 alatis draconibus, aut Panem venisse ex Arcadia
 auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea
 Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet,
 qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget.
 Eo usque mendacium inualuit.

4. PHIL. Sed poëtae, Tychiade, et ciuitates
 veniam consequantur; alteri suauitatem ex fabu-
 lis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptio-
 ni admiscentes, qua scilicet maxime, ad audito-
 res suos opus habent: Athenienses vero ac Theba-
 ni, et si qui alii, angustiores talibus *commentis*
 reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia
 fabulo-

ἄφελοι τὰ μυσθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος,
 ἔδδεν αὖ κωλύσθαι λιμῶ τὰς περιηγητὰς αὐτῶν
 διαφθαρεῖναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τὰ ληθὲς
 ἀκούειν ἐδελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἕνεκα
 τοιαύτης αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι,
 παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν αὖν.

ΤΤΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτες
 ἤκω σοι τῆ. πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυσθώ-
 δη ἀκήσας· μᾶλλον δὲ μεταξύ λεγομένων ἀπίων
 οἰχόμεν, ἔ. Φέρων τῆ πράγματος τὴν ὑπερβο-
 λὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑριννύες ἐξήλασαν, πολ-
 λὰ τρεῖς καὶ ἄλλόποτα διεξιόντος. ΦΙΛ. Καί-
 σοι, ὦ Τυχιέδη, ἀξιοπίστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ
 καὶ ἐδδὲς αὖν ἐδὲ πιστεύσαιεν, ὡς ἐκεῖνος, ἔτω
 βχθὺν

fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum mon-
 stratores perire, cum ne gratis quidem hospites
 audire verum velint. At qui nulla tali causa
 inducti tamen gaudent mendacio, illi merito pla-
 ne videantur ridiculi.

5. TYCH. Recte istuc dicis. Ego enim ab
 Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, vbi incredi-
 bilibus multis et fabulosis auditis; vel potius in
 media eorum enarratione, discessi, qui ferre
 egressam modum licentiam non possem. Sed
 tanquam Euripae quaedam me eiecerunt, illo por-
 tentosa multa et absurda enarrante. PHIL. At-
 qui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
 quisquam temere crediderit, illum, qui proli-

βαδὺν πώγωνα καθαμένος, ἐξηκοντέτης ἀνῆλθε,
 ἔτι καὶ Φιλοσοφία ζυγὼν τὰ πολλὰ, ὑπομένειν
 αὖν καὶ ἄλλα τινὸς ψευδομένῃ ἀνῆσαι παρ-
 ὢν, ἔχ' ὅπως αὐτὸς τι τολμῆσαι τοιᾶν. ΤΥΧ.
 Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
 δὲ αὐτὰ ἐπισώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυστο τοῖς
 πλείοις, παρασησάμενος τὰ παιδία, ὥς με
 καὶ ἀποβλέποντάς ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν.
 ἄρτι μὲν ὡς μεμήνησι, καὶ ἔξω εἴη τῶ καθεστηκό-
 τος, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσῶτον χρόνον
 ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελῶν τινα πίθη-
 κον περισέλλον, ἕως ἄτοπα διηγᾶτο. ΦΙΛ.
 Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑσίας, ὦ Τυχιάδης; ἑδρά-
 λω

xam adeo barbam submiserit, hominem sexage-
 narium, et in Philosophia diu versatum, vel su-
 stinere posse, vt audiat alium se praesente men-
 tientem, nedum vt ipse tale quid audeat. TYCH.
 Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
 fidem illis facere studuerit, quomodo deiecit
 ad pleraque, pueros etiam suos (*per quorum*
caput iuraret) interponens, vt etiam vultu in il-
 lum defixo varia cogitarem: iam quidem furere
 hominem, et mente non constare; nunc, impos-
 storem esse ac tandiu me fugisse; qui leonina pel-
 le fimitum tegeret ridiculum; adeo absurda narra-
 bat. PHIL. Quanam ista? per ego te Vestam
 rogo,

λα γὰρ εἰδέναι ἦν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τῆς
δικτῶ τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

ΤΥΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὅ Φιλόκλης,
Φοιτῶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχο-
λὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι
δεόμενος (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς αἰσθα) ἀκῆσας
παρὰ τῷ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλ-
θοι, νοσῶντα ἐπισκεψόμενος 3), ἀμφαῖν ἕνεκα,
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, κακῶν
ἴδοιμι (ἡγνοήκειν γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγίγνομαι
πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντι-
χον ἔτι (ἔφθάνει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον
προαξ-

rogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub
tanta barba tegat vanitatem.

6. TYCH. Solebam etiam alias, Philocles,
venitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie
vero cum Leonticho conuento mihi opus esset,
qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab
eius puero, mane abiisse ad Eueratem, ut aegro-
tantem viseret; utriusque causa, ut nempe et
Leontichum conuenirem, et viderem ipsum,
ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leonti-
chum quidem non amplius ibi inuenio, qui paul-
lo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios fre-

D d 3

quen-

3. νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος] ἐπισκεψασθαι
proprie esse inuisere aegros, docet *Elsner*.
ad *Matth.* 25, 36. ἡσθάνησα, καὶ ἐπισκε-
ψασθε με. *Reitz.*

προεξεληλυθώς) άλλας δὲ συχνὰς, ἐν οἷς Κλεό-
 δημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάττου, καὶ Δι-
 νομάχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων οἶσθα τὸν ἐπὶ
 τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξέοντα,
 ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην
 τῶ ἀνδρός, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνά-
 μενον. ἐρᾷ οἷας ἄνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους,
 καὶ παναρέτας; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ
 ἐκείνης προκρίσεως, αἰδασίμους ἅπαντας, καὶ
 μονοειχί Φοβεράς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰα-
 τρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἶμαι,
 τῆς νόσου ἐπικληθείς, καὶ ῥῶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν
 ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντροφῶν ἦν.
 τὸ ῥεῦμα γὰρ, ἐς τὰς πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατε-
 ληλύθει. καθεξέσθαι ἔν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλί-
 νῃ ὁ

quentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus,
 et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum
 qui Platoniarum disputationum causa admi-
 rationi esse postulat, tanquam qui solus accurate
 sententiam viri perceperit, et interpretari possit
 aliis. Vides, quos tibi viros narrem sapientia
 omni et virtute praeditos, quodque caput rei est,
 de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tan-
 tum non adpectu ipso terribiles. Insuper vero
 aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto,
 advocatus. Ac iam mollius videbatur habere
 Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio
 enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur
 assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates,
 sub-

νη ἡ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ Φω-
νῇ εἰς τὸ ἀσθενικόν, ὁπότε εἶδε με, καίτοι βοῶν-
τος αὐτῆ καὶ διατεινομένη, τί μεταξὺ εἰσιῶν
ἐπῆμικον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτῆ, ἀπολογησάμενος τὰ
συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοῆσαιμι νοσῶντα, καὶ ὡς
ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ἐκαθεζόμεν
πλησίον.

Οἱ μὲν δὲ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τῆ νοσήματος
τὰ μὲν ἤδη προσηρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξ-
ιόντες, ὅτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἔκαστος ὑπο-
βάλλοντες. ὁ γὰρ Κλεόδημος, εἰ ταῖνον, Φησί,
τῇ ἀρισερεῖ τις ἀναλόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα
τῆς μυγᾶλης, οὕτω φονευθεΐσης, ὡς προῖπον,
ἐνδὴ-

submissa paullum ad infirmitatem significandam
voce, cum me vidisset, quamquam clamantem
illum, et contenta voce aliquid dicentem, in ipso
ingressu audirem. Et ego summa cautione adhi-
bita, ne forte pedes illius attingerem, excusatio-
ne illa vulgari prolata, me morbum ipsius igno-
rasse, audito autem, cursim statim venisse, pro-
pe illum assedi.

7. Illi forte iam de morbo partim dixerant, par-
tim adhuc disputabant, insuper vero etiam cura-
tiones unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam
Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis bu-
mi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae,

ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρθέντος, εἴτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα καίεται τὸ ἄλγος. καὶ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα ἔτω πιθανώτερον· ὥκῃ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἀλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτῷ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τῷ πύγονος αἱ ὀρθαί, μεγάλα δυνάμει, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκειότητος ἐπωδῆς ἐκάστω. ποδῶν δὲ ἴασιν ἡμῖς ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτός, ἡδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ἔτω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι 4),

διότι

et excoriat modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus; statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audiui equidem, sed ceruae virginis et nondum initae: et probabilior sic res est: celere enim cerua et robustum maxime pedibus. Ex leo fortis ille quidem, atque adeps illius et manus dextra, et pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, ceruae oportere pellem esse, propterea quod velox cerua.

Sci

4. χρῆναι — εἶναι] Nonnihil incommodi praefereunt hi infinitivi; verum quia recte ἐστὶ χρῆναι licet uti, vel utendum est, dicitur; non offer-

διότι ὠκύελαφος. ἑταγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σο-
φὴς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὡκυτέ-
ρας εἶναι τῶν ἐλάφων τὰς λεόντας. ἀμέλει
ἔφη, καὶ αἰρᾷσιν αὐτὰς διώκοντες. - ἐπήνεσαν
οἱ παρόντες, ὡς εἰπόντος τῷ Λίβυος.

Ἐγὼ δὲ, οἶσθε γάρ, ἔφην, ἐπωδαῖς τισὶ
τὰ τοιαῦτα παύσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρ-
τήμασι, τῷ κακῷ ἔνδον διατρίβοντος; ἐγέλα-
σαν ἐπὶ τῷ λόγῳ με, καὶ δῆλοι ἦσαν καταγινώ-
κότες με πολλὴν τὴν ἀνοίαν, ἐπεὶ μὴ ἐπιστάμην
τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν εἰδὲς Φρονῶν
ἀντεῖποι, μὴ ἔχι ἔτως ἔχειν. ὁ μὲντοι ἰατρὸς
Ἀντί-

*Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me do-
cuit, cum diceret, velociore esse leones cervis. Ni-
mirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset.*

8. At ego, Putatis enim, dicebam, incantatio-
nibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra ap-
pensis, cum tamen intus haberes malum? Ridebant
in hoc sermone meo, ac manifestum erat con-
demnari ab illis multam meam inscitiam, quando
nescirem, quae essent manifestissima, ac de qui-
bus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se
haberent. Verumtamen Antigonus Medicus vi-

D d 5

deba-

offendet peritum; ytrumque infinite, vt
structura postulabat, efferri. Reitz.

Ἀντίγονος ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσῃ με·
 πάλα γὰρ ἡμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ
 Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἷνε τε παραγγέλ-
 λων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ
 ὅλως ὑφαίρειν τῷ τόνῳ (5). ὁ γὰρ Κλεόδημος,
 ὑπομειδιῶν ἄμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ;
 ἄπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοικέτων γί-
 γνεσθαι τινὰς ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι
 γὰρ ἦν ὃ ἐγὼ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ῥῖνιν κορύζης με-
 σὸς εἶην, ὥς πιστεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινῶ-
 νῶντα

debatur delectari mea interrogatione, olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua
 afferre vellet Eucrati, et vino illum abstinere
 iubens, et vesci oleribus, et in vniuersum de
 contentione remittere. Cleodemus ergo subri-
 dens, *Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile*
tibi videtur, quasdam existere e talibus utilitates
ad morbos? Mibi vero, inquam; nisi omnino pi-
tuita plenus mibi sit nasus, ut credam, externa,
 es

5. ὑφαίρειν τῷ τόνῳ] Videtur exprobrare ta-
 cite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum*
 et *carnes*, sic etiam circa res venereas,
 quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet
 generalius nomen ad omnem contentionem
 vehementiorem pertinere non ignorem.
 Gesner.

πάντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγείρασι τὰ νοσήματα με-
τὰ ῥηματίων, ὡς Φατέ, καὶ γοητείας τινὲς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμε-
να. τὸ δ' ἐκ αὐτῶν γένετο, ἃ δ' ἦν ἐς τῷ Νεμείῳ
λέοντες τὸ δέρμα ἐνδήσῃ τις ἐνκαίδευα ὅλας μυ-
γαλάς. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλὰ-
κις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγυδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ
αὐτῷ δέρματι.

Παῖν γὰρ ἰδιώτης, ἔφη δ' Δεινόμαχος, εἴ,
καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν
τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, ἔδὲ τὰ προφανέστατα
ἐν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρε-
τῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς κατα-
θέσεις,

*et quae nihil communicent cum internis rebus, mor-
bos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dici-
tis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si
appendantur, immittere? Eumvero hoc non con-
gerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sex-
decim rotas mustelas deliget. Ego enim leonem ip-
sum saepe claudicantem prae dolore in integra sua
pelle vidi.*

9. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus,
neque talia discere curasti, quemadmodum, cum
morbis adbibentur, prosint: ac videris mihi ne ma-
nifestissima quidem ista recipere, febrim intermit-
tentium depulsiones, et serpentium mulcedines, et
tumo-

θέλξεις, καὶ βεβώνων ἰάσεις, καὶ τὰλλα ὁπότε
 σα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιῶσιν. εἰ δὲ ἐκείνα γί-
 γνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε ἔχῃ ταῦτα αἴση
 γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων, ἀπέραντα, ἦν δ'
 ἐγὼ, συμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω. Φα-
 σίν, ἐκτρέφεις τὸν ἥλον. ἔδδ' ἄρα ἡ Φῆς, ταῦ-
 τα δὴλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνώμενα,
 ἦν γὰρ μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον
 διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τῶ τε πυρετῶ, καὶ
 τῶ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τῆτο ἐκ τῶ βελω-
 χος δραπτεύοντος, ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λε-
 γόμενά ἐσι.

Σὺ μοι δοκεῖς, ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοι-
 αῦτα λέγων, ἔδδ' θεὸς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶα
 τὰς

*tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae
 iam et anus faciunt? Si vero illa sunt omnia, quid-
 ni et ista putabis fieri a similibus? Ea quae non
 consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, et
 clamo, quod aiunt, clauum ellicis. Neque enim,
 quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Ni-
 si enim prius eo conuersa disputatione persuasferis,
 quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tu-
 more, vel diuinum nomen, vel sermonem Barbari-
 cum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc
 quae dicis aniles sunt fabulae.*

10. *Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui
 dicas, neque Deos credere, si quidem non putas fie-*

τάς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γί-
γνεσθαι. τῷτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὡ
ἀρίστ' κωλύει γὰρ εἶδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως
τὰ τοιαῦτα ψευδῇ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεὸς τέ-
βω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὄρω, καὶ ἃ εὖ ποιῶσι τὰς
κάμνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνι-
στάντες. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖ-
δες αὐτοῦ, ἥπια Φάρμακα πάσσοντες, ἐθερά-
πουν τὰς νοσούντας, ἃ λέοντας καὶ μυγάλας
περικύπτοντες.

Ἐὰ τῷτον, εἶπεν ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμά-
σιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μικροῦν ἔτι,
ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦτο δὲ
τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδα τὸν ἀμπελουργόν,
ἐρεῖν

vi posse, ut per diuina nomina sanationes consin-
gant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir op-
time. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, ta-
men talia esse mendacia. Ego vero et colo Deos, et
curaciones illorum video, et quae bene faciant la-
borantibus, quos medicamentorum et medicinae ope-
ra restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii,
medicamentis bonis miscendis sanabant aegros,
non leonibus mustelisque alligandis.

II. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile
quiddam vobis enarrabo. Adolescensculus eram cir-
ca quatuor et decem fere annos. Venit autem ali-
quis pacti iuuens, Midam iuniorum, robustum
carre-

ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκίτην, καὶ ἐργατικὸν
 ἀμφὶ πλήθυσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέν-
 τα, κείσθαι ἤδη σσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδέν-
 τι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι πε-
 ρικλάσσοντι, προσεργύσαν τὸ θηρίον, δακνὴν κα-
 τὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι,
 καὶ καταδύνααι αὐτίς ἐς τὸν φωλεόν, τὸν δὲ οἰ-
 μῶσειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά
 τε αἶν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδα ἐρωῶμεν
 αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδάλων προσ-
 κομιζόμενον, ὅλον ὠδηκότε, πελιόνον, μυδῶν-
 τα τῇ ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἔμπνεόντα. λε-
 λυπημένῳ δὲ τῷ πατρὶ, τῶν Φύλων τις παρὼν,
 Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνιον
 τῶν Χαλδαίων, ὡς Φασιν, αὐτίκα μύστημι, ἔς ἱα-
 σεται

caetera seruum, et efficacem, pleno foro a serpente
 morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti
 enim palmites, et palis applicanti, adrepentem vipe-
 ram, morsu appetiisse pollicem, ac subito suam rur-
 sus cauernam subiisse: illam vero plorare, qui peri-
 ret doloribus. Haec igitur nunciabantur: ac Mi-
 dam videbamus ipsum in grabato adferri a conser-
 vis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescen-
 tem iam, quod oculis cernereres, aegre adhuc spiran-
 tem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui
 forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim
 tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos
 vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et

σεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρέβω λέ-
γων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μί-
δαν, ἐκώδῃ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τῆς σώμα-
τος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας
παρθένης λίθον ἀπὸ τῆς σήλης ἐκκόψας. καὶ
τῷτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς
αἰράμενος τὸν σκύμποδα, ἐφ' ᾧ ἐκεκόμιστο, ὥχε-
το ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιῶν. τοσῶτον ἡ ἐκώδῃ ἐδυ-
νήθη, καὶ ὁ σηλῆτης ἐκεῖνος λίθος.

Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θαυπέσια, ὡς ἀλη-
θῶς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν
ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου πελαϊᾶς ὀνόματα ἑπτὰ,
θεῖω καὶ δαδὶ καταγνίσας τὸν τέπον, περιελ-
θὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρκετὰ ἐντὸς
τῶν

*ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, re-
stituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore
venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem,
quem de columella sepulchrali virginis defunctae exci-
derat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quam-
quam ipse Midas, sublato in quo portatus fuerat
grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud
valuit et ille lapis de seplucro.*

12. *At ille alia quoque patrauit vere diuina. In
praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex
veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sul-
phur et facem tribus circuitibus lustrato, quosquos
intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant
igitur*

τῶν ὄρων. ἦκον ἔν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν
 ἐπιώδην ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι
 καὶ κερᾶσαι, καὶ ἀκοντίαι, Φρυνοί τε, καὶ Φύ-
 σαλοι· ἐλείπετο δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ
 γῆρας, εἴμαι, ἐξεργύσαι μὴ δυνάμενος, παρὰ
 αἶσας τῷ ἡρώδου· ὁ δὲ μάγος, ἐκ ἔφη
 παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν ὄφειων τὸν
 νεώτατον χρηροτονήσας, πρεσβυτὴν ἐπαμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἤκε καὶ κείνος.
 ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βα-
 βυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλᾳ κατεκαύθη ἅπαν-
 τα ὑπὸ τῷ Φυσήματι, ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν.
 Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ πρεσ-
 βυτῆς ὄντος, ἄρα καὶ ἐχειραγῶγει τὸν δράκοντα
 ἡδὴ, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεί-
 νος,

igitur velut tracti ad incantationem angues multi et
 aspidēs, et viperae, ac cerastae, et iaculi, et rube-
 zae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui
 prae senio, arbitror, non poterat erepere, ac pro-
 pterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat
 omnes adesse, atque unum serpentium minimum na-
 zu electum, legatum mittit ad draconem. Ex venit
 paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent,
 afflavit illos Babylonius: ac illi confestim ab illo
 ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt.

13. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille
 legatus, iunior, namquid manu ducebat draconem,
 veridum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingre-
 dieba-

πρὸς, ἐπεξηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεό-
 δημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σε πάλ-
 λαι τὰ τοιαῦτα (ὥμην γὰρ ἔδενί λόγῳ, δυνατόν
 γίνεσθαι ἂν αὐτὰ πισεῦσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶ-
 τόν εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον (ἐξ
 Ἵπερβορέων δὲ ἦν ὡς ἔφασκεν) ἐπίψευσα, καὶ
 ἐνίκηθην, ἐπικολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τῆ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας
 ἔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς
 διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βιάδην; σὺ ταῦτα,
 ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ἵπερβορέον ἄνδρα πετό-
 μενον, ἢ ἐπὶ τῆ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα,
 ἦν δ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μά-
 λιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ
 ταῦτα,

*diebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit:
 ego vero et ipse magis etiam quam tu incredulus
 circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse
 putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volan-
 tem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dicti-
 cabat ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus
 tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem,
 qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, su-
 per aqua incedere, per ignem transire otiose et gra-
 datim. Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperbo-
 reum hominem volare, et super aqua incedere? Ego
 vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut
 plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid
 Luc. Op. T. VI. Ee dicere*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο,
ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ
νεκρὰς ἐώλῃς ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν
ἐναργῆ παρίστας, καὶ τὴν Σελήνην κατασπᾶν.

Ἐγὼ γὰρ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα
ὑπ' αὐτῆς ἐν Γλαυκίᾳ τῇ Ἀλεξικλέῃς. ἄρτι γάρ
ὁ Γλαυκίας, τῷ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλα-
βὼν τὴν ἑστίαν, ἡράσθη Χρυσίδος τῆς Δημανέ-
της θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς
τὰς λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀπησχό-
λησέν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τῷ Περιπάτῃ
ἠπίεσσατο· ὃς καὶ ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε,
καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετελλήλυθε· εἰς τέ-
λος· ἀμυχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ
πᾶν.

*dicere opus est, quae ostendit, immittendis amori-
bus, daemonibus evocandis, mortuis veteribus revo-
candis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac
detrahenda Lana.*

14. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo
feri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum
patre vix mortuo adisset hereditatem, amore captus
est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philoso-
phiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum
detinisset, omnia iam Peripateticae scholae placita
didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens iam
analyti uteretur, et acroamaticos de natura libros
ad finem usque pertractasset. Attamen consilii cir-
ca suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego
vero,

πάν. ἐγὼ δὲ ὡς περ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα,
τὸν Ἵπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν;
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ πρᾶυτίκα. (ἔδει
γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα
δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τη-
ρήσας τὴν σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ
τοιαῦτα τελεσιργεῖται) βόθρον τε ἐρυξάμε-
νος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας
ἀνενκάλεσεν ἡμῶν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξιμάδα τὸν
πατέρα τῆ Γλαυκίης, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶ-
τα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ
ὠργίζεται, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐΦῆκεν αὐτῷ
ἐρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην, τε ἀνήγαγεν ἐπα-
γομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέ-
σπασε, πολύμορφόν τι θεῆμα, καὶ ἄλλοτε
ἀλ-

vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum
magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim nu-
merare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui
daretur Chryside. Ille vero plenam cum servasset
Lunam, tum enim plerumque stalia sacra peragun-
tur, fossa in subduali domus depressa, circa me-
diam noctem euocavit nobis primo quidem Anaxiclem,
patrem Glauciae, ante menses septem defunctum.
Grauiter autem ferebat senex amorem, atque ira-
scebatur: denique vero tamen amare illi permisit.
Post vero Hecaten euocavit, quae Cerberum secum
duceret, et Lunam detraxit; multiforme spectacu-

ἄλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν ὅ) ἐπεδείκνυτο, εἴτα βῆς ἐγένετο πύγκηλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' ἔν ὃ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλᾶ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἀπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπλετο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέση κόπτεσθαι τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσαλθῶσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέσθαι ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρούων ἡκῶσα μεν αἰδόντων. τότε δὴ ἥτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν ἔρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδουκα τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφάνισθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτὸ πρὸ σχεδὸν τὸ λυκαυγές.

Ei

lum, diuersamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset paruulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Auolat luto, nec ita multo post adstitit illa pulsans ianuam: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo dum gallosum cantum audiremus. Tunc nempe Luna euolauit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra euanescere, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Cbrysidem.

15. Haec

6. γυναικείαν μορφήν] Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lutam referri constat. Gesner.

Εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, ἐκ ἂν ἔτι ἡπί-
σησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ
λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν εἴγε εἶδον
αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια
ὑμῖν ὀξυδερεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν
Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἑρασὴν γυναῖκα καὶ πρῆχει-
ρον· ἔχ' ὅρῳ δ' ἑνὸς ἔνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν
τῷ πηλείῳ πρεσβευτῷ, καὶ μάγε τῷ ἐξ Ἵπερ-
βορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν
ἀγαθῶν ἐς Ἵπερβορέας δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ
ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ γυνή, καὶ
τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπεισθεν. ἐκείνη μὲν
γὰρ ἦν ψόφον ἀκέσῃ χαλκῷ, ἣ σιδήρεα πέφει-
γε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Φατε. αὐτὴ δ' ἂν ἀρ-
γύρεον

15. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fi-
dem negares dicentibus, esse multa in incantationi-
bus utilia. Recte, inquam, mones. Cederem
enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto,
parata est, si non ita acute ut vos videre talia pos-
sum. Verum enim vero, novi enim Chrysidem,
quam dicis, amatricem mulierem, facilemque ex-
promptam, non video quam ob causam opus habue-
ritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis,
ipsaque adeo luna; quam virginis drachmis ad ipsos
abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini
cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam
illa si strepitum audiant aeris, aut ferri, fugiunt;
nempe et haec vos dicitis: haec autem argentum si

γυρίον περ ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτὲ τῇ μάγῃ, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλεσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέρασεν ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν.

Ἐγὼ γὰρ ἡδέως ἀν' ἐροίμην σε τί περὶ τῶν Φῆς, ὅσοι τὰς δαιμονῶντας ἀπαλλάττῃσι τῶν δειμάτων, ἔτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ Φάσματα. καὶ ταῦτα εἰ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τῶν σοφιστῶν), ὅσας παραλαβὼν

κατα-

qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si cum possit ipse amari a ditissimis mulieribus, et solida ab illis talenta accipere; pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus.

16. Itaque lubens interrogauerim te, de illis quid sentias, qui daemones liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quot

7. ἐπὶ τῶν σοφιστῶν] Ἐπὶ cum secundo casu notat eum qui praest, praepositus est illi negotio, vt Luc. 12, 42. ὃν καταστήσει ὁ κύ-

καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διατρέφοντας, καὶ ἀφ' ὧν περιπλαμένους τὸ σῶμα, ὁμῶς ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ 8) ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κριμένοις, καὶ ἔρηται ὁθεν εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἐλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὁθεν ἂν αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὁθεν ἐπὶ ἡλ-θεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ δὲ ὄρκους ἐπάγων,

εἰ δὲ

*quos ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distortu-
quentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen
suscitat, et sanos dimittit magna mercede malis li-
beratos. Cum enim adstat iacentibus, et interrogat,
unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegro-
tus: respondet vero Graece vel Barbare daemon,
tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit
in hominem: tum iste adiuratione, et, si non pareat,
E e 4 minis*

ὁ κύριος ἐπὶ τῆς δεξαμενᾶς αὐτῶν. Ac sine verbo, ut hic, *Ioseph. Ant. XII. 1.* ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrum *Toxar. c. 29.* ὁ ἐπὶ δεσμῶν, *praefectus carceris*. Reitz.

8. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ] Haec verba faciunt, ut non credam de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de Magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. *Gesner.*

εἰ δὲ μὴ πεισθῇ, καὶ ἀπειλῶν, ἐξελκύσει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' ἔν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. ἔ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὄραν, ὦ Ἴων, ὦγε καὶ αἱ ἰδέσθαι αὐτὰ φαίνονται, ὥς ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, αἵμαυρόν τι θεῶμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τὲς ἀμβλυώττοντας.

Μόνος γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, ἔχι δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμασιν ἐν-
 πετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέ-
 ραν; ἐγὼ δὲ ἔχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ
 τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταρατ-
 τόμην πρὸς αὐτά, νῦν δὲ ὑπὸ τῷ ἔθους, ἐδέντε
 παράλογον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιχα, ἐξ
 ἔ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἀραβὶ ἔδωκε, σιδήρου
 τῷ

*minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam
 exeuntem nigro colore et fumoso. Non erat ma-
 gnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae et-
 iam ideae appareant, quas Plato, pater vester, osten-
 dit, evanidum ac tenue spectaculum, quantum ad
 nos qui caecutimus.*

17. Nemp̄ solus talia, Eucrates inquit, vidit
 Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
 noctu parim, parim interdiu? Ego vero non semel,
 sed decies millies iam vidi talia. Ac primo quidem
 ad ea perterrebar. Iam vero ob consuetudinem inu-
 sitatum nihil videre mihi videor: et nunc maxime,
 a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro
 pati-

τῷ ἐκ τῶν σαρῶν 9) πεποιημένον, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν
 δὴ ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ καί μοι
 ἀπισήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ'
 ἐγὼ, ἀπισήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείωνος, σοφῷ
 ἀνδρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκῶντα οἱ
 λέγοντι οὐκ ἀπαρ' αὐτῷ μετ' ἐχθρίας;

Τὸ γὰρ περὶ τῷ ἀνδριάντος, ἡ δ' ὅς ἡ Εὐκρά-
 της, ἀπάσι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσα νύκτες
 φανόμενον, καὶ πασὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρονσι,
 τῷτο ἔπαρ' ἐμῷ μόνον ἀκρόσεως ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. παύου, ἦν δ'
 ἐγὼ

*paribulorum factum, et carmen me multorum nomi-
 num docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade.
 Et quomodo, inquam, non credam Eucrati Dimonis
 F. sapientissimo viro, et libere quae sibi videntur,
 et cum auctoritate, domi suae dicenti?*

18. Illud enim de statua, inquit Eucrates, quod
 domesticis omnibus quot noctibus apparet, et pueris,
 et adolescentibus, et senibus, illud igitur non ex me
 solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, in-

Ee 5 quam,

9. ἐκ τῶν σαρῶν] Cautè hoc ad Christianos
 referas, nondum eo fatuitatis dicam an su-
 perstitionis deuolutos, ut ligno virtutem tri-
 buerent. Circulatores isti nempe faciebant,
 quod hodieque fere a stultis hominibus fit,
 qui suspensorum adipi, et cui non rei, vir-
 tutem magicam affingunt. du Soul.

ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ εἴρακας, ἔφη, εἰσιὼν
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσηκᾶτα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δη-
 μητρείου ἔργον τῷ ἀνθρωποπαίου; μῶν τὸν δι-
 σκεύοντα, ἦν δ' ἐγὼ, Φῆς, τὸν ἐπικεκυφάτα
 κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεσραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον 10), ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ
 ἐτέρῳ, εἰκότα ξυνανακησομένῳ μετὰ τῆς βο-
 λῆς; ἐκ ἐκείνων, ἥδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔρ-
 γων ἐν καὶ τῷτό ἐστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις;
 ἔδὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδύμενον τὴν
 κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν. Πολυκλείτης γάρ
 τῷτο ἔργον. ἀλλὰ τὰς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόν-
 των, ἄφες, ἐν αἷς καὶ τὰ Κριτίε τῷ Νησιώτῃ
 πλα-

quam, statua? Non vidisti, inquit, ingrediens,
 in aula stans signum pulcherrimum, Demetrii opus
 statuarum humanarum artificis? Nam discobolon,
 inquam, dicis, incurvantem se ad habitum emit-
 tendi iam disci, reflexo vultu ad eam quae discum
 attulit, paululum submisso genu altero, ut in ipso
 statim iactu surrecturus una videatur? Non, in-
 quit, illud quandoquidem Myronis operum et ipsum
 est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta
 stans dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum;
 istud enim Polycleli opus. Sed omitte, quae sunt
 ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Nesio-
 tae

10. τὴν δισκοφόρον] De manu discum gestan-
 te et vibratura intellige. Idem.

πλαίσματα ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἰ
τινα παρὰ τὸ ὕδαρ τὰ ἐπιρρέον εἶδες προγασσο-
ρα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡνε-
μωμένον τῷ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίση-
μον τὰς Φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον II),
ἐκεῖνον λέγω, Πέλικος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶ-
ναι δοκεῖ.

Νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ
τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ σεφάντας ξηρὰς ἔχοντας
μεχρυ-

tae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam
vidisti statuam ad influentem aquam, ventre promi-
nulo, caluam, seminudam amictu, cuius hirsutae
pilos aliquos ventus videtur iactare, insignes haben-
tem venas, indiscreta hominis similitudine, illam
dico: Peliclus Corinthiorum dux videtur.

19. Per Iovem, inquam, vidi quandam ad de-
xtram Saturni, vitas habentem et corollas aridas,
cuius

II. αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον] Omnis statua hu-
mana vel levi arte facta similis est homini;
talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλά-
σμα dixisset; at iam vult eam ita referre vi-
vum ac spirantem i. e. verum hominem, ut
nihil differentiae appareat, quin sit ipse ba-
mo. Talia praeter philosophorum αὐταρχίᾳ,
αὐτοσοφίᾳ etiam aliis vsurpantur, ut αὐτο-
παις, quod Hesych. adfert; αὐτόλυκος fur
pecudes lupi instar furari solitus. Reitz.

εσχευωμένον πετάλοις τὸ σῆθος· ἐγὼ δὲ, ὁ
 Εὐκράτης ἔφη, εἰσὶνα ἐσχεύωσα, ὁπότε μὲν
 ἴασατο διὰ τρίτης ὑπὸ τῆς ἡπιάλης ἀπολλύμενον.
 ἦν γὰρ καὶ ἰατρὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος ἔτος
 Πελικὸς; ἔσι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκρά-
 τής· ἢ σε ἐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα
 ἐγὼ ὅσον δύναται ἔτος ὁ ὑπὸ σῆς γελώμενος ἀν-
 δριάς, ἢ ἂν νομίζετε τῆς αὐτῆς εἶναι καὶ ἐπιπέμ-
 πειν ἡπιάλης, οὗς ἂν ἐθέλοι, εἴγε καὶ ἀποπέμ-
 πειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔσω ὁ
 ἀνδριάς, καὶ ἡπιος ἔτως ἀνδρείος ὢν, τί δ' ἔν
 καὶ ἄλλο πεισῶντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ
 οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νύξ γένηται, ὁ δὲ
 καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ἣ ἔθηκε, περι-
 εῖσιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνου-
 σιν

*cuius pectus bracteis inauratum est. At ego inquit
 Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium
 iam febris querquera percuntem. Fuit nempe medi-
 cus etiam optimus ille Peliclus? Est; et noli irri-
 dere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille
 te vir ulciscetur. Noui ego quid possit ista derisa
 a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere,
 quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propi-
 tia, inquam, sit et placata virilis adeo statua!
 quid igitur aliud quoque facientem quicumque in
 domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox
 oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum
 orbe quadam circumnit, et amicos illi occurrunt, non-*
 num-

σιν αὐτῷ, εἰσὶτε καὶ ἄδοντι· καὶ ἐκ ἔσιν ὄντι-
να ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ
παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τὰς ἰδόντας· καὶ
μὴν καὶ λέγεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης
νυκτός, ὥς ἀκέραι τῷ ὕδατος ψοφῶντος. ὄρα
τοῖνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ ἔχι Πέλιχος ὁ ἀνδρίας,
ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τῷ Μίνωος ἦ. καὶ γὰρ
ἐκεῖνος χαλκῆς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος.
εἰ δὲ μὴ χαλκῆ, ὧ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλα ἐπα-
ποίητο, ἔδεν αὐτὸν ἐκώλυεν ἡ Δημητρίης ἔργον
εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλε τεχνημάτων. δραπα-
τεύει γὰρ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς βίσεως καὶ ἔτος.
Ὅρα, ἔφη, ὧ Τυχιάδη, μὴ σοι μεταμελήσῃ
τῷ σκώμματος ὕσερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ
τὰς ὀβολὰς ὑφελόμενος, ἔς κατὰ τὴν νεμνήαν
ἐκάσῃν

*nunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit
modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla
molestia afficiens videntes. Quin etiam lauat saepe,
et tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat.
Vide ergo, dicebam, ne non Peliclus sit illa statua,
sed Cretensis Talus, Minois F. Nam et ille aeneus
erat Cretae circulator. Si vero non ex aere, sed ex
ligno factus esses, Eucrates; nihil probiberet non
Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus.
Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque.*

20. *At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te
postea poenitear. Noui ego quid usu venerit ei qui
obolos furatus fuerat, quos singulis nouiluniis ipsi
offeri-*

ἐκάσῃν τίθεμεν αὐτῷ· πάνθενα ἐχρῆν, ὃ Ἴων
 ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα· πῶς ἐν αὐτὸν ἡμύνα-
 το, ὦ Εὐκράτες; ἐθέλω γὰρ ἀνῆσθαι, εἰ καὶ ὅτι
 μάλισα ἔτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ
 δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ,
 καὶ ἄλλα νομίσματα ἑνία ἀργυρᾶ πρὸς τὸν μη-
 ρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρε,
 εὐχαὶ τινός, ἢ μισθός ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅπόσοι δὲ
 αὐτὸν ἐπαύσαντο πύρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν
 Λίβυς τις οἰκέτης, κατάρματος ἱπποκόμος· ἔτος
 ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκείνα,
 καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν
 ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω
 περισεσυλημένος ὁ Πέλινχος, ὅρα ὅπως ἡμύνατο
 καὶ

offerimus. Grauiissima quidem oportuit euenire,
 inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est
 illam, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit,
 oboli ad pedes illius iacebant, et nummi aliquot alii
 argentei ad femur ipsius cerva agglutinati, et argenti
 bracteolae, votum cuiusdam, aut satisfactionis merces
 eorum, qui per ipsum febris erant liberati. Erat
 vero nobis seruus e. Libya, sacer homo, equiso.
 Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffu-
 ratus est, obseruato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognouit se spoliatum
 esse Pelicbus, vide quomodo ultus sit Libyu, ac
 depre-

καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὧν γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξ-
 ελθεῖν ἔδυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμ-
 πεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια,
 γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς ἐκ
 ὀλίγας ἔλαβεν ἀλγῆς· ἔτι πολὺν δὲ ἐπιβίβας χρό-
 νον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς
 ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάσθη, ὡς καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιᾶσαν φαίνεσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῇ
 σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν
 Πέλιχον σκῶπτε, καὶ με, ὥσπερ τὸν Μίνωος
 ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐ-
 κράτης, ἦν δ' ἐγὼ, ἐς ᾧ ὁ χαλκὸς μὲν χαλ-
 κός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰρε-
 γασμένος ἦ, ἔθεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς
 ὢν,

*deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem
 circumiit infelix, qui exire non posset, velut in
 Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehende-
 rerur cum rebus furtivis. Ac tum quidem depre-
 hensus plagas accepit non paucas. Non diu vero
 cum superuixisset, malus male perit, qui diceret,
 singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam
 postridie illius in corpore apparerent. Post haec,
 Tychiade, et Pelicbum deride, et me, ut Minois
 aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam,
 quam diu quod aes est, aes erit, et opus illud De-
 metrius Alopeciensis elaborauerit, non Deorum fa-
 ber, sed hominum statuaris; nunquam ego statuam
 Peli-*

ὦν, ἔποτε Φεβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχην,
 ὃν ἐδὲ ζῶντα πάντα ἐδεδίεν, ἀπειλῶντά μοι.
 Ἐπὶ τέτοις Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε· καί μοι,
 ὦ Εὐκράτες, Ἴπποκράτης ἐστὶ χαλκῆς, ὅσον πή-
 χυαῖος τὰ μέγεθος, ὅς μόνον ἐπείδαν ἡ Θρυαλλίς
 ἀποσβῆ, περίεισι τὴν οἶκον ὅλην ἐν κύκλῳ ψο-
 φῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ Φάρ-
 μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
 μάλιστα ἐπείδαν τὴν θυρίδα ὑπερβαλόμεθα, ἣν
 κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γάρ,
 ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἴπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύε-
 σθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν
 ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ· ὃν ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ
 τις ἐναγίσαιεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπεί-
 σαιεν, ἢ σεφανώσαιεν τὴν κεφαλὴν.

Ἄκουε

*Pelichi timuero, quem, neque si vivus mihi minatus
 esset, valde metuissem.*

21. Post haec Antigonus Medicus ait: *Eti-
 am mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali
 circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lam-
 padis exstinctum est, totam orbe domum circumis,
 perstrepit, pyxides euertit, medicamenta confundit,
 conuertit ianuam, praesertim ubi rem sacram diffe-
 rimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat
 ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari
 sibi, et indignatur, si non suo tempore optimis epuletur
 hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias
 illi mittat, aut liber mulsum, aut caput coronet*

22. Au-

Ἄλκω τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τῆτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἑτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσέσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφίς τὰς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆεν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπόμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνησφεί ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμός ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκάζον Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥσπερ οἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τὸδ' ἄκ εἶχεν ἔτιως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμῶ τινος γενομένῃ, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιᾶσαν φοβεράν, ἡμισαδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾶδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ἕλφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκο-

σάπη-

22. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agrum circa meridiem operis, solus abii in siluam, cogitans interim aliquid et commentans. Iam in opacum eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: et ego arbitrabar Mnaasonem filium pro mure ludere, et venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quodam terrae facto, et sono qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero faciem etiam in sinistra, et in dextra gladium, viginti

Luc. Op. T. VI. Ff circi-

σάπηχυν· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεὶν ὀφιώπες ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τὰς δράκοντας βοσρυχηδὸν περιέκειτο, σιλμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίχες ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔΦριξα, ὦ Φίλοι, μεταξὺ διηγέμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυσεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τῇ πῆχους τρίχας πᾶσιν, ὁρθὰς ὑπὸ τῷ φόβῳ.

Οἱ μὲν ἂν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενές, προσέσχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ριγῆς, ἡρέμα προσκυνᾶντες ἄνω ἀπὶ θανόν Κολοσσόν, ἡμισαδιαίαν γυνῶκα, γιγάντειόν τι μορμολύ-

circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant circinnorum in modum circumiacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se voluentes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore.

23. Ion igitur, et Dinomachus et Cleodemus hiantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam

μιολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόκην μεταξὺ οἷοι ὄντες
αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλᾷσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ
πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ
πώγωνι διαφερόντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα
καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος.
Ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐ-
κράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεᾶς πηλίκαι τὸ μέγεθος
ἦσαν; ἐλεφάντων, ἡ δ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰν-
δικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πι-
ναρὰ καὶ αὐχμώση τῇ λάχῃ. ἐγὼ μὲν ἔν ιδῶν
ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ
Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τᾶ δακτύλου. ἡ Ἐ-
κάρτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντρίῳ ποδὶ τᾶδα-
φος, ἐποίησε χάσμα παρμύγεθος, ἥλικον τετρα-
τάρειον

dam terriculamentum. Ego vero interea cogita-
bam, quales hi homines et versentur sapientiae
caussa cum adolescentulis, et multis admirationi
sint, qui tamen solo capillitio cano et barba di-
stent a puerulis, quibus ipsis cacteroqui facilius
mendacio ductari se patiantur.

24. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit,
Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis,
inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, hirsuti,
villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem,
constiti, conuersa ad interiorē partem digiti pala-
anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum
percuisset anguino pede solum, bigtum effecit ma-
ximum,

τάριον τὸ μέγεθος· εἶτα ὤχετο μετ' ὀλίγον
 ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυ-
 ψα, λαβόμενος δένδρεα τινὲς πλησίον πεφυκό-
 τος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλ-
 λήν· εἶτα εὗρων τὰ ἐν Ἀδᾷ ἅπαντα, τὸν Πυ-
 ριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τὰς
 κερκῆς, ὥς τι γνωρίζειν ἐνίς αὐτῶν. τὸν γὰρ πα-
 τῆρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἐτι ἀμπεχόμε-
 νον, ἐν οἷς αὐτὸν κατέθαψαμεν. τί δὲ ἐπρατ-
 τον, ὁ Ἴων εἶπεν, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί
 ἄλλο, ἢ δ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φηέτρας μετὰ
 τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ
 ἀσφodelοῦ κατακείμενοι. ἀντιλεγέσθωσαν οὖν
 εἶτι, ἢ δ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκωρον
 τῷ

ximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in
 illum defiliens euauit. Ego summo animo, proten-
 soque capite intropexi, apprehensa tamen arbore
 in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps in-
 ciderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos omnia,
 Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, mortuos,
 adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Pa-
 trem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc
 indutum, in quibus eum sepeliueramus. Quid vera
 agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrates? Quid
 aliud, inquit, quam per gentes et tribus cum ami-
 cis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo?
 Contradiciunt ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei
 diuino

τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
 γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτόν, καὶ
 τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκρά-
 την ἔγωγε, ἦδ' ὅς, εἰδὲ τέτον σαφῶς, ἀλλὰ
 εὐκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγάσῳ ἦν· τὸν
 Πλάτωνα δὲ ἔκ ἐγνώρισα· χρη γάρ, οἶμαι,
 πρὸς Φίλκας ἀνδρας τάληθ' ἰδέναι. ἅμα γοῦν
 ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς εἰώρακα, καὶ τὰ χᾶσμα
 συνέμειν, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀνζητῶντές με
 καὶ Πυρρίας ἔτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν ἔπω τέ-
 λεον μεμυκότες τῷ χᾶσματος· εἶπε, Πυρρία,
 εἰ ἀληθ' ἰδέναι; νῆ Δί', εἶφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑ-
 λατῆς δὲ ἦμμεθα διὰ τῷ χᾶσματος, καὶ πῦρ τι
 ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι εἶδοναι. καὶ γὰρ
 ἐγεί-

Platonem Platonem et libro de animis. Tu vero num-
quid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter
mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc
Alcibiade, sed coniecturam inde faciens, quod cal-
vus erat et ventricosus. Platonem vero non agnoui:
oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos.
Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et biatus
clausus est, et quidam servorum requirentes me, et
in illis hic ipse Pyrrhias, adstiteri, nondum plane
clauso biatu. Dic Pyrrhia, utrum verum dicam?
Per Iovem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui
per biatum, et ignis subluere de face mihi videba-
 Ff 3 *tur.*

ἐγέλαισα, ἐπιμετρήσαντος 12) τῷ μάρτυρος τὴν ὕλακην καὶ τὸ πῦρ.

Ὁ Κλεόδημος δέ, Οὐ κακὰ, εἶπεν, ἔδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἔκρητο πολλὰ νοσήσας, τοῖον δέ τι ἐθαπτόμεν. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ἑσθλὴ βδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετός, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπελπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔβω περιέμενον. ἔτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγωνα, εἴ πως δυνηθεῖν εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε

ταρ. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem.

25. Cleodemus autem, Non noua, inquit, neque non visa aliis haec spectasti: cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visebat me autem ex curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset uehemenzior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc

12. ἐπιμετρήσαντος] Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V. Plut. et Merc. §. 1. ἐπὶ τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκειν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose vsurparum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. Reitz.

ἔν ἐφίςατοί μοι νεανίας ἐγγηγορότι, πᾶγκαλος,
 λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἶτα ἀναστήσας,
 ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐ-
 τικά ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ
 Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι;
 ἐπεί δὲ κατὰ τὸ δικάσῃσιν ἐγενόμην (παρῆν δὲ
 καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ
 αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλά-
 των μοι δοκεῖ) 13) καθῆτο, ἐπιλεγόμενος τῶν
 τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, ὧς ἡδὴ ὑπερήμερας
 τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι· ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὰ
 Φέρων

igitur adstat mihi iuuenis vigilanti undique pulcher-
 rimus, veste candida indutus: deinde surgere me
 iussu deducit per biatum quendam ad inferos, ut
 statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, et
 Tityum, et Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal (aderat autem Aeacus
 quoque et Charon, et Parcae, et Furiae) aliquis
 velut rex, Pluto ut mihi videtur, assidebat, pro-
 nuntians eorum, qui paullo post morisuri essent,
 nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita mane-
 re contigerat. At iuuenis me illi fistebat. Sed

Ff 4

Plato

13. δοκεῖ] Mallem δοκεῖν. du Soul. Verum
 est, μοι δοκεῖν locum hic habere. At non
 opus est mutatione, quia et μοι δοκεῖ, in-
 tellecto ὡς, non incommodum sensum ex-
 hibet. Reitz.

Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλάτων ἡγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπίαν πεπλήρωται, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥς ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκίεα Δημόλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπανιν, ὥς τεθνήσκειται Δημόλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῶν ὦκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπήγγελλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠέκαμεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ.

Τί θαυμασόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ εἶδα τινὰ μετὰ εἰκοσὴν ἡμέραν, ἣ ἑτάφη, ἀνασάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τῆς θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγώ,

Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra colum vivit. Et ego laetus irrecurrens ipse quidem iam sine febre eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nunciabatur. Et paullo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent.

26. *Quid mirabile, ait Antigonus? Ego enim noui quendam vicesima die post, quam sepultus fuerat, reuixisse, qui et ante mortem, et cum redisset in vitam, hominem curauerim. Et quomodo, inquam,*

ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις ἔτε ἐμύδητε τὸ σῶμα
ἔτε ἄλλως ὑπὸ λιμῆ διεφθάρη, εἰ μὴ τινὰ γε
Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες.

"Αμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ
τῷ Εὐκράτῃ υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἦδη
ἐξ ἐφῆβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα
ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ
τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη
θρόνος, καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς
πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱῶν, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη,
τάτων 14) (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς
αἰληθῆ, ὡς Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἐρῶ, τὴν μα-
καρίτιν

*inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque
alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quen-
dam curasti.*

27. Haec dum loquimur, superveniunt filii
Euclatis *redeuntes* de palaestra, quorum alter iam
ex ephebis excessit, alter circa quintum decimum
annum est. Hic, cum salutassent nos, assident
in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella.
Et Euclates, quasi admonitus ad conspectum filio-
rum, *ita*, inquit, *biscè fruar*, iniecta utrique
manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Vxorem*
Ff 5 *meam;*

14. ἔτως ὀναίμην — τάτων] Formula bene
precandi et adfirmandi. Τάτων pertinere
ad υἱῶν, monuit *Elsner*. in Ep. ad *Philem*.
20. *Reitz*.

καρίτην με γυναῖκα, τὴν τῶν μητέρων, πάν-
 τες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ
 αὐτὴν ἔπραξα καὶ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέ-
 θανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας,
 καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣν ζῶσα ἔχαρεν. ἐβδόμη δὲ με-
 τὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ
 τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθάμε-
 νος τὸ γε πένθος· ἀνεμίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ
 ψυχῆς τῆς Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπ-
 εισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημανέτη αὐτῇ ἐκείνη,
 καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης
 ἐτοσί, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐ-
 τίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλαι ἤδη
 ὠχρὰς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἥδ' ὅς ὁ
 Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεῖς αὐτῇ ἐδάκρυον
 ἀνὰ κω-

*meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes
 quantum amauerim: declaravi autem iis, quae illius
 causa feci, non viventis modo, sed etiam vita fun-
 ctæ, qui mundum illius omnem una cremaverim, et
 eum, qua viua gaudebat, vestem. Septimo autem a
 morte illius die, ego hic in lectulo, uti nunc, iace-
 bam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam
 Platonis de anima librum. Inter haec supervenit
 Demaeneta ipsa illa, et prope affidet, ut nunc Eu-
 cratides hic, ostendens filium suum iuniorem: qui
 statim puerili more cohorruit, pallidus iam, ante
 ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates,
 cum viderem, complexus illam cum emulatu lacryma-
 bar.*

ἐγκαυκύσας· ἡ δὲ ἐκ εἰς βοᾶν, ἀλλ' ἠτιᾶτο
 με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θά-
 τερον τοῖν σανδάλων χρυσοῖν ὄντων, ἐκατα-
 καύσαμεν. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔΦασκε, παραπεσὸν
 ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τῷτο ἡμεῖς ἐχ εὐρέν-
 τες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν
 διαλεγόμενων, κατάρκτον τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ ἐν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠΦανί-
 σθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ μόντοι σανδάλιον
 εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατέκαύθη ὕστερον.
 Ἐτι ἀπιεῖν τέτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐν-
 αργέειν οὐσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐνάσῃν Φαι-
 νομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλω γε
 χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία,
 παίε-

bat. Illa non passa me clamare, sed accusavit,
 quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alte-
 rum sandaliorum, erant aulem aurea, non cremave-
 rim: decidisse vero illud dicebat iuxta arcam; ac
 propter hoc nos cum non inuenissemus, alterum mo-
 do cremaveramus. Adbuc loquentibus nobis, exse-
 crabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latra-
 vit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium ta-
 men, sub arca repertum, postridie eius diei crema-
 tum est.

28. Adbuc ne fidem negare talibus, Tychiade,
 aequum censes, manifestis adeo, et quae singulis
 diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quan-
 doquidem digni fuerint, quorum aurea sandalia pa-
 res,

παύσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπίστωντες, καὶ ἔτι καὶ ἀναίσχυντᾶντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ ταῖσι, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆ προσώπων οἶσθα τὸν αἰοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, αἷς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τῆτ' ἐκείνο ἤκειν μοι νομίσας, πέε λαὸν τινὰ κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτὰς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἔτι τερᾶφια διεξόντας· καὶ τὰ τῆ λόγῃ, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισηληθῆναί μοι τῆτον ὦμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκκάντος αὐτῷ τῆ Κλεοδήμῃ, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρτο· καὶ ὡς ῥᾶν ἤδη ἔχεν ἤκατε παρὰ τοῦ Εὐκρά-

tes, puerulorum instar, caedamur, si qui recusent credere, et impudenter adeo veris repugnent.

29. Inter haec Pythagoricus Arignotus intrauit, comatus, vultu venerabili: nostri illam sapientiae causa celebrem, diuini cognomine insignem. Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim contra mendacia. Or enim, cogitabam, istis hic obrurabit vir sapiens, prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in proverbio, e machina Deum aduocatum mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleodemo, primo quidem percontari de morbo, et cum mollius iam habere, ab Eucra-

Εὐκράτης, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφίλο-
σοφεῖτε; μεταξύ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκασα. καὶ μοι
δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ πᾶσι τὸν
ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι
δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νε-
κρῶν ψυχὰς περιπαλεῖν ὑπὲρ γῆς. καὶ φαίνε-
σθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἐν κρυφίᾳ, καὶ
κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ἃ
δὲ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτης, μὴ τέτο Φησὶ Τυ-
χιάδης, τὰς τῶν βιαιῶς ἀποθανόντων μόνας
ψυχὰς περινοσθεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπε-
τμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλ-
λῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιᾷτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τῆ βίης
τὰς

Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: et vi-
deatur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos.*
Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantini
ho huic, me autem ostendebat, persuadere studemus,
ut putet daemones quosdam esse, et spectra, et vita fun-
ctorum animas vagari in terra, et quibus velint appa-
re. Igitur erubui equidem, et vultum Arignoti
verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eu-
crates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui
violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si
quis se suspendens, aut capite truncatus, aut palo
fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus
fit:

τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων ἐκέτι;
 ἦν γὰρ τὸτο λέγει, ἃ πάντα ἀπόβλητα φήσκει
 μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' ἔδδ' ὅλως εἶ-
 ναι τὰ τοιαῦτα, ἔδδ' συνεστῶτα 15) ὁρᾶσθαι
 εἶεται.

- Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπι-
 δὼν εἰς ἐμέ. ἔδδ' ἐν σοι τῶτων γίνεσθαι δοκεῖ,
 καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἶπεν, ὁρῶντων; ἀπο-
 λελόγησθε, ἦν δ' ἐγώ, ὑπὲρ ἐμαῖ, εἰ μὴ πιστεύω,
 διότι μὴδὲ ὅρῳ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων
 καὶ

*sic: fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim
 si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est,
 per Iouem, respondebat Dinomachus, sed plane
 eion esse talia, neque consistere ita, ut videri possint,
 arbitratur.*

30. *Quid ais? inquit Arignotus, totuum me
 intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum
 omnes, pene dixero, videant? Iam causam pro me
 dixistis, inquam, si non credo; quia solus inter
 alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum,*
ut

15. συνεστῶτα] Συνηῆναι etiam c. 32. sic acci-
 pitur, ut significet idem fere quod ὑφ' ἑα-
 κέναι, Φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται
 vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis sta-
 re, quidquid nec sibi nec aliis repugnat,
 non inuoluit contradictionem, vel implicat.
Gesner.

καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ ἡδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐρᾷ ἐνθα εἶναι ἡ Εὐβατίδα οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δεχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε.

Τί δὲ τῆτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. αἰοίκητος ἦν, ἡδ' ὅς, ἐκ πολλᾶς ὑπὸ δαιμόνων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθύς ἐκπλαγεῖς ἐφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβερᾶ καὶ ταρχώδους φάσματος. συνέπιπτεν ἔν ἡδῃ, καὶ ἡ σέγη κατέρρεε. καὶ ὅλως ἔδεις ἦν ὁ θαρρῆσων
παρελ-

vi vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubaridae domus: et cum ostensa tibi fuerit, ad Crancum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, et habitabilem ab eo inde tempore domum praestiterit?

31. Quid vero hoc erat? o Arignote, interrogabat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox percussus fugiebat, a terribili ex tumultuoso spectro eiectus. Ergo iam collabi domus, et defluere tectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi.

παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκου-
σα, τὰς βίβλους λαβὼν (αἰσὶ δὲ μοι Αἰγύπτια
μάλα πολλὰ περὶ τῶν ταιάτων) ἤκον εἰς τὴν
οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ
ξένου, καὶ μόνον ἐκ ἐπιλαμβανομένης, ἐπεὶ ἔμα-
θεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρᾶπτον κακὸν, ὡς ᾤετο.
ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ
ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεῖς τὸ Φῶς, ἀνα-
γίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσα-
ται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν
νομίζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ ἐλπίζων, ὥσπερ
τὰς ἄλλας, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάν-
τερος τῷ ὄφει. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾷτό με
πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ πόθεν κρατήσεις,
καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμε-
νος

*predi. At ego his auditis, sumo mecum libros, sunt
autem mihi Aegyptii plures de talibus; ingredior do-
tum circa primam quiescem, debortante meo hospite,
ut tantum non manum iniiciente, cum quorsum irem
audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem.
Ego vero sumta lucerna ingredior solus, ex in maxi-
mo conclavi depono lumine, lego tacite, humi sedens.
Adest daemon, ad unum se de multis venire putans,
et futurum sperans, ut me quoque sicut reliquos
perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior:
atque adstans tentat ab omni parte me inuadere, si
forte posses vincere: et nunc quidem canis, nunc
taurus*

νος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρα-
κωδεσάτην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ,
συνήλασα κατὰ δυν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκο-
τεινῆ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατ' ἐδου, τὸ
λοιπὸν ἀνεπαυόμην· ἐώθεν δὲ πάντων ἀπεγνω-
κότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσεν με οἰομένων, κατὰ-
περ τὰς ἄλλας, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι,
πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ,
ὅτι καθαράν αὐτῷ καὶ ἀδείμανταν ἤδη ἔχει τὴν
οἰκίαν οἰκῆν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ
τῶν ἄλλων πολλὰς (εἶποντο γὰρ τὰ παραδόξα
ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ὃ κα-
ταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐώρακεν, σκᾶπτειν,
λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποί-
ησαν,

taurus fit, aut leo. Ego vero de prompta allocutione
maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, in-
cantando illum adesti in angulum quendam tenebri-
cosi conclavis. Animaduerso autem ubi subierat,
reliquum noctis dormiui. Mane, cum desperassent
omnes, et mortuum me inuentum iri putarent, uti
reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo
ad Eubazidem, bonum ipsi nuncium allaturus, puram
et metus expertem domum habitare illi in posterum
licere. Atque assumtis cum ipso, et aliis pluribus,
sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque
ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram,
iussi rastris et lignis humum fedi. Quo facto
Luc Op. T. VI. Gg inuen-

ησαν, εὐρέθη ὡς ἐκ' ὀργυιᾶν κατορωρυγμένος
 τις νεκρὸς ἔωλος, μόνα τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα
 συγκείμενος. ἐκείνον μὲν ἐν ἐθάψαμεν ἀναρύ-
 ξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο
 ἐνοχλημένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων.

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαι-
 μόνιος τὴν σοφίαν 16), καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος,
 ἄδεις ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς ἔχι κατεγίγνω-
 σκε με πολλὴν τὴν ἀνοιαν, τοῖς τοιέτοις ἀπι-
 σθέντος, καὶ ταῦτα Ἀρίγνωτε λέγοντος. ἐγὼ
 δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε
 τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', εἶπεν,

ὦ

*Inuentum est ad passus altitudinem defossum cadauer
 antiquum, cuius sola ossa sua figura composita ia-
 cerent. Hoc igitur effossum sepeliuimus. Caeterum
 domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit.*

32. Haec cum dixisset Arignotus diuina vir sa-
 pientia et venerabilis omnibus; nemo iam erat
 praesentium, quin magnae me accusaret amen-
 tia, qui fidem talibus non haberem, idque ipso
 dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, ne-
 que ob comam, neque ob opinionem de viro,

Quid

16. δαιμόνιος τὴν σοφίαν] Facete ludit in du-
 plici significato; quum et pro valde sapiens,
 et quasi pro eo qui in spectrorum negotio
 callidus est, accipi queat. Reitz.

ἄ' Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιᾶτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνὸς μεσὸς καὶ ἰνδαλμάστων; τὸ γὰρ τᾷ λόγῳ ἐκείνο, "Ἀνδρακες ἡμῖν ὁ θαυσαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τέτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρει, εἰπὲ, τίνα περὶ τῶν τοιᾶτων αξιοπιστότερον ἢ γῇ πάναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς ἔτῳς ἄρα ἐπέπαισο μηδὲν οἶόν τε εἶναι συσῆναι τοιᾶτον· ὥς γε, ἐπειδὴ καθεύξας αὐτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων,

Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut est in proverbio, carbonem appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, equem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque interdiu; adolescentulis quibusdam ludificari illum et
 Gg 2 *perier-*

σικων, ἐρεσχελεῖν βελόμενοι αὐτὸν, καὶ δέιμα-
 τῶν, σειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ
 προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περι-
 σάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βά-
 σει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ ἔτε ἔδεισε τὴν προσ-
 ποίησιν αὐτῶν, ἔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτάς·
 ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παί-
 ζοντες· ἔτω βεβαίως ἐπίστρεψε μηδὲν εἶναι τὰς
 ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τῷ
 το Φῆς, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἀν-
 δρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως
 ἐγίγνωσκεν.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγήσομαι, αὐτὸς πα-
 θὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα γὰρ ἄν
 καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβασθείης
 πρὸς

*perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra
 veste ornati, et personis ad craniorum similitudinem
 effictis, illum circumstarent, crebris passibus exful-
 tantes: nihil ipse hanc illorum assimilationem metue-
 rit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scri-
 bendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo
 firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum
 sunt extra corpora. Hoc ais, inquit Eucrates, amen-
 tem hominem etiam Democritum fuisse, si quidem
 ita statuit.*

33. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo,
 quod mihi usu venit, non auditum ab alio. Fortas-
 se enim tu quoque, Tychiade, audiens vi quadam
 ad

πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τῆ πα-
 τρός ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλὴς, ἐπεθύ-
 μησα ἐς Κοπτῶν ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν
 Μέμωνα ἐλθὼν, ἀκῶσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο
 ἤχοντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκεῖνα μὲν
 ἔν ηἰκσα, ἔ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἀσημόν
 φησι Φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμων
 αὐτός, ἀνοίξας τὸ σῶμα ἐν ἔπεσεν ἑπτὰ. καὶ
 εἰς μὴ περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη.
 Κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλεον ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων
 Μειφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυ-
 μάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν
 εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσιν
 ἔτη

*ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto
 viverem iuvenis adhuc, doctrinae causa eo missus a
 patre, cupido incessit animum, Coptum inde aduer-
 so flumine petere, ad Memnonem audiendum, mi-
 rabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius
 quidem audiui non, ut vulgus, vocem nullius sensus
 sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit
 versibus septem: ac nisi superuacaneum esset, ipsos
 vobis recitarem versus.*

34. In reditu autem navigabat forte nobiscum
 homo Memphiticus, de sacris scribis unus, sapientia
 admirabili, et doctrinae omnis Aegyptiae consultus.
 Dicebatur autem tres et viginti annos in adytis sub
 terra

ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ὠκνημέναι, μαγυεύειν
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη,
 λέγεις, ὃ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν
 ἄνδρα, ἐξυρημένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθα-
 ρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον,
 ὑπέλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἡδ' ὅς, ἐκείνου
 τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνέεν ὅσις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶποτε ὀρμίσσαιμεν τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράσια ἐργαζόμενον,
 καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων βήχμενον, καὶ συν-
 νέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσουντα, καὶ
 σαίνοντα ταῖς ἑρᾶϊς, ἐγνων ἱερὸν τινα ἄνθρω-
 πον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονούμετος,
 ἔλαθον ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμετος.
 ὧς

*terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur, ab
 Iside. Pancratem dicis, inquit Arignotus, meum
 praeceptorem, virum diuinum, rasum, lineam indu-
 tum, cogitandum, pure loquentem Graece, pro-
 cerum, simum, labiosum, extenuatis cunibus.
 Ipsum illum, inquit, Pancratem. Ac primo qui-
 dem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem
 illum, si quando appelleremus nauigium, cum alia
 multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, has vero illi se submittere,
 et adulari caudis; diuinam quendam hominem esse
 agnoui: et cum paulatim blanditiis ad illius amici-
 ziam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac
 fami-*

ὥς τε πάντων ἐποιῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ
τόλος πείθει με, τὰς μὲν οἰμέτας ἅπαντας ἐν
τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὰν δὲ μόνον ἀκο-
λαθεῖν μετ' αὐτῆ, μὴ γὰρ ἀπαρῆσειν ἡμᾶς τῶν
διακνησομένων. καὶ τὰ μετὰ τῆτο ἔτιω διή-
γομεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τὴν καταγωγὴν, λα-
βοῦν ἂν ὁ ἀνὴρ τὴν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κό-
ρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίους,
ἐπειπὼν τινὰ ἐπώδην ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλ-
λοις ἅπασιν ἀνδρῶπον εἶναι δοκῶντα· τὸ δὲ
ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὸντλει, καὶ ἀψώνει, καὶ
ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διη-
κονεῖτο ἡμῖν. εἰτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχοι τῆς διακο-
νίας,

*familiaris factus sum. Itaque omnia mihi imper-
xiuit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis
omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur,
neque enim defuturos ministros. Ac postea ita vi-
dimus.*

35. Quoties in stabulum quoddam veneramus,
sumtum ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut
pistillum, vestibis induebat, et carmine quodam pro-
nuntiato, ut incederet efficiebat, ut aliis omnibus
homo esse videretur: isque abiens ei aquam baurio-
bat, et obsonabas, parabatque, omnibusque in rebus
dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum
ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas
G g 4 scopas,

νίας, αὐθις κέρηθρον τὸ κέρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίησεν. τῷ-
το ἐγὼ πάνυ ἐσπεύδακώς, ἐκ εἶχον ὅπως ἐκμά-
θοιμι παρ' αὐτῶ, ἐβάσκαυε γὰρ αὐτῶ, καίτοι
πρὸς τὰ ἄλλα πρόχειρότατος ὢν. μὲν δὲ πατα-
ῆμέρα λαθὼν, ἐπήκασα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ τρι-
σύλλαβος, σχηδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑπὸ σῶας. καὶ ὁ
μὲν ὤχστο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντεταμένους τῶ
ὑπὲρ αὐτοῦ εἶδει ποιῶν.

Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὕδαρῶν ἐκείνην τι κατὰ τὴν
ἀγορὰν πραγματευομένου, λαθὼν τὸ ὕπερον,
σχηματίσας, ἐμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς
ἐκάλειον ὕδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν
ὀμφορέα ἐκύμιζε, Πέπαιστο, ἔφην, καὶ μηκέ-
τι ὕδροφόρεϊ, ἀλλ' ἴσθι αὐθις ὕπερον. τὸ δὲ
ἐκέτι

*scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronun-
ciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
tamen impetrare ab eo uti discerem, illo enim inui-
debat, licet ad alia esset promptissimus. At certo
tandem die clanculum sublegi incantationem, erat
vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tene-
bricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepis-
set pistillo, quid facto opus esset.*

36. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid
in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatum-
que, dictis similiter syllabis, aquam afferre iubeo.
Cum vero plenam amphoram attulisset, desine in-
quans, nec amplius adfer aquam, sed rursus esto
pistil-

ἐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὕδροφόρει
 αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμμηχανῶν τῷ πρῶγματι
 (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελεῶν ἀγα-
 νικτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, δια-
 κόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτε-
 ρον τὸ μέρος, ἀμφοτέρω λαβόντα ὕδροφόρει, καὶ
 αὐτ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκογοι. ἐν τῷ
 καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνείς τὸ
 γεγόμενον, ἐκείνα μὲν αὐτίς ἐποίησε ξύλα, ὥσ-
 περ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με-
 λαθῶν, ἔκ οἱδ' ὅποι αἰθαιῆς ἔχεται ἀπίων.
 νῦν οἶν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκείνο
 ἀνθρώπον ποιεῖν ἐκ τῶ ὑπέρι; νῆ Δι', ἢδ' ὅτι
 ἐξ

pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit,
 verum adferre aquam perrexit, donec aqua baurien-
 da domum oppleuisset. Ego consilii inops (metue-
 bam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod
 etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum
 diffeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant mini-
 stri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectoque
 quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante
 incantationem fuerant; ipse vero clam me relicto,
 subduxit se nescio quorsum, et conspici desinit. Nunc
 igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe,
 hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit,

ἐξ ἡμισείας γε· ἐκαστί γάρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶον
τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἣν ἅπαξ γένηται ὕδροφόρος,
ἀλλὰ δαήσει ἡμῖν ἐπιπλοσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπ-
ανταρμένην.

Οὐ παύεσθε, ἣν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερα-
τολογεῖντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δέ μιν, ἀλλὰ καὶ
τῶν μερακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον κειρὸν
ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξας ταύτας καὶ φοβε-
ρὰς διηγῆσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλη-
σθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογη-
μάτων. Φείδεσθαι ἔν χρεὶ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦ-
τα ἐθίζεν ἀκχεῖν, ἀλλὰ διὰ παντὸς τῷ βίῳ ἐνοχ-
λήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει, κομι-
λῃς τῆς δεισδαιμονίας ἐμπιπλάντα.

Εὐγε

*ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in
pristinam eum formam reducere, cum semel factus
est aquarius: sed elueretur nobis illo semper han-
niente domus.*

37. Non definitis, inquam, talia portenta loqui
senes viri? Sin minus, at certe horum adolescentulo-
rum cuussa in aliud tempus differre incredibiles istas
horribilesque narrationes ne sensim impleantur ter-
roribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis
oportet, neque adsuefacere talibus audiendis, quae
per totam vitam turbabunt illos reserata animo, et
ad unumquemque strepitum meticulosos facient, va-
riamque superstitione implebunt.

38. Re-

Εὖγε ὑπέμνησας, ἥδ' ἔς ὃ Εὐκράτης, εἰπὼν
τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ,
περὶ τῶν τοιᾶτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν,
καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορέμενοί τινες ἀνα-
βοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκέεται, ἢ παρθένος ἑμ-
ματρα Φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα;
ἢ δηλαδὴ καὶ ταῖς τοιᾶταις ἀπισήσεις; ἐγὼ δὲ
ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλω-
νος τε Πυθίᾳ εἰκόνα ἐκτυπάσσης τῆς σφραγίδος,
καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων Φθέγγεται πρὸς ἐμέ, ὃ
λέγω, μὴ σοι ἀπίστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλο-
κυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε ἡκουσα
ἐν Μαιλῶ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλαχθέντος μοι,
καὶ συμβαλεῦσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον
αὐτὸς,

38. *Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, et divinis vocibus, et quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiantur ex adytis, aut virgo versibus deuin-cta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum; non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi templo audini, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, et de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi,*
dicere

αὐτός, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περ-
γάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε
γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήεν οἴκαδε, ἀκούων τῶ
ἐν Μαλλῷ τέτο μαντεῖον ἐπιφανέσατόν τε, καὶ
ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἀναργῶς πρὸς ἔπος
ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμ-
ματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τὰ χρησιμῆ,
καὶ τι περὶ μαλδόντων συμβελεύσασθαι τῷ θεῷ.
Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ
τὸ πρᾶγμα προχωρήσεν ἑμέλλει, καὶ ὥς ἔπερὶ
μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρησιμῆ τραγω-
δίας, ἔδρακέν αἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἄ-
πασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰ-
γύπτου

*dicere vobis volo: tum deinceps, quae Pergami vi-
di, et audiui Pataris. Cum enim ex Aegypto do-
mum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, et dilucida fundere
oracula, dum ad verbum respondeat his, quae in
tabellis scripta Prophetarum iradat aliquis; optimum
factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, et de
futuris aliquid deliberarem cum Deo.*

39. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem
quorum res evaderet, utque inciperet non par-
vam illam oraculorum tragoediam; ratus, non
decere me solum contradicere omnibus, reliq-
uens illum navigantem adhuc ex Aegypto ver-
sus

γύπτει εἰς τὴν Μαλλὸν (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
ἐχθονταὶ παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν
ψευσμάτων). Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Ἀεόν-
τιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγε-
γέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ ἔχ' ἱκανὰ ἡγήσθε τὰ ἀν-
θρώπινα εἶναι, καὶ αὐτὰς ἤδη τὰς θεὰς καλεῖ-
τε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογούμενων·
καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθε-
ρίας λαβόμενοι, εἰσίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς,
καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά
σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω,
νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τῶν γλεῦκους πιόντες,
ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος.
ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεῖσθαι
νόν

sus Mallum, (etenim sentiebam illos praesentiam
meam grauari, vt qui contra illorum mendacia
disputarem) Ego vero, inquam, discedo requisi-
turus Leontichum: etenim illo mihi conuenientius opus
est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse
humana putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosa-
rum disputationum vestrarum adiutores: et cum
dicto exiui. Illi vero libertatem eam lubenter
arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
tractarunt inuicem et ingurgitarunt mendaciis.
Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis.
venio, vt qui mustum biberunt ventre inflato,
vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et
magno emerim medicamentum obliuionem indu-
cens

νόν τι Φάρμακον, ὦν ἤμετα, ὡς μή τι κακὸν
ἐργάσεται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικεῖται. τέ-
ρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι
δοκῶ.

ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι
ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Φασὶ γέ τοι μὴ μό-
νον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ἐπόσους
ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ
ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύνά-
ται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους
δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδω-
κέναι καὶ μοι τοῦ δῆγματος. ἔτω δαιμόνων μοι
τὴν

cens eorum quae audiui, ne quid mali mihi faci-
at in me residens illorum memoria. Portenta
enim, et Daemones, et Hecatas videre mihi
videor.

40. PHIL. Ipse etiam ego, Tychiade, tale
quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe,
non solum insanire et aquam metuere, quos canes
rabioli momorderint; sed etiam, si quem homo
morsus mordeat, eandem quam canis, vim habe-
re illum morsum, eademque illum quoque me-
tuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a
multis mendaciis, mihi videris aliquid illius mor-
sus impertiisse; ita daemonibus mihi mentem
opple-

τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΤΧ. Ἀλλὰ θαρρῶ-
μεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιοῦτων ἀλεξιΦάρ-
μακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶ-
σι λόγον ἐρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ
μὴ ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευ-
σμάτων.

oppleuisti. TYCH. Sed bono simus animo, ami-
ce, magnum talibus noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et rectam in omnibus ratio-
nem, qua vfos nos de vanis hisce atque inanibus
mendacijs nullum turbabit.

Ἱππίας; ἢ βαλανεῖον.

Τῶν σοφῶν ἐκείνης μάλις ἐγὼ γέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσσι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπισώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νῦν ἔχων οὐ τὰς ἀριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μετασελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμα, τὰ διακρίνειν ψυθμὰς καὶ ἀρμονίας ἐπισαμένους, ὁ καὶ ψάλλει καὶ κιθαρίζει αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν σφατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ

Hippias, seu Balneum.

ERuditōrum ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio vnoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se parauerint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non

οὐ τὰττειν μόνον καὶ παρανείν ἦσαν ἀγαθοί,
ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς
ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι μὲν Ἀγα-
μέμνονα καὶ Ἀχιλλεῖα, τῶν κατὰ δὲ τὸν Ἀλέξ-
ανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.

Πρὸς δὴ τί ταῦτ' ἔφην; ἃ γὰρ ἄλλως ἰσορίαν
ἐπιδείκνυσθαι βεβλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν,
ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυ-
μάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμε-
νοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πρά-
γματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε
τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισαί
ἐν εἰκότῳ μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦ-
τον

non in ordinanda modo acie et adhortandis *militi-*
bus praestantes, sed etiam ut in prima acie pugna-
rent et manu rem gererent? qualem ex antiquis
Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem
aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognoui-
mus.

2. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere
illorum mentionem feci, ut historiae peritum me
ostenderem, sed hoc *ut ostenderem*, etiam inter
mechanicos admiratione dignos esse, quotquot
inspectione et scientia clari, tamen etiam monu-
menta artis et opera posteris reliquere. Quando-
quidem sola in disputatione exercitati, sophistae
potius quam sapientes dici meruerint. Talem

Λικ. Op. T. VI.

Hh

audi-

τον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πολιορκίας, ἀποσροφῇ καὶ διαρέσει τῷ ποταμῷ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τῷ στρατοπέδῳ μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, ἔ μηχανικὸς ἔτος γεόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνέιναι πιδανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τῷ Ἐπειῷ πάντῃ ἀρχαῖον, ὃς ἔ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.

Ἐν

audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Sostratum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione, auersione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales, cum promississet Croeso, se siccum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, et in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achiuis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur.

3. In

Ἐν δὴ τέτοις καὶ Ἰππία τεταί τε καθ' ἡμᾶς,
 μεμνησθαι ἄξιον, ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τι-
 να βάλει τῶν πρὸ αὐτῆ γεγυμνασμένε, καὶ συν-
 εῖναι τε ὁξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτε, τὰ
 δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου,
 καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληρῶντος,
 καὶ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσσειν 1), ἐν αἷς οἱ
 πρὸ αὐτῆ γενέσθαι ηὐτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν
 γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασίν,
 εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισαμένε. καί-
 τοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἔν τι τῆς ἐπισήμης ἔρ-
 γον ἀποτεμώμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκίμησας, εἴ-
 ναι

3. In his vero Hippiae quoque huius, qui no-
 stra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est,
 viri literarum exercitatione cuius antiquorum
 comparandi, in disputando acuti, disertissimi in
 explicando, opera autem verbis multo meliora
 praestantis, et artis suae professionem implentis,
 non in argumentis *modo* talibus, in quibus bona
 quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed,
 ex Geometrico prouerbio, in data quacumque
 recta triangulum accurate construentis. Atqui re-
 liquorum vnusquisque, si in vno quodam artis
 opere, sibi desumto, bene rem gessisset, tamen

H h 2

esse

1. ὑποσχέσσειν] Repetiit, puto, librarius
 improvide vocem, quae paullo ante adfue-
 rat: legendumque ὑποθέσσειν, vt non ita
 multo post κοινή μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Gesner.

ναί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν,
 καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἕκαστον τῶτων
 ἄτῳς ἐντελῶς δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπι-
 σάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνα-
 κλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ
 ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδες τὰς πρὸ αὐτῶ ἀπέφη-
 νεν, ἐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν.

Ἄ δὲ ἐναγχος ἰδὼν αὐτῶ τῶν ἐργων καταπλά-
 γην, ἐκ ἐκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπό-
 θεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βα-
 λανεῖα κατασκευὴ· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοι-
 νῷ τῶτω σύνεσις θαυμασῆ. Τόπος μὲν ἦν ἐκ
 ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος,
 ὃν

esse aliquid visus est: hunc vero et mechanicorum
 principem, et geometrarum, et harmonicorum
 musicorumque esse apparet: et tamen vnumquod-
 que horum adeo perfecte *in se esse* ostendit, qua-
 si illud ipsum vnum modo sciret. Scientiam de
 radiis et refractionibus et speculis, insuper etiam
 Astronomiam, in qua effecit ut pueri videantur
 superiores, laudare, non parui temporis fuerit.

4. Quae vero illius opera nuper cum stupore
 viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita nostra satis frequens
 balnei aedificatio, at ingenium, et intelligentia
 in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non ae-
 quabilis planitieci, sed acclivis admodum et ere-
 ctus,

ὃν παράλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδαν θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψεσι δὲ πάνυ 2) ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τῷ τόπῳ μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.

Πυλῶν

clius, quem cum accepisset ab vna parte vehementer humilem, solo alterius aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorumque quae imponenda erant securitate, positis rite fundamentis, stabilita. Altitudinibus autem *montium* praeruptis valde, et ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter obseruatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, et respondentem sibi fenestrarum rationem seruant.

H h 3

5. Ve-

2. ὕψεσι δὲ π.] Accipio haec de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, et quatenus opus erat, accommodando. *Gesner.*

Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας
 ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν
 ἐνιόντων εὐμαρίαν. εἰσιόντα δὲ τέτον ἐκδέ-
 χεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀ-
 κολᾶσθαι καὶ ὑπηρεταῖς διατρεῖβῃ· ἐν ἀριστερᾷ 3)
 δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων.
 Βαλανκίῳ δ' ἐν καὶ ταῦτα προπωδέσασα, χα-
 ρίσσασα, καὶ Φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενα ὑπο-
 χωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττός
 μὲν

5. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum
 latos habens, supinum magis quam arduum, ad
 ascendentium commoditatem. Per hoc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit Oecus communis, be-
 ne magnus, ubi morari commode pedissequi et
 ministri possint, *sinus* ad sinistram peratorum ad
 delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec
 pulchre conueniunt, secessus iucundi et multo
 lumine collustrati. Tum continens illis oecus,
 super-

3. ἐν ἀριστερᾷ] Oecus ille, (vid. noster *περὶ*
τῷ οἴκῳ) atrium illud magnum et commune,
 ita constitutum est, vt sinistram sit conclau-
 vium, siue ad dextram ingredientium per
 vestibulum habeat conclauia illa voluptuaria.
 De his conclauibus primo dicit auctor, ea
 decere balneum, deinde laudat a iucundita-
 te et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi
 fallor, *οἰκημάτια* et *ὑποχωρήσεις*. *Gesner*.

μὲν ὡς πρὸς τὸ λητρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς
τὴν τῶν εὐδαιμονοβέρων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ
τῆτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις
ἀποδέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τὲ ὑψηλότα-
τος, καὶ φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχρῶ ὕδατος
ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λακαῖνῃ λίθῳ κεκο-
σμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκῆ τῆς
ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας, ἡ δὲ Ἀσκλη-
πιοῦ.

Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλισινό-
μενος οἶκος, ἐκ ἀπηνεῖ τῇ θερμῇ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφισρόγγυλος, μεθ' ἐν ἐν δεξιᾷ
οἶκος, εὖ μάλα Φαιδρὸς, ἀλείφασθαι προση-
νῶς

superuacaneus ille quidem quantum ad balneum,
at necessarius, quatenus beatis hominibus reci-
piendis destinatum est. Post hunc ab vtraque
parte, quae sufficiant exuere se volentibus, spo-
liaria; et medius *inter ea* oecus altissimus et *multa*
luce laetissimus, aquae frigidae descensiones ha-
bens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Sta-
tuae in illo de candido lapide vetusti operis Hy-
geae una, altera Aesculapii.

6. Progressos excipit oecus leniter tepidus, ca-
lore non molesto occurrens, longus, vtrinque
rotundus: post quem in dextra parte hilaris ad-
modum oecus vngendi facultatem comiter prae-

νῶς παρεχόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδας ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλωπισμένας, τὰς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, σῆναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκαλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίᾳ καὶ αὐτὸς εἰς ὄρεφὴν ἄκραν ἀποσίλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἐνδον οἶκος κάλλιστος, φωτός τε πολλῶ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρεα διηντισμένος.

Τρεῖς καὶ ἑῷτος θερμὰς πυέλαις παρέχεται. λα-
σκέμενῳ δὲ, ἐνεσί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰ-
κῶν αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ
ψυ-

bens, ianuas vtrinque habens Phrygio lapide politos, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide et ipse ad summum vsque tectum fulgens. Deinde transitus excipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, et purpurae instar floridus.

7. Tria hic labra calida praebet. Cum vero laueris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed

ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμᾶ οἰκήματος, καὶ ταῦ-
 τα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ
 ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψι πρὸς τέτοις ἀνάλογα, καὶ
 πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ
 πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ
 τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργα, πρόσω-
 πον χρὴ θέμειν τηλαυγές. τῆτο δ' ἂν εἴη ἐκ
 τῆς αὐγῆς μάλισμα, καὶ τῆ Φέγγεος, καὶ τῶν
 Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς
 ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς
 βορρᾶν προνεχωρηκότα ἐποίησεν ἐκ ἁμοιρον 4)
 ἔδ᾿

sed celeri via ad frigidam per conclaue mediocri-
 ter calidum, idque in multa luce, et multo
 intus die. Ad haec altitudines congruentes, et
 latitudines longitudinibus pro portione respon-
 dentes, et multa vbique Gratia atque Venus eni-
 tet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui
 opus incipiunt, faciem ponant e longinqua fulgen-
 tem.* Haec autem contigerit maxime, e splendo-
 re, et luce, et fenestris, si quis machinetur.
 Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium
 fecit, vt in boream procurrat, nec meridiani ta-
 men

4. ἐκ ἁμοιρον] Vt nempe non quiescens aër
 esset, sed copiose a Septentrionibus adflu-
 ens, angustum versus meridiem exitum ha-
 beret, eaque ratione ventilatus esset salu-
 brior. Gesner.

ἔδὲ τῷ μεσημβρινῷ αἴερος· τὰς δὲ πολλὰς τῆ θαλά-
 πους δρομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ
 ὑπέσθηκε.

Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τῷ λέγοιμι παλαιστράς,
 καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακέντων κατα-
 σκευὰς, ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ λατρεῖν, καὶ μὴ
 διὰ μακρῶς τὴν ὁδὸν ἐχέσας, τῷ χρησίμῳ τε καὶ
 ἀβλαβῶς ἕνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν
 ἔργον προθέμενον, νοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖ-
 σθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, κἀνὰ ἐπινοῶσαι
 κάλλους δείγματα, ἔμικρᾷ σοφίᾳ ἔγωγε τί-
 θεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν
 Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανεῖς
 ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφρυ-
 γές

men aëris expertem: eos autem qui tepore multo
 indigent, noto et euro atque zephyro subiecit.

8. Quid deinde tibi dicam Palaestras, et com-
 munes eorum, qui vestes custodiunt, commora-
 tiones, celerem habentes ad lauacra nec per am-
 bages transitum, vtilitatis pariter causa et salu-
 britatis? Et ne putet aliquis, paruum me opus
 oratione exornandum suscepisse. In communi-
 bus enim excogitare noua pulchritudinis speci-
 mina, non paruae sapientiae esse arbitror equi-
 dem. Quale sane hoc quoque opus nobis admi-
 rabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat
 virtutes balnei, vtilitatem, opportunitatem, cla-
 rita-

γῆς, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον·
 τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσ-
 ἔτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκασμημένον, ἀφ' ὧν
 μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσασιν, ἐξέδοις τε
 πολλαῖς τεθρυωμένον. ὥρῳ δὲ διττὰς δηλώ-
 σεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος 5)
 τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα
 μὴ ἀποδῆναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ,
 ἔκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μάλ-
 λον

ritatem, proportionem; quod loci ingenio ac-
 commodatum sit, quod vsum sui securum prae-
 beat: et praeterea cetero adparatu ornatum: sel-
 larum familiaricarum duobus secessibus, et ianu-
 is pluribus, apertum: horarum gemina indicia,
 alterum per aquam et mugitum, alterum per so-
 lem, exhibens. Haec si quis viderit, neque di-
 gniam operi laudem tribuerit, ille non stupidus
 modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius
 mihi

5. ὥρῳ — μυκήματος] Non igitur simplex
 clepsydra hic indicatur, sed operosior et ma-
 gis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo
 genere *Vitruvius* 9, 9. ubi inter multa deli-
 ciarum genera etiam horologiorum ex aqua com-
 parationes memorat, in quibus praeter cae-
 tera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυ-
 κηθμός, bubulae vocis imitatio. *Gesner.*

λον δὲ βασιάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν ἔν
 εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην,
 καὶ δημιουργὸν ἡμετέραν τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς
 παράσχοι καὶ λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα
 καὶ ἄλλους ἔξων τοὺς κοινωνήσαντάς μοι τῶν
 ἐπαίνων.

mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus,
 et artificem, atque auctorem muneris oratione
 remuneratus sum. Si vero fortuna praebuerit,
 ut etiam laurare quandoque hic possim, multos
 novi et alios in partem laudum mearum venturos.

S omnium, seu Gallus	I
Icaromenippus, siue Hypernephelus	70
Bis accusatus, seu Fora	131
De parasito, siue quod ars sit parasitica	198
Anacharsis, seu de Gymnasiis	276
De Luctu	345
Rhetorum praeceptor	366
Philopseudes, seu Incredulus	413
Hippias, siue Balneum	480

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.